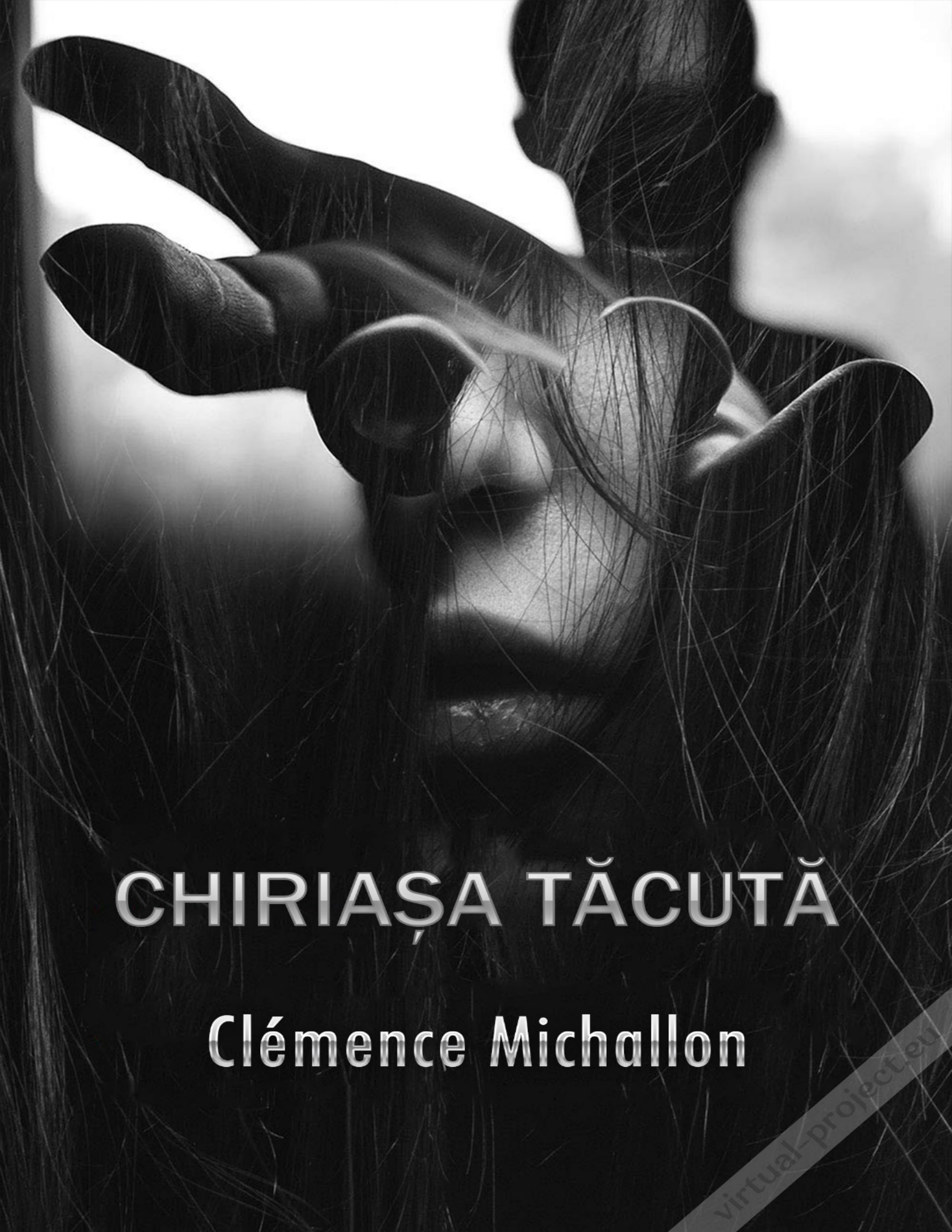

CHIRIAȘA TĂCUTĂ

Clémence Michallon

virtual-project.eu

CLÉMENCE MICHALLON

CHIRIAȘA TĂCUTĂ

Original: *The Quiet Tenant* (2023)

Traducere din limba engleză de:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

2023

„Dar, vai! Cine nu știe că acești lupi mieroși
Sunt din tot neamul lupilor cei mai primejdioși?”

Charles Perrault, *Scufița Roșie*

1. FEMEIA DIN MAGAZIE

Îți place să crezi că fiecare femeie are unul, și el s-a nimerit, pur și simplu, să fie al tău.

E mai ușor așa. Dacă niciuna nu este liberă. Nu încap în lumea ta cei care sunt încă afară. Nu iubești vântul din părul lor, nu-ți place soarele de pe pielea lor.

El vine noaptea. Descuie ușa. Își târăște bocancii printr-o dâră de frunze moarte. Închide ușa după el, trage zăvorul.

Acest bărbat: tânăr, puternic, îngrijit. Te gândești la ziua în care v-ați întâlnit, la acel scurt moment înainte ca el să-și arate adevărata față, și uite ce vezi: un bărbat care își cunoaște vecinii. Care întotdeauna scoate la timp gunoiul reciclat. Care a stat în sala de nașteri când a venit pe lume copilul său, o prezență solidă în fața relelor de pe lume. Mamele îl văd la coadă la băcănie și îi pun în brațe bebelușul: „Ține-l un pic, am uitat să iau lapte praf, vin imediat”.

Și acum el e aici. Acum e al tău.

Există o ordine în ceea ce faci.

Îți aruncă o privire care face inventarul. Ești aici. Cu cele două brațe, două picioare, un tors și un cap ale tale.

Apoi vine oftatul. O înmuiere a mușchilor spatelui pe când se instalează în mișcarea voastră împărțită. Se apleacă să regleze caloriferul electric sau ventilatorul, în funcție de anotimp.

Întinzi mâna și primești o cutie pentru alimente, ies aburi din lasagna, musaca, paste cu ton, orice o fi. Mâncarea, fierbinte, îți face bășici pe cerul gurii.

Îți întinde apă. Niciodată în pahar. Întotdeauna în gamelă. Nimic care să poată fi spart și ascuțit. Lichidul rece îți trimite șocuri electrice prin dinți. Însă bei, pentru că vremea de băut este acum. Îți rămâne un gust metalic.

Îți dă găleata și faci ce ai de făcut. A încetat să-ți fie rușine acum multă vreme.

El ia găleata și pleacă un minut sau două. Îl auzi afară, aproape, sunetul bocancilor, jetul furtunului. Când se întoarce, găleata e curată, plină cu apă

cu săpun.

Te privește în vreme ce te speli. În ierarhia trupului tău, el este proprietarul și tu ești chiriaș. Îți înmânează uneltele: o bucată de săpun, un pieptăn de plastic, o periuță, un tub mic de pastă de dinți. O dată pe lună, șampon antipăduchi. Trupul tău: veșnic clocește probleme, iar el îl ține în frâu. O dată la trei săptămâni scoate din buzunarul de la spate unghiera. Așteaptă până ce unghiile îți devin iar prezentabile, apoi o ia înapoi. Întotdeauna o ia înapoi. Faceți asta de ani întregi.

Te îmbraci la loc. Ți se pare inutil, dat fiind ceea ce urmează, însă așa a hotărât el. Nu merge, îți zici, dacă o faci singură. El trebuie să fie cel care trage fermoarele, descheie nasturii, îndepărtează straturile.

Geografia cârnii lui: lucruri pe care nu voiai să le afli, dar le-ai aflat oricum. O aluniță pe umăr. Dâra de păr în josul burții. Mâinile lui: strânsoarea degetelor. Apăsarea fierbinte a palmei pe gâtul tău.

De la început până la sfârșit nu se uită la tine. Aici nu-i vorba despre tine. E vorba despre toate femeile și toate fetele. E vorba despre el și toate lucrurile care clocotesc în capul lui.

Când s-a terminat, nu zăbovește niciodată. E un bărbat din societate, cu îndatoriri. O familie, o casă de condus. Teme pentru acasă de verificat. Filme de privit. O soție pe care s-o facă fericită tot timpul și o fiică pe care s-o legene. Pe lista cu treburile lui există lucruri în afară de tine și de existența ta mărunță, toate așteptând să fie bifate.

În afară de seara asta.

În seara asta totul se schimbă.

În seara asta vezi cum bărbatul – acest bărbat foarte grijuliu, despre care se știe că nu face decât pași măsurați – își încalcă propriile reguli.

Se împinge în sus cu palmele proptite în podeaua de lemn. Ca prin minune, n-are așchii înfipite în degete, își încheie catarama sub buric, apasă metalul pe pielea bine întinsă a taliei.

— Ascultă, zice. Ceva se ascute, partea ta esențială devine atentă. Ai stat aici destul.

Îi cercetezi chipul. Nimic. Vorbește puțin, expresiile feței îi sunt estompate.

— Ce vrei să zici? întrebi.

Își pune la loc haina de lână, trage fermoarul până sub bărbie.

— Trebuie să mă mut, zice.

Nu poți să nu zici din nou:

— Ce?

O venă îi zvâcnește la rădăcina frunții. L-ai mâniat.

— În altă casă.

— De ce?

Se încruntă. Deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva, apoi se răzgândește.

Nu în noaptea asta.

Ai grijă ca privirea lui s-o prindă pe a ta în timp ce iese. Vrei să-ți soarbă nedumerirea, toate întrebările nerostite. Vrei să simți satisfacția că te-a lăsat cu sufletul la gură.

Regula numărul unu ca să rămâi în viață în magazin: el învinge întotdeauna. Timp de cinci ani ai avut grijă să fie așa.

2. EMILY

N-am habar dacă Aidan Thomas îmi știe numele. Nu i-aș purta pică dacă nu l-ar ști. Are lucruri mai importante de ținut minte decât numele fetei care îi toarnă coca-cola cherry de două ori pe săptămână.

Aidan Thomas nu bea. Nu alcool. Un bărbat frumos care nu bea ar putea fi o problemă pentru un barman, însă eu nu-mi exprim iubirea prin băutură; este vorba despre faptul că oamenii se așază la barul meu și se lasă în grija mea timp de o oră sau două.

Nu-i un limbaj pe care Aidan Thomas să-l vorbească fluent. E un cerb pe marginea drumului, nemișcat până ce treci cu mașina pe alături, gata s-o ia la fugă dacă te arăți prea interesat. Așa că îl las pe el să vină la mine. Marțea și joia. Într-o mare de clienți obișnuiți, doar pe el vreau să-l văd.

Azi e marți.

La ora șapte încep să arunc priviri spre ușă. Cu un ochi îl pândesc pe el și cu celălalt, bucătăria – chelnerița principală, somelierul, bucătarul-șef care e cretinul cretinilor. Mâinile mi se mișcă pe pilot automat. Un cocktail *sidecar*, un sprite, un whisky cu coca-cola. Ușa se deschide. Nu-i el. E doamna de la masa de patru persoane de lângă ușă care a trebuit să se ducă să-și mute mașina. Un bitter cu sifon. Un nou pai pentru puștiul din spate. Un raport de la chelnerița principală: celor de la masa de patru persoane nu le-au plăcut pastele. Erau reci sau nu destul de condimentate. Plângerile lor sunt neclare, dar există, și Cora n-are chef să-și piardă bacșișul pentru că cei de la bucătărie nu-s în stare să folosească încălzitorul pentru mâncare. O liniștesc pe Cora. Îi spun să le spună bucătarilor să refacă pastele, cu o garnitură gratis în chip de scuze. Sau s-o pună pe Sophie, brutăreasa noastră, să trimită un desert dacă cei de la masă par să fie mari amatori de dulciuri. Orice o fi ca să le închidă gura.

Restaurantul e o gaură neagră de nevoi, un monstru care nu poate niciodată să fie săturat. Tata nu m-a întrebat niciodată; a presupus, pur și simplu, că o să-i calc pe urme. După care s-a gândit să moară, pentru că asta-i ceea ce fac bucătarii – trăiesc într-o ceață de căldură și haos, apoi te lasă să strângi rămășițele.

Îmi strâng cu două degete tâmpilele, încerc să mă apăr de groază. Poate

că e vremea – e prima săptămână din octombrie, încă începutul toamnei, însă zilele sunt tot mai scurte, aerul tot mai rece. Poate că e altceva. Dar în seara asta toate eșecurile par să fie în special ale mele.

Ușa se deschide.

E el.

Ceva se luminează în mine. O bucurie clocotește, din cele care mă fac să mă simt mică și un pic murdară și poate de-a dreptul proastă, însă e cea mai dulce senzație pe care o poate oferi restaurantul și o accept. De două ori pe săptămână, o accept.

Aidan Thomas stă la barul meu în tăcere. Nu vorbim unul cu altul, în afară de politețurile obișnuite. E un dans și i-am învățat perfect pașii. Pahar, cuburi de gheață, dozatorul de băuturi carbogazoase, suport pentru pahar. Cu „Amandine” scris pe carton cu caligrafie veche, cursivă. O coca-cola cherry. Un bărbat mulțumit.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc scurt și mâinile nu-mi stau locului. Între treburile – clătesc un shaker, aranjez borcanele cu măslini și cu felii de lămâie –, furișez priviri spre el. Ca o poezie pe care o știu pe de rost, dar nu mă satur de ea: ochi albaștri, păr blond-închis, barbă frumos tunsă. Riduri sub ochi, pentru că a trăit. Pentru că a iubit și a pierdut. Și apoi, mâinile lui: una se odihnește pe tejghea, cealaltă în jurul paharului. Calme. Puternice. Mâini care spun o poveste.

— Emily.

Cora se reazemă de tejghea.

— Ce mai e?

— Nick zice că trebuie să tăiem din meniu mușchiul.

Îmi stăpânesc un oftat. Crizele de isterie ale lui Nick nu-s din vina Corei.

— Și de ce ar trebui să facem asta?

— Zice că porțiile nu-s bune și timpul de preparare e aiurea.

Îmi dezlipesc ochii de Aidan și mă uit la Cora.

— Nu zic că are dreptate, zice ea. Numai că... mi-a cerut să-ți spun.

În orice alt moment aș fi plecat de la bar să mă ocup eu însămi de Nick. Dar nu-l las să-mi fure acest moment.

— Spune-i că mesajul a fost recepționat.

Cora așteaptă urmarea. Știe la fel de bine ca mine că „mesajul a fost recepționat” nu-l face pe Nick să se potolească.

— Spune-i că, dacă avem plângeri despre mușchi, mă ocup personal de ele. Jur. Iau toată vina asupra mea. Scandalul mușchiului^[1] va fi moștenirea mea. Spune-i că lumea s-a plâns de mâncare în seara asta. Și spune-i că ar trebui să-și facă mai puține griji despre mușchi și mai multe despre zona de servire, dacă băieții lui trimit mâncarea rece.

Cora ridică mâinile în chip de „Bine, bine”. Se întoarce în bucătărie.

De data asta îmi îngădui un oftat. Dau să-mi îndrept atenția spre două pahare de martini care au nevoie să fie lustruite când simt o privire asupra mea.

Aidan.

Și-a ridicat privirea de la tejghea, surâzând.

— Scandalul mușchiului, da?

Fir-ar să fie! A auzit.

Mă silesc să chicotesc.

— Scuze pentru asta.

El clatină din cap, soarbe din coca-cola cherry.

— Nu-i nevoie să te scuzi, zice.

Îi zâmbesc și eu și mă concentrez pe paharele de martini, de-a binelea de data asta. Văd cu coada ochiului că Aidan își termină băutura. Coregrafia noastră reîncepe: o înclinare a capului ca să ceară nota. O mână ridicată scurt în semn de rămas-bun.

Și iată cum cea mai bună parte din ziua mea s-a terminat.

Iau nota lui Aidan – bacșiș doi dolari, ca întotdeauna – și paharul lui gol. De-abia când șterg tejgheaua observ: o poticneală, o schimbare în îndelung exersatul nostru *pas de deux*.

Suportul. Cel de carton pe care l-am pus sub pahar. Acum ar trebui să-l arunc la coș, dar nu-l găsesc.

Poate a căzut? Mă duc în partea cealaltă a tejghelei, mă uit la picioarele scaunului înalt pe care stătea el acum câteva minute. Nimic.

E tare ciudat, dar incontestabil. Suportul a dispărut.

3. FEMEIA DIN MAGAZIE

Te-a adus aici.

Casa lui ți s-a arătat în fulgerări, priviri rapide când el nu se uita la tine. De-a lungul anilor ai revăzut în minte acele imagini, te-ai agățat de fiecare amănunt: casa în mijlocul unui teren. Iarbă verde, sălcii. Fiecare plantă, curățată; fiecare frunză, îngrijită. Clădiri mai mici răspândite pe proprietate ca prăjiturilele pentru ceai pe o tavă. Un garaj separat, un șopron, un rastel pentru biciclete. Cabluri electrice șerpuiind printre crengi. Ai aflat că bărbatul trăia într-un loc frumos. Un loc în care să alerge copiii, în care să se deschidă florile.

El a mers repede, pe o cărare de pământ în sus pe deal. Casa s-a topit în depărtare, înlocuită de un șir nesfârșit de copaci. S-a oprit. Nu aveai de ce să te prinzi, nimeni pe care să-l strigi. Erați în fața unei magazii. Patru pereți cenușii, acoperiș înclinat. Fără ferestre. El a pus mâna pe încuietoarea metalică, a ales o cheie de pe inel.

Înăuntru, te-a învățat noile reguli ale lumii.

— Numele tău, a zis.

Era în genunchi, și totuși dominându-te, cu mâinile de-o parte și de alta a feței tale, așa încât câmpul tău vizual începea și se sfârșea cu degetele lui.

— Numele tău este Rachel.

Numele tău nu era Rachel. El îl știa pe cel adevărat, îl văzuse pe permisul de conducere după ce ți-a luat portofelul.

Dar ți-a spus că numele tău e Rachel, și era vital să accepți acest lucru. Felul în care l-a rostit, cu mârâitul lui „r” și caracterul definitiv al lui „l”. Rachel era un nou început. Rachel n-avea un trecut sau o viață la care să se întoarcă. Rachel putea să supraviețuiască în magazie.

— Numele tău este Rachel, a zis el, și nimeni nu știe cine ești.

Ai încuviințat din cap. Nu cu destul entuziasm. Mâinile lui ți-au lăsat fața și au înșfăcat puloverul. Te-a împins în perete, cu brațul pe gâtul tău, cu încheietura înfiptă în trahee. N-aveai aer, n-aveai deloc oxigen.

— Am spus, a zis el, și lumea a început să alunece din tine, dar nu-ți puteai permite să nu-l auzi, că nimeni nu știe cine ești. Nimeni nu te caută.

Înțelegei dracului?

Ți-a dat drumul. Înainte să tușești, înainte să hârâi, înainte să faci orice altceva, ai încuviințat din cap. Ca și cum aprobai sincer. Ai încuviințat din cap ca să-ți salvezi viața.

Ai devenit Rachel.

Ai fost Rachel ani la rând.

Ea te-a ținut în viață. Tu te-ai ținut în viață.

•

Bocanci, frunze moarte, zăvor. Oftat. Calorifer electric. Totul ca de obicei, în afară de el. În seara asta se năpustește prin ritual de parcă ar fi lăsat apa să fiarbă pe sobă. Încă mai mesteci ultima bucată de plăcintă cu carne de pui când îți ia vasul.

— Haide, zice. N-am toată noaptea la dispoziție.

Nu-i nerăbdare graba asta a lui. Mai degrabă e ca și cum tu ai fi un cântec, iar el dă pe repede înainte părțile plictisitoare.

Rămâne cu hainele pe el. Fermoarul hanoracului îți sapă un șanț pe burtă. O șuviță de păr ți se prinde în închizătoarea ceasului lui. Își smucește mâna, se eliberează brutal de tine. Auzi cum se rupe ceva. Te ustură pielea capului. Totul e palpabil, totul e real, chiar dacă el plutește deasupra ta ca o arătare.

Ai nevoie să fie aici. Cu tine. Ai nevoie să fie destins, să se simtă bine.

Ai nevoie să vorbească.

Aștepți până după aceea. După ce ți-ai pus la loc hainele definitiv.

Pe când se pregătește să plece, îți treci o mână prin păr. Un gest pe care obișnuiai să-l etalezi la întâlniri, cu cotul jachetei de motociclist pe o masă de restaurant, cu tricoul alb, înviorat de un mănunchi de pandantive argintii.

Se mai întâmplă. Îți amintești frânturi din tine, și uneori te ajută.

— Știi, îi spui, îmi fac griji pentru tine.

El își ia un aer zeflemitor.

— E adevărat. Adică... doar mă întreb. Asta-i tot.

El pufnește, își îndeasă mâinile în buzunare.

— Poate te ajut, încerci tu. Găsesc o cale ca să stai.

El fornăie, dar nu se îndreaptă spre ușă. Trebuie să te agăți de asta. Trebuie să crezi că e începutul unei victorii.

El vorbește cu tine uneori. Nu des, și întotdeauna fără tragere de inimă, dar o face. În unele nopți e împăunare. În altele e mărturisire. Poate că de

aceea s-a ostenit să te țină în viață: sunt în viața lui lucruri pe care simte nevoia să le împărtășească, și tu ești singura care poate să le audă.

— Dacă îmi spui ce s-a întâmplat, poate găsesc o soluție, zici.

Își îndoaie genunchii, își aduce față în față fetei tale. Răsufierea lui, cu prospețimea minții. Palma lui, caldă și aspră pe pomeții tăi. Vârful degetului mare sapă în orbită.

— Crezi că dacă îți spun găsești o soluție?

Privirea i se plimbă pe tine de la față până la picioare. Dezgustată. Disprețuitoare. Dar mereu – asta e important – un pic curioasă. În privința lucrurilor pe care ți le poate face, lucrurile pentru care nu este pedepsit.

— Ce ai putea să știi tu? Îți urmărește cu degetul linia falcii, unghia îți zgârie bărbia. Știi măcar cine ești?

Știi. Ca o rugăciune, ca o mantră. „Ești Rachel. El te-a găsit. Tot ce știi este ce te-a învățat el. Tot ce ai este ce ți-a dat el”. Un lanț în jurul gleznei, fixat în perete. Un sac de dormit. Pe o ladă răsturnată, lucrurile pe care ți le-a adus de-a lungul anilor: trei cărți broșate, un portofel (gol), o minge antistres (pe bune). La nimereală și nepotrivite. Luate, ai dedus, de coșofana asta de bărbat de la alte femei.

— Te-am găsit, zice. Erai pierdută. Ți-am dat un acoperiș. Te țin în viață, arată el spre vasul gol. Știi ce ai fi fără mine? Nimic. Ai fi moartă.

Se ridică din nou. Își trosnește degetele, fiecare deget scoate un pocnet separat.

Nu ești mare lucru. Știi asta. Dar în magazie, în această parte a vieții lui, nu te are decât pe tine.

— Ea e moartă, zice. Încearcă să vadă cum e și spune iar: Ea e moartă.

N-ai nicio idee despre cine vorbește până ce adaugă:

— Părinții ei vând casa.

Și atunci înțelege.

Soția lui.

Încerci să gândești totul deodată. Vrei să spui ce spun oamenii în societatea politicoasă: „Îmi pare tare rău să aud asta”. Vrei să întrebi: „Când? Cum?” Te întrebi: „El a făcut-o? Și-a ieșit din minți, în sfârșit?”

— Așa că trebuie să ne mutăm.

Se plimbă, cât poți să te plimbi prin magazie. Tulburat, ceea ce nu-l caracterizează. Însă n-ai timp pentru emoțiile lui. N-ai timp să-ți dai seama dacă el a făcut-o. Ce contează dacă da? El omoară. Știi asta.

Ce trebuie să faci e să te gândești. Să scormonești prin cutele atrofiate ale creierului tău, cele care obișnuiau să rezolve problemele de zi cu zi. Partea din tine care îți ajută prietenii, familia. Dar singurul lucru pe care îl strigă creierul tău este că dacă el se mută – dacă pleacă din casa asta, de pe proprietatea asta – tu mori, în afară de cazul în care îl convingi să te ia cu el.

— Îmi pare rău, îi spui.

Îți pare așa de rău, tot timpul. Îți pare rău că nevasta i-a murit. Îți pare rău, cu adevărat, de nedreptățile lumii, că i s-au întâmplat lui. Îți pare rău că s-a pricopsit cu tine, o femeie așa de pretențioasă, mereu flămândă și însetată, și care mai e și băgăcioasă.

Regula numărul doi ca să rămâi în viață în magazie: întotdeauna el are dreptate și întotdeauna ție îți pare rău.

4. EMILY

S-a întors. Marțea și joia. Demn de încredere ca un whisky cu 43% alcool, plin de făgăduințe.

Aidan Thomas își scoate căciula cenușie cu clape și părul i se ivește de dedesubt ca niște pene înfoiate. În seara asta are o geantă de sport – nailon verde, ca din magazinele care vând efecte militare. Atârnă greu într-o parte, cu chinga trăgându-i umărul în jos.

Ușa se trânteste în urma lui. Tresar. De obicei o închide cu un gest grijuliu, o mână pe clanță și cealaltă pe cadru.

Își ține capul aplecat în vreme ce se apropie de bar. E o îngreunare în pasul lui, și vina nu-i doar a genții.

Ceva îl apasă.

Își îndeasă căciula în buzunar, își netezește părul, lasă geanta să-i cadă la picioare.

— Ai Manhattan-urile mele?

Cu o privire neatentă, fac să alunece spre Cora două pahare. Ea o tulește. Aidan așteaptă până pleacă ea ca să ridice privirea spre mine.

— Cu ce te pot servi?

El îmi aruncă un zâmbet obosit.

Iau dozatorul de răcoritoare.

— Am ce bei de obicei. Îmi vine o idee. Sau aș putea să-ți prepar ceva, dacă ai nevoie de un strop de stimulent.

El scoate un hohot de râs amestecat cu oftat.

— E așa de vizibil?

Ridic nonșalant din umeri, ca și cum nimic din toate astea n-ar avea prea mare importanță.

— E treaba mea să observ.

Ochii lui privesc în gol. Pe fundal, Eric gesticulează. Descrie ofertele zilei pentru o masă de patru. Clienții îi sorb vorbele, cu ochii lărgiți. Eric se pricepe așa de bine la asta, la spectacol. Știe cum să se facă plăcut clienților, cum să-și mărească bacșișul cu doi până la cinci la sută doar din câteva fraze.

Dragul de Eric! Un prieten care a rămas prieten când i-am devenit șefă.

Care m-a sprijinit întotdeauna. Care, cumva, crede în mine, în capacitatea mea de a conduce acest local.

— Hai să încercăm ceva.

Iau un pahar fără picior, îl lustruiesc rapid. Aidan Thomas își înalță sprâncenele spre mine. Se întâmplă ceva, ceva nou, diferit. El nu e sigur că-i place. Mă doare să-i fac asta, când nu-și dorea decât obișnuita lui coca-cola cherry.

— Mă întorc îndată.

Mă străduiesc din răputeri să merg normal. Dincolo de ușile batante, Nick e aplecat peste patru farfurii cu oferta specială a serii – fâșii de cotlet de porc împletite, piure de cartofi cu brânză și sos cu bacon și ceapă verde. „Simplu, dar aromat”, mi-a spus. „Oamenii vor să știe ce au în farfurie, însă nu vin aici să mănânce chestii pe care le-ar fi putut găti acasă”. De parcă ar fi fost ideea lui, și nu ceea ce tata a început să-mi vâre în cap înainte să învăț să merg. „Mâncare solidă și la prețuri bune”, zicea tata. „Nu vrem să-i servim doar pe cei din orașul mare. Ei vin în weekend, dar localnicii sunt cei care ne umplu buzunarele în timpul săptămânii. Suntem aici în primul rând pentru ei”.

Eric trece pe lângă mine în drum spre bucătărie cu trei farfurii în echilibru pe brațul stâng. Prin ușile batante îl vede pe Aidan la bar. Se oprește și se răsucesc spre mine cu un mic rânjet. Mă fac că nu observ și mă îndrept spre camera frigorifică.

— A mai rămas din ceaiul din flori de soc pe care l-am făcut la prânz?

Tăcere. Toți fie muncesc, fie nu mă bagă în seamă. Yuwanda, al treilea muschetar alături de mine și Eric, ar ști, însă este în sala de mese, probabil recitând avantajele și dezavantajele unui Gewürtztraminer față de un Riesling. Caut de zor până dau de carafă în spatele vasului cu sos de salată. A mai rămas cam o cană.

Perfect.

Ies repede. Aidan așteaptă, cu mâinile pe tejghea. Spre deosebire de cei mai mulți dintre noi, nu pune mâna pe telefon de îndată ce nu mai are pe nimeni în preajmă. Știe cum să fie singur, cum să se lase învăluit de acele momente ca să găsească liniște, dacă nu alinare.

— Scuze pentru așteptare.

Cu privirea lui asupra mea, las să cadă în pahar un cub de zahăr. O felie de portocală, o țâșnitură de Angostura. Aaug un cub de gheață, apoi

ceaiul, și amestec. Cu o lingură – nimic nu strică mai mult stilul unui barman decât mânușile de plastic – pescuiesc din borcan o cireașă conflată.

— *Voilà.*

Zâmbește auzind accentul meu franțuzesc exagerat. Simt cum îmi crește o căldură în stomac. Împing paharul spre el. Îl ridică, adulmecă. Îmi dă prin cap, cu o evidență orbitoare, că n-am habar ce îi place acestui bărbat să bea în afară de coca-cola cherry.

— Ce beau? întreabă.

— Virgin Old Fashioned^[2].

El zâmbește larg.

— De modă veche *și* virgin? Presupun că are o logică.

Căldura mi se răspândește în spatele obrazilor. Pe dată vreau să-mi neg trupul, pomeții care mi se îmbujorează la simpla sugestie a sexului, mâinile care lasă urme umede pe tejghea.

El ia o înghițitură și mă scutește de căutarea unei replici spirituale, plescăie pe când lasă paharul din mână.

— Bun.

O clipă simt că mi se taie genunchii. Sper că nu poate vedea cum umerii, fața, degetele, toți mușchii din corp mi se destind de ușurare.

— Mă bucur că-ți place.

Unghii care răpăie în partea stângă a tejghelei. Cora. Are nevoie de un martini cu votcă și un Bellini. Umplu cu gheață un pahar de martini, mă răsucesc să caut o sticlă de șampanie destupată.

Aidan Thomas face să se rotească gheața din pahar. Soarbe rapid și o rotește iar. Iată-l pe bărbatul acesta frumos care a făcut atât de mult pentru orașul nostru. Care și-a pierdut soția acum o lună. Stând la barul meu singur, chiar dacă nu bea alcool. Trebuie să mă gândesc că, dacă există un gol imens în miezul vieții sale, atunci poate că păstrarea acestui obicei i-a adus un soi de alinare. Trebuie să cred că asta – tăcerile noastre împărtășite, rutina noastră tăcută – înseamnă ceva și pentru el.

Toți cei din oraș au o poveste cu Aidan Thomas. Dacă ești copil, te-a salvat cu câteva clipe înainte de parada de Crăciun. A apărut când aveai nevoie de el, cu centura cu scule prinsă pe șolduri, ca să-ți repare sania șubredă, să îndrepte coarnele renului.

Acum doi ani, când ne-a lovit furtuna aceea îngrozitoare și a căzut un copac peste casa bătrânului domn McMillan, Aidan s-a dus și i-a instalat un

generator pentru perioada cât s-a lucrat la liniile electrice. În luna următoare s-a întors în fiecare weekend ca să repare acoperișul. Domnul McMillan a încercat să-i plătească, dar Aidan nici n-a vrut să audă.

Povestea cu Aidan Thomas a familiei mele a fost când eu aveam treisprezece ani. Tata tocmai gătea pentru clienții veniți la cină când s-a ars instalația electrică din camera frigorifică. Tata era pe cale să-și iasă din minți gândindu-se cum să o repare în vreme ce muncea în bucătărie. Un bărbat adorabil care cina acolo cu soția lui a auzit și și-a oferit ajutorul. Tata șovăia. Apoi, într-un moment rar de „fie ce-o fi”, l-a condus pe bărbat în bucătărie. Aidan Thomas și-a petrecut cea mai mare parte a serii în genunchi, cerând politicos unelte și liniștind angajații istoviți.

Până la sfârșitul programului camera frigorifică se răcorea din nou. La fel și tata. În bucătărie, le-a oferit lui Aidan Thomas și soției lui pahare cu țuică de pere. Amândoi l-au refuzat: el nu obișnuia să bea alcool, iar ea era însărcinată de curând.

Eu ajutam în seara aceea, așa cum fac copiii proprietarilor de restaurant. Când m-am dus să umplu la loc vasul cu bomboane de mentă de pe masa de la recepție, l-am găsit pe Aidan Thomas în sala de mese. Se scotocea prin buzunare așa cum fac clienții la sfârșitul unei mese, sperând să dea de portofel, și mobil, și cheile mașinii. Râsul tatălui meu a răzbătut până la noi din bucătărie. Tata, un bucătar grozav cu un temperament și mai grozav, al cărui perfecționism se prefăcea adesea în furie. Destins. Savurând un rar moment de răgaz în restaurantul construit de el. Aflat cel mai aproape posibil de fericire.

— Mulțumesc pentru asta.

Aidan Thomas a ridicat privirea de parcă de-abia atunci mi-ar fi observat prezența. Îmi venea să-mi prind vorbele care încă atârnau în aer între noi și să le înghit la loc. Înveți devreme să-ți urăști sunetul vocii când ești fată.

Am așteptat să încuviințeze din cap spre mine, cu gândul în altă parte, și să se ducă repede înapoi în bucătărie, să se arate indulgent, așa cum făceau cei mai mulți adulți. Însă Aidan Thomas nu era ca alți adulți. Nu era ca nimeni altcineva.

Aidan Thomas a zâmbit. Mi-a făcut cu ochiul. Și a spus cu o voce joasă, răgușită, care m-a izbit undeva adânc, într-o parte a trupului meu despre care până atunci nu știussem că există:

— Cu multă plăcere.

Nu era nimic și era totul. Era politețe elementară și era bunătate nesfârșită. Un nimb strălucitor aterizând pe o fată ascunsă, culegând-o din umbre, îngăduindu-i să fie văzută.

Lucrul de care aveam cea mai mare nevoie. Ceva după care nici măcar nu-mi dădeam seama că tânjesc.

•

Acum îl privesc pe Aidan Thomas încremenit la jumătatea înghițiturii, privindu-mă prin pahar. Nu mai sunt fata ascunsă, așteptând ca bărbății să arunce o lumină asupra ei. Sunt o femeie care tocmai a intrat într-un halou creat de ea însăși.

El întinde mâna. Ceva se schimbă. O perturbare în lume, plăci tectonice ciocnindu-se la kilometri dedesubtul fluviului Hudson. Degetele lui le ating pe ale mele și degetul lui mare îmi mângâie partea dinăuntru a încheieturii mâinii, iar inima mea... inima mea în acest moment nici măcar nu mai bate, pur și simplu e dusă, dusă, dusă, dusă, dusă, n-o pot stăpâni.

— Mulțumesc, zice el. A fost foarte... Mulțumesc.

O strângere, o tresărire a ceva indescifrabil și neprețuit, de la el spre mine.

Dă drumul mâinii mele, își lasă capul pe spate ca să golească paharul. Gâtul, tot trupul lui suplu, musculos, o încredere în sine calmă.

— Cât îți datorez?

Iau paharul gol și-l spăl în spatele tejghelei. Îmi țin mâinile ocupate ca el să nu vadă cum tremură.

— Știi ceva? Nu-ți face griji. E din partea casei.

El scoate portofelul.

— Haide.

— E în ordine. Zău. Poți...

„Poți să-mi oferi tu o băutură curând și suntem chit” e ceea ce aș spune dacă soția lui n-ar fi murit acum cinci minute, cum ar veni. În loc de asta, despățuresc o cârpă curată și încep să lustruiesc paharul lui.

— Data viitoare.

El zâmbește și își pune portofelul la loc în buzunar, apoi se ridică să se îmbrace cu hanoracul. Mă răsucesc să pun paharul pe raftul din spatele meu. Brațul mi se oprește la jumătatea gestului. Sunt agitată și fața îmi arde, dar tocmai s-a întâmplat ceva. Am îndrăznit și a mers. Am vorbit și nu s-a dărâmat cerul.

Poate că îndrăznesc un pic mai mult.

Mă întorc, mă reazem de teighea, mă prefac că înșurubez capacul unui borcan cu ceapă murată.

— Încotro acum? întreb, ca și cum flecăreala ar fi un element de bază în vocabularul nostru comun.

Aidan Thomas trage fermoarul hanoracului, își pune la loc căciula cu clape și ridică geanta de sport. Care se așază pe șoldul lui cu un clinchet metalic.

— Undeva unde pot să mă gândesc un pic.

5. FEMEIA DIN MAGAZIE

Aștepți cina, plescăitul apei călăi. Orice. Chiar și vaietul fermoarelor trase în sus și în jos.

El nu se arată.

Vezi în minte magazia, ascunsă printre copaci. De-acum trebuie să fie toamnă. Acum două săptămâni a luat ventilatorul și a adus caloriferul electric. Închizi ochii. Ce îți amintești despre această perioadă a anului: zile scurte, soarele apune la șase după-amiaza. Crengi desfrunzite pe cerul schimbător. Ce vezi în minte: departe, ascunsă de tine, casa lui. Pătrate galbene de lumină la ferestre, frunze arămii risipite prin curte. Poate ceai fierbinte. Poate gogoși cu cidru.

În depărtare, torsul camionetei lui. El e aici, pe terenul său. Trăindu-și viața. Împlinindu-și nevoile. Dar nu și pe ale tale. Aștepți și iar aștepți și tot nu vine.

Încerci să alungi crampele foamei meditănd. Răsfoiești cărțile pe care ți le-a dat, aduse în magazie nu într-o ordine anume. *Orașul bântuIT* al lui Stephen King. Un exemplar broșat uzat din *În Brooklyn crește un copac*. *Îi place muzica, îi place dansul* a lui Mary Higgins Clark. Cărțile au venit uzate. Pagini cu colțuri îndoite, însemnări pe margini. L-ai întrebat într-o zi, acum mult timp, dacă sunt ale lui. A clătinat din cap. Alte fleacuri, ți-ai închipuit. Lucruri pe care le-a luat de la cele care n-au fost la fel de norocoase ca tine.

Te lași pe vine într-un colț al magaziei. Fără găleata adusă de el n-ai încotro. O să se înfurie, dacă se întoarce. O să-și încrețească nasul, o să azvârle spre tine un flacon cu clor. „Apucă-te de curățat și să nu te oprești până nu dispare mirosul”.

Încerci să nu te îngrijorezi, pentru că îngrijorarea stă în calea supraviețuirii.

•

Te-a mai părăsit și înainte. Însă nu ca acum. După nouă luni din primul an, bărbatul care te ținea în magazie ți-a spus că se duce undeva. Ți-a adus o găleată, o cutie cu batoane cu cereale și un bax cu sticle de apă mici.

— Am nevoie să plec, a zis.

Nu „vreau”, nu „trebuie”. „Am nevoie”.

— Tu, a zis, n-o să faci nimic. N-o să te miști. N-o să țiți. Știi că n-o s-o faci.

Te-a înșfăcat de umeri. Ai simțit nevoia imperioasă să-i cuprinzi mâinile. Să-l ții, doar un pic. Ești Rachel. El te-a găsit. Tot ce știi este ce te-a învățat el. Tot ce ai este ce ți-a dat el.

Te-a zgâlțâit. Ai lăsat cutremurul să te zguduie.

— Dacă încerci ceva, a zis, o să aflu. Și n-o să-ți fie bine. Pricepi?

Ai încuviințat din cap. Știai deja cum să încuviințezi din cap în așa fel încât să te creadă.

A lipsit trei zile și s-a întors cel mai fericit om de pe pământ. Cu pasul însuflețit, cu un fel de electricitate statică zbârnâindu-i prin membre. Trăgea adânc aer în piept, cu lăcomie, ca și cum aerul nu i s-ar fi părut niciodată așa de dulce.

Ăsta nu era bărbatul pe care-l cunoștea! Un bărbat cu îndatoriri și responsabilități.

A făcut ceea ce venise să-ți facă. Zbârnâind. Un pic sălbatic.

Apoi ți-a spus. N-a vorbit mult. Doar că ea s-a supus. Că a fost *perfectă*. Că ea n-a știut, până ce a știut, însă atunci era prea târziu.

S-a întâmplat din nou. Chiar înainte de ultima Zi a Recunoștinței. Ai știut pentru că ți-a adus ce rămăsese de la masă. A făcut asta în fiecare an. Nu știi dacă el e conștient că așa ții socoteala timpului. Bănuiești că nu s-a gândit la asta.

Sunt două, cu totul. Două pe care le-a omorât, în vreme ce pe tine te-a lăsat în viață. Acum s-au adăugat două la regulă, în vreme ce tu rămâi excepția.

De fiecare dată când a plecat s-a pregătit. De data asta nu ți-a dat nimic. A uitat de tine? A găsit alt proiect căruia să i se dedice?

•

Fără vizitele lui e greu să numeri zilele. Ai impresia că mașina lui semnalizează când pleacă dimineața și când se întoarce seara, dar nu poți fi sigură. Corpul îți spune când să dormi și când să te trezești. Cu palma lipită de perete încerci să simți căldura soarelui și răceala nopții. Pe baza estimărilor, trece o zi, apoi încă una.

La sfârșitul a ceea ce pare ziua a doua gura ți-e căptușită cu glaspapir. Lilieci îți vâjâie în jurul creierului, îți sugi degetele ca să salivezi, lingi

peretele magaziei căutând condens, orice ca să-ți potolească setea. Curând nu mai ești decât un trup, un craniu și o șiră a spinării și un pelvis și picioare care zac pe podeaua de lemn, cu pielea lipicioasă, răsuflând cu greu.

Poate că te-a crezut mai rezistentă decât ești. Poate o să te omoare fără să vrea. O să se întoarcă, o să deschidă magazia și o să te găsească rece, nemișcată, așa cum fusese întotdeauna intenția.

În ceea ce îți spui că e ziua a treia lacătul zăngăne. El e o siluetă în cadrul ușii, cu găleata într-o mână, o sticlă în cealaltă. Ar trebui să te ridici în capul oaselor, să-i smulgi apa din mână, să deșurubezi capacul și să bei, bei, bei până ce lumea redevine clară. Însă nu poți. Trebuie să vină la tine, să îngenuncheze alături, să-ți ducă la buze gâtul sticlei.

Înghiți. Îți ștergi buzele cu dosul mâinii. El nu arată ca de obicei. În cele mai multe zile e un bărbat care se îngrijește de înfățișarea sa. Pe pomeți și în jos pe gât are tăieturi de la un aparat de ras manual. Părul îi miroase a lămâiță. Are dinții albi, gingiile sănătoase. Nu l-ai văzut niciodată făcând-o, dar îți dai seama că folosește cu sânguință ața dentară în fiecare dimineață sau seară, urmată de clătire cu apă de gură. Dar în seara asta arată neîngrijit. Are barba netunsă. Privirea îi sare din loc în loc, tulbure, dintr-un capăt în altul al magaziei.

— Mâncare?

Vocea ți-e răgușită. El face semn cu capul că nu.

— Ea e încă trează. Împachetează.

Presupui că vorbește despre fiica sa.

— Deci, nu e nimic? Absolut nimic?

E riscant. Știi asta, dar au trecut trei zile și, fără setea care îți amorțea trupul, simți totul, golul foamei sub coaste, durerea de spate, o mie de clopote de alarmă arătând spre părțile din tine care sunt frânte.

El ridică mâinile.

— Ce? Îți închipui că pot să încălzesc la microunde o cină congelată și să ies pe ușă fără ca ea să pună nicio întrebare?

Mâncarea pe care ți-o aduce e întotdeauna o parte dintr-un întreg. O porție de lasagna, un castron de tocană, partea din mijloc dintr-o budincă cu carne. Porții care pot să dispară neobservate. Mult mai discret decât o felie de pizza, un cheeseburger întreg, piciorul unui pui fript. În tot acest timp, el a gătit pentru mai mulți, dosind părți din mâncare și aducându-ți-le. Este

una dintre metodele pe care le-a găsit ca tu să rămâi un secret.

Se așază lângă tine cu un geamăt. Aștepți să-ți tragă fermoarul jachetei, să-și înfășoare mâinile în jurul gâtului tău. În loc de asta, își duce mâna la curea. Se vede o sclipire, o fulgerare de metal.

Recunoști pistolul. E cel pe care l-a ațintit spre tine acum cinci ani, un pistol negru și lungimea lucioasă a amortizorului.

Degetele de la picioare îți zvâcnesc ca și cum s-ar pregăti să sprinteze. Lanțul se strânge, rece și greu pe gleznă. Târându-te în jos de parcă te-ar sorbi în pământ, mai întâi piciorul, apoi tot restul trupului tău.

Concentrează-te. Rămâi cu el.

Pieptul i se umflă și se dezumflă, cu fiecare respirație adâncă. Fără ceața deshidratării, îl citești mai limpede. Obosit, dar nu plictisit. Amețit, dar nu bolnav. E într-un hal fără hal, da, dar e fericit. Ca după o activitate epuizantă, o alergare lungă sau urcarea pe o pantă abruptă.

Ca după o ucidere.

Bagă mâna în buzunar și lasă să cadă ceva în poala ta, o pisică aducând ca ofrandă un șoarece mort.

Ochelari de soare. De firmă, judecând după ramele grele și logoul de pe brațe. Complet inutili în magazie, dar nu ochelarii de soare sunt lucrul important. Lucrul important este că ei au fost ai cuiva și acel cineva nu mai are nevoie de ei.

Acum îi simți triumful. Încântarea nemărginită a vânătorii încununată de succes.

Ea îți atrage atenția. Ce fel de slujbă avea ca să-și poată permite astfel de ochelari de soare? Cum arătau degetele ei când și-i pune pe nas? I-a folosit vreodată ca să-i țină părul pe spate? I-a purtat într-o după-amiază de vară pe scaunul pasagerului dintr-o decapotabilă deschisă, cu părul despletit biciuindu-i obraji?

Nu poți face asta. Nu te poți gândi la ea. N-ai timp să fii șocată sau răvășită.

Asta e o șansă. Hybrisul lui. În seara asta el o să se creadă în stare de orice.

— Deci, ascultă, zici.

El ia înapoi ochelarii. Probabil s-a gândit mai bine. Ai putea să spargi lentilele, să le transformi în arme.

— M-am gândit. La mutarea ta.

Mâinile lui rămân nemișcate. Ești pe calea primejdioasă de a-i strica cheful. Îl tragi înapoi la neplăcerile vieții de zi cu zi, când el nu vrea decât să-și savureze cât mai mult timp triumful.

— Ai putea să mă iei cu tine.

Ridică privirea, scoate un chicotit.

— Ei, haide, zice. Nu cred că pricepi.

Dar tu pricepi. Îi cunoști lumina și umbră. Știi că vine la tine aproape în fiecare seară, cu siguranță în fiecare seară în care este aici. Știi că s-a învățat cu anumite lucruri. Nu tu îi plăci, nu tocmai, ci faptul că ești la dispoziția lui. Orice pofteste, oricând pofteste.

Ce se va face fără tine?

— Zic și eu, îi spui. Am putea să ne vedem în continuare. N-ar fi nevoie să se termine. Nu-i nevoie.

El își încrucișează brațele pe piept.

— Aș putea fi acolo, îi spui. Arăți din cap spre ușă. Spre ceea ce este afară, lumea pe care ți-a luat-o și nenumărații oameni din ea. Și n-o să știe nimeni.

El zâmbește. Îți pune mâna pe ceafă. Îți mângâie părul cu gestul moale, calm, al unui bărbat care se știe în siguranță, apoi te trage de păr. Destul cât să doară.

— Și, desigur, zice, nu faci decât să-mi porți de grijă.

Îngheți sub atingerea lui.

El se îndepărtează, trage zăvorul, invită aerul rece al nopții să intre în magazie. Afară, lacătul se închide la loc cu un clinchet. El se întoarce în casă, la fiica lui, la orice o mai fi rămas din lumina și căldura din casa lor.

Regula numărul trei ca să rămâi în viață în magazie: în lumea lui, tu ești lucrul cel mai pur. Tot ce se întâmplă trebuie să vi se întâmple amândurora.

6. NUMĂRUL UNU

Era tânăr. Mi-am dat seama imediat că pentru el era prima dată. Nu se pricepea la asta. Nu se pricepea deloc.

S-a întâmplat în campus, în dormitorul lui. Felul în care a făcut-o – de mântuială. Sânge peste tot. ADN-ul meu pe el, al lui pe mine. Și amprente.

Nu mă cunoștea. Dar eu îl observasem în săptămânile dinainte. Dacă zăbovești destul de mult prin preajma universității, mai ales în serile de sâmbătă, poți fi sigură că în cele din urmă un student sfios o să vină la tine. Neștiind prea bine cum să ceară, când să plătească.

Cei mai mulți terminau repede, de îndată ce îmi înmânau banii. Apoi se purtau cu aroganța învățată de la lume. Ei erau tineri respectabili, iar eu eram femeia care lua cincisprezece dolari pentru o felație.

Nu mă așteptam la asta de la el. Era prea tânăr, prea plătând. Habar n-avea ce face.

A fost surprins, cred, că-mi place să citesc. Bărbații nu se gândeau niciodată la mine ca la cineva căruia ar putea să-i placă cititul. Dar îmi plăcea. Făceam însemnări lângă pasajele care mă puneau pe gânduri, îndoiam colțurile paginilor care mă emoționau. În seara aceea aveam pe bordul mașinii două cărți broșate: *Orașul bântuIT* și un thriller numit *Îi place muzica, îi place dansul*. Mi le amintesc pe amândouă din cauză că n-am reușit să aflu cum se termină.

El a așteptat până m-am îmbrăcat la loc cu bluza. Mâna i-a țâșnit spre gâtul meu. Ca și cum și-ar fi adresat singur o provocare. Ca și cum ar fi știut că, dacă n-o face atunci, s-ar putea să nu aibă niciodată curajul.

Ochii i s-au lărgit în vreme ce ai mei se închideau. Uimirea de pe chipul lui. Uimirea că face cu adevărat asta și că trupul meu reacționează corect. Șocul că era adevărat – că, dacă strângi destul de tare de gât pe cineva, chiar va înceta să se miște.

Îmi amintesc că mi-am dat seama, în vreme ce mă ucidea: dacă scapă nepedepsit pentru asta, o să creadă că poate să scape nepedepsit pentru orice.

7. FEMEIA DIN MAGAZIE

Îți amintești frânturi din tine și uneori ele te ajută.

Cum ar fi Matt.

Matt era cel mai apropiat de statutul de iubit când ai dispărut. Era ca orice altceva, o promisiune care nu s-a împlinit.

Ce îți amintești cel mai bine despre Matt: știa să spargă încuietori.

În magazie te-ai gândit mult la Matt. Ai încercat de câteva ori. Ai smuls o așchie din dușumea, ai făcut o mică adâncitură în perete. Lemnul nu se putea măsura cu încuietoarea mare a lanțului. Te îngrijorai că s-ar putea rupe și ce te făceai după aceea?

După aceea ai fi băgat-o pe mânecă.

Îți amintești frânturi din tine, și uneori ele te ajută. Doar uneori.

•

Bărbatul care te ține prizonieră se întoarce a doua zi cu mâncare fierbinte și o furculiță. Îți îndeși în gură cinci înghițituri uriașe înainte să-ți dea măcar prin cap să încerci să identifici ce mănânci – spaghete cu chiftele. Mai ai nevoie de trei înghițituri ca să-ți dai seama că el vorbește, de încă două ca să ai puterea să lași furculița din mână. Ceea ce spune e mai important pentru supraviețuirea ta decât o singură masă.

— Spune-mi numele tău.

Simți un zumzet în urechi. Pui capacul la loc pe vasul cu mâncare, chifteaua rămasă te strigă.

— Hei.

El vine din celălalt capăt al magaziei, îți prinde bărbia ca să te silească să ridici privirea.

Nu-ți poți permite să-l superi. Niciodată, dar mai ales acum.

— Îmi pare rău, zici. Ascult.

— Nu, nu ascultă. Am zis să-mi spui cum dracu' te cheamă.

Pui vasul pe podea și îți pui mâinile sub tine ca să le împiedici să maseze locul de pe față apăsător de degetele lui. Tragi adânc aer în piept. Când spui asta, el trebuie să te creadă. Trebuie să fie un descântec, citirea dintr-un text sfânt. Trebuie să fie adevărul.

— Rachel, îi spui. Numele meu este Rachel.

— Ce altceva?

Îți îngroși vocea, o îmbogățești cu inflexiunile rotunde ale ardorii. Are nevoie de ceva de la tine și te-a învățat de nenumărate ori cum să-i dai asta.

— Tu m-ai găsit. Oferi restul fără să mai trebuiască să-ți ceară. Tot ce știu este ce m-ai învățat tu. Tot ce am este ce mi-ai dat tu.

El se foiește de pe un picior pe altul.

— Eram pierdută, reciți. Tu m-ai găsit. Mi-ai dat un acoperiș. Următoarea propoziție e un risc. Dacă exagerezi, o să vadă sforile din spatele scamatoriei. Însă dacă te reții n-o să poți ajunge la el. Mă ții în viață. Ridici iar vasul cu mâncare, ca dovadă. Aș fi moartă fără tine.

El își pipăie verigheta, o răsuțește de două ori pe deget. O scoate și o pune la loc.

Un bărbat liber să umble prin lume, încuiat într-o magazie din grădină. Un bărbat care a întâlnit o femeie, a prins-o de mână, a pus un genunchi la pământ, a convins-o să se mărite cu el. Un bărbat atât de hotărât să controleze totul, și totuși a pierdut-o. Acum lumea lui s-a năruit, dar în ruinele vieții sale încă te are pe tine.

Și încă are o fiică.

— Cum o cheamă?

Se uită la tine cu aerul de „Despre ce vorbești?”. Arăți spre casă.

— Ce-ți pasă?

Dacă rostirea adevărului ar fi o opțiune în magazie, ai zice: „Tu n-ai înțelege. E înrădăcinat în tine, după ce ai fost fetiță. Treci pe lângă ele pe stradă. Le auzi râsul. Le simți durerea. Vrei să le ridici în brațe și să le duci până la locul de sosire, cruțându-le picioarele de spinii care ți le-au însângerat pe ale tale”.

„Fiecare fată din lume e un pic ca mine, și fiecare fată din lume e un pic a mea. Chiar și a ta. Chiar și cea care este jumătate din tine”.

„Îmi pasă”, i-ai spune, „pentru că am nevoie de acea parte din tine care a făcut-o pe ea. Nu ți-ai ucide niciodată fiica, nu-i așa?”

Rămâneți în tăcere. Îl lași să creadă ce are nevoie să creadă.

Mâna stângă i se strânge în pumn. Și-l apasă pe frunte, închide ochii strâns pentru o clipă.

Privești și nu ești în stare să respiri. Orice o vedea el în dosul pleoapelor, de asta depinde viața ta.

Ochii i se deschid.

E iarăși cu tine.

— Nu trebuie ca ea să înceapă să pună întrebări despre tine.

Clipești. Cu un oftat agasat, își înclină capul în direcția lumii de afară – în direcția casei.

Copilul lui. Vorbește despre copilul lui.

Încerci să respiri iar, dar ai uitat cum să faci asta.

— O să-i spun că ești o cunoștință. O prietenă a unor prieteni. Care închiriază o cameră.

Vorbește tot mai hotărât pe măsură ce explică. Ăsta-i el: șovăielnic, până se convinge pe sine că e invincibil. Apoi se apucă de treabă și nu mai privește înapoi.

Îți spune asta ca și cum ar fi fost ideea lui. Ca și cum n-ai fi pus tu o sămânță, n-ai fi făcut nicio sugestie. O să te mute în casa nouă în toiul nopții. N-o să vadă nimeni. O să ai o cameră. O să-ți petreci cea mai mare parte a timpului în acea cameră. O să fii prinsă cu cătușe de un calorifer, mai puțin atunci când mănânci, faci duș sau dormi. Va fi mic-dejun în majoritatea dimineților, prânz în unele weekenduri, cină în majoritatea serilor. Va trebui să sari din când în când peste o masă. Niciun chiriaș, oricât de prietenos ar fi sau oricât ar tânji după afecțiune, nu mănâncă tot timpul împreună cu proprietarul și fiica lui.

Noaptea o să dormi prinsă cu cătușe de pat. El o să te viziteze, ca de obicei. Partea asta n-o să se schimbe.

Tu o să fii tăcută. Pe lângă toate astea, o să fii foarte tăcută.

O să vorbești cu fiica lui doar în timpul meselor, doar cât să nu stârnești bănuieli. Pentru asta sunt mesele: să te faci accesibilă pentru ea, ca să nu mai fi interesantă. Ea n-o să fie intrigată de prezența ta. O să devii o parte a vieții ei – una plictisitoare, despre care nu-i va da prin cap să-și pună întrebări.

Mai presus de toate, te vei purta normal. El subliniază acest lucru de câteva ori, între regulile pentru duș și cele pentru dormit și cele pentru mâncat. N-ai voie să dai niciun semn despre adevăr. Dacă o faci, vei avea de suferit.

Încuviințezi din cap. E tot ce poți face. Încerci să-ți imaginezi – tu, el și copilul lui, laolaltă. Un pat. O saltea. O pernă. Pături. Mobilă. Mic-dejun și prânz. Mâncarea pe o farfurie. Un duș adevărat. Apă caldă. Discuții. O fereastră spre lume. O a treia persoană. Pentru prima dată în cinci ani,

altcineva decât el.

El nu se mai plimbă prin încăpere, se ghemuiește în fața ta. Are pielea din jurul unghiilor jupuită, roasă de curând. Îți ridică iar bărbia, îți aduce fața în dreptul feței lui. Întreaga lume chiar aici, în ochii lui.

Degetele i se duc în jos, spre gâtul tău, cu degetul mare pe beregată. Ar putea s-o facă. Acum. Ar fi așa de ușor, cum ai mototoli o foaie de hârtie.

— N-o să știe nimeni. Fața i se înroșește în lumina felinarului. Asta-i esența. Pricepi? Numai eu. Și Cecilia.

„Cecilia”.

Vrei să rostești numele, dar ți se agață în corzile vocale. Îl înghiți. Fiica lui, copilul lui. E ceva atât de natural în asta. Atât de nobil. El într-un spital, într-un halat de hârtie, ridicând cu mâini tremurânde un nou-născut mânjit de sânge. Un bărbat devenind tată. S-a sculat la două, trei, cinci dimineața s-o hrănească? A încălzit biberoane în întuneric, cu creierul împâclit de lipsa de somn? A dus-o la un carusel, a ajutat-o să sufle în prima lumânare de aniversare? A dormit pe podea lângă patul ei când era bolnavă?

Acum sunt doar ei doi. O lasă să aibă telefon? Când ea plânge, dacă plânge, el găsește cuvintele potrivite? La înmormântarea mamei ei a știut să-i pună o mână pe umăr? Să-i spună lucruri precum „Cei pe care îi iubim nu dispar niciodată cu adevărat, amintirile noastre îi țin în viață, nu trebuie decât să duci o viață care s-o facă pe ea să fie mândră”?

— E un nume frumos, spui tu.

„Însă n-ar fi trebuit să mă lași niciodată să-l aflu”.

8. EMILY

Îmi știe numele.

Se face joi și el nu apare. Mă gândesc că l-am pierdut. Dar apoi, o surpriză încântătoare: vineri seara, când nu-l aștept, se înființează la bar.

— Emily, mă strigă, și e numele meu în gura lui, un șuvoi de familiaritate care îl leagă de mine.

Îi zic „Bună” și – înainte să mă pot înfrâna – că nu l-am văzut ieri. Zâmbește. Îmi spune că-i pare rău. O urgență la serviciu afară din oraș, zice. Dar acum s-a întors.

„Și totul e bine în lume”, îmi spun. În tăcere de această dată.

Le păstrez în mine. Vizita lui surprinzătoare, sunetul numelui meu pe respirația lui. Las asta să mă ducă prin noapte, prin ziua următoare, până în seara de sâmbătă.

La restaurant, sâmbăta e câmp de luptă. Oamenii vin din orașul mare și se iau la întrecere cu localnicii pentru rezervări. Sunt mulțumiți, până ce nu mai sunt. Mâncarea zboară din bucătărie – fierbinte, rece, n-are importanță. Nu avem nevoie decât de farfurii pe mese, farfurii pe mese. În spatele tejghelei barului, îmi crește a doua pereche de brațe. Sâmbăta toată lumea vrea amestecuri de băuturi. Un martini după altul, un șuvoi neîntrerupt de spirale din coji de lămâie și de măslina. Îmi jupoi dosul degetului mare împreună cu coaja unei lămâi. Încheietura mâinii protestează de câte ori ridic shakerul, mi se instalează în încheieturi sindromul de tunel carpian la fiecare zornăit al cuburilor de gheață.

Unul dintre rarele lucruri bune în privința restaurantului: când e așa aglomerație amortesc. N-am timp să gândesc, n-am timp să-mi pese că Nick ignoră cele mai multe dintre ordinele mele, că se poartă ca o jigodie cu toți, inclusiv cu mine, că ar fi trebuit de mult să-l concediez, dar mă tem că un nou bucătar-șef ar fi și mai rău. Nu suntem decât eu și barul până ce pleacă ultimii clienți și Cora încuie ușa în urma lor.

Când s-a terminat totul, ne ducem să bem ceva. N-are nicio logică, dar trebuie să fie făcut, chiar dacă ne-am săturat până peste cap unii de alții în acea seară. Pentru că, dacă serile de sâmbătă sunt câmp de luptă, atunci noi suntem oștenii și trebuie să fim în stare să conviețuim. Iar felul de a face

asta este băutura.

Până să apar eu, ședeau deja toți la masa noastră obișnuită. Flutur mâna spre Ryan, patronul – nu-i un tip rău, doar cineva căruia i se pare o idee bună să-și boteze spelunca „Păianjenul păros” – și-mi trag un scaun între Eric și Yuwanda.

— Se spune că a fost un accident, dar nu cred, zice Cora. Ați văzut potecile de acolo? Ar fi tare greu să cazi.

Ryan îmi aduce berea săptămânii, bere de dovleac. Iau o înghițitură și îi fac cu capul un semn care sper să treacă drept apreciere.

— Despre ce vorbim?

Yuwanda mă pune la curent.

— Femeia aceea care a dispărut săptămâna trecută.

Citisem despre ea în ziarul local: în jur de treizeci și cinci de ani, fără istoric de boli mintale sau droguri. Pictoriță cu un mic atelier la vreo șaiszeci și cinci de kilometri la nord de noi. A dispărut de pe o zi pe alta și n-a mai fost văzută de atunci. Nicio activitate pe telefon sau pe cardurile ei bancare.

— Unul dintre polițai i-a spus lu' soru-mea că ei cred că a pornit în drumeție și a căzut într-o râpă, zice Sophie. Se pare că îi plăceau potecile.

Yuwanda intervine:

— Dar n-au văzut-o pe camera de supraveghere a unui magazin de cartier pe la șapte în seara aceea?

Sophie încuviințează.

— Păi atunci, ce, continuă Yuwanda, s-a oprit la magazin, apoi a pornit în drumeție? Cine pleacă așa de târziu?

Eric soarbe din bere.

— Poate că voia să vadă apusul?

Cora clatină din cap.

— Nu. În primul rând, acum soarele apune mai devreme. La șapte nu mai rămâne nimic de văzut. Și de ce să se ostenească s-o ia pe poteci? Cunosce orașul ăla. Vezi apusul aproape din orice loc.

Dau să mai iau o înghițitură din berea de dovleac a lui Ryan, apoi mă mulțumesc s-o adulesc și las paharul din mână. E ceva ce nu izbutesc să pricep.

— De ce se concentrează asupra potecilor?

Cora lasă privirea în jos, o mică recunoaștere că a fost învinsă.

— I-au găsit pantoful prin tufăriș, recunoaște ea. Dar, știi și eu? Nu-i

decât un pantof. Nu explică de ce ar fi pornit în drumeție așa de târziu, și încă de una singură.

Eric o bate ușurel pe braț.

— Oamenii fac tot timpul lucruri ciudate, îi spune încet. Se întâmplă.

— Eric are dreptate, zic. Se întâmplă accidente.

Nimeni nu mă contrazice. Se uită în jos la pahare, la cercurile de condens lăsate pe masa lui Ryan. Nu te contrazici cu o orfană care îți spune că se întâmplă accidente. Tata: atac de cord într-o dimineață însorită de sâmbătă, acum doi ani; mama: accident de mașină în confuzia de după aceea.

— Oricum, zice Nick după câteva beri. Am auzit că un bucătar-șef din orașul mare a cumpărat clădirea unde era Mulligan's. Se pare că face acolo un local specializat în fripturi. Se răsuțește spre mine cu un aer care ar putea trece drept tachinare blândă. Poate că o să-ți spună de unde cumpără mușchiul, dacă îl întrebi frumos.

Oftez.

— Știi, Nick, cred că e un lucru foarte sănătos că nu-ți faci griji pentru mărunțișuri. Când oamenii mă întreabă ce îmi place cel mai mult la bucătarul-șef din restaurantul meu, întotdeauna le spun că e cu adevărat un tip care se concentrează pe imaginea de ansamblu.

Replica îi face pe Eric și Yuwanda să zâmbească. Toți ceilalți preferă să se abțină. Și eu aș face-o dacă ar trebui să petrec cincizeci de ore pe săptămână într-o bucătărie împreună cu Nick și o gamă largă de cuțite de măcelărie.

Peste vreo două ore, Eric ne duce cu mașina înapoi la casa care fusese a părinților mei, iar acum o împart cu el și Yuwanda. A fost unul dintre acele aranjamente care s-au făcut pentru că așa trebuia. Au apărut amândoi în ziua de după accidentul de mașină și au avut grijă de mine așa cum numai prietenii din copilărie pot să aibă. Au ținut frigiderul plin, s-au asigurat că mănânc și dorm măcar un pic. M-au ajutat să organizez două înmormântări deodată. Mi-au ținut tovărășie când nu puteam să stau singură și m-au lăsat singură când aveam nevoie de asta. Cândva, pe parcurs, am căzut de acord că cel mai bine ar fi bine să nu mai plece. Casa era prea mare pentru mine. Ca s-o vând ar fi trebuit să fac niște renovări, ceea ce ieșea din discuție. Așa că într-un weekend am dus lucrurile părinților mei într-un depozit și la sfârșitul zilei ne-am prăbușit pe canapea, cu noul echilibru stabilit. Imperfect și un pic neobișnuit. Singurul lucru care avea logică.

În seara asta mă tot sucesc, sleită de puteri, dar neputând să adorm. Mă gândesc la femeia dispărută. Melissa. La tot ce a rămas după ea: un prenume, o ocupație, numele unui oraș, un pantof găsit lângă o potecă. Asemenea cuvântărilor ținute de oameni la înmormântarea părinților mei: corecte, dar cumplit de sărace. Viața tatălui meu redusă la câteva cuvinte: a fost bucătar, a fost tată, a muncit din greu. Bucățile din existența mamei, la fel ca cealaltă jumătate din puzzle: a condus afacerea, a fost la recepție, a fost contabilă, a fost liantul care ținea totul la un loc. Toate adevărate, dar nimic care să-i înfățișeze ca oameni. Nimic despre zâmbetul tatălui meu, despre parfumul mamei mele. Nimic despre cum era să trăiești alături de ei, să fii crescută de ei, să fii în aceeași măsură iubită și părăsită de ei.

Mă întorc la femeia dispărută, încerc să completez golurile din povestea ei. Pare necinstit s-o folosesc ca pe o pânză albă ca s-o creez așa cum vreau, dar ceva din povestea ei mi s-a înfipt în creier.

Poate că era un pic ca mine. „Era” – uite că mă gândesc la ea la timpul trecut, când încă nu știm. Poate că și ea a crescut fiind captivată și totodată îngrozită de lume. Poate că a fost silită să poarte rochii, deși prefera pantalonii. Poate că a fost silită să salute adulții când și-ar fi dorit să fie singură. Poate că a învățat să se simtă întotdeauna un pic stingherită, întotdeauna să-i pară un pic rău. Poate că a crescut și a așteptat o revoltă adolescentină care n-a venit, și poate că atunci când a ajuns pe la douăzeci și cinci de ani i-a părut rău că nu și-a manifestat niciodată anxietatea, ca să se descotorosească de ea.

Asta e povestea pe care mi-o spun. Nu-i în preajmă nimeni care să-mi spună că n-are sens. Începe ca un omagiu și sfârșește în egoism. Nu-i vorba despre ea. Nu cu adevărat. E despre mine și părțile din viața mea care mă găsesc pe întuneric. E despre mine și sinele meu mai tânăr, și felul în care mă privește el, felul în care mă tot cheamă, cerând răspunsuri pe care nu le am.

9. FEMEIA DIN MAGAZIE, CÂND ERA COPIL

Semnalele de avertizare vin în 2001, anul în care împlinești zece ani. Mama celei mai bune prietene se îmbolnăvește de cancer. Apartamentul verișoarei tale e spart, îi dispar dintr-odată cele mai prețioase lucruri. Moare mătușa ta. De fiecare dată lecția e un pic mai clară: lucruri rele li se pot întâmpla oamenilor pe care îi cunoști.

Începi să bănuiești că într-o zi pot începe să ți se întâmple și ție lucruri rele. Undeva, într-un ungher al inimii, sperî să fii scutită. Până acum ai avut o viață fericită. Părinți iubitori care te-au învățat să mergi cu bicicleta în Riverside Park, un frate mai mare care nu te tratează ca pe o idioată. Ursitoarele s-au aplecat deasupra leagănului tău și ți-au dăruit aceste lucruri frumoase. De ce ar trebui să-ți sece norocul?

Copilăria ta se termină cu această speranță aproape neștirbită. Apoi începe adolescența și drumul devine mai greu. Fratele tău înghite medicamente ca să se sinucidă. O dată, a doua oară. Înveți să te simți tristă. Înveți să ocupi golul din inima părinților, cel care tânjește după un copil excepțional. Împlinești cincisprezece ani. Ești pregătită să vadă cineva cine ești cu adevărat. Ești pregătită să te iubească cineva pe tine cea adevărată.

Într-o stațiune de schi săruți pentru prima dată un băiat. Ce îți amintești din acel moment: inima lui bățând lângă a ta, mirosul gelului lui de păr, luminile plugurilor de zăpadă desenând forme pe pereții camerei tale închiriate. După ce te întorci acasă devine clar că băiatul n-are de gând să te sune vreodată. Înveți cum e să ți se frângă inima. Îți va trebui mai mult timp ca să-ți revii din asta decât din despărțirile reale ca adult. Vine vara. Începi să te vindeci.

După doi ani întâlnești primul iubit. E perfect. Dacă ar exista servicii de livrare de iubiți pentru adolescente, l-ai fi comandat pe el. Dacă o vrăjitoare ți-ar fi dăruit un boț de lut care poate să prindă viață, l-ai fi modelat pe el.

Îți iei în serios sarcina de iubită. E prima ta ocazie să demonstrezi ce poți în acest domeniu și vrei să faci totul ca la carte. Îl duci să vadă mormântul lui Duke Ellington din cimitirul Woodlawn. De ziua lui cumperi o mulțime

de daruri mărunte – o cutie muzicală care cântă tema din *Love Story*, o acadea cu marijuana, ediția broșată din *De veghe în lanul de secară*, cea cu calul pe copertă – și le ascunzi pe trupul tău, îndesate în buzunarele de la spate și în betelia blugilor. Când vine vremea să-i dai cadourile, îi spui să le caute. El te pipăie.

Tu n-ai făcut niciodată dragoste. El, da. E cu șase luni mai mare decât tine. Tu nu ești grăbită să crești. Știi că e ceva de care ar trebui să fii rușinată, însă nu ești. Nu destul cât să te facă să te răzgândești.

Însă faceți celelalte lucruri, și e bine să fii cu un băiat care știe ce face. Îl lași să-și vâre mâinile sub bluza ta. Îl lași să-ți desfacă cu două degete închizătoarea sutienului. Îl lași să-ți descheie nasturele blugilor. După asta te încordezi și el își dă seama. Se oprește. Întotdeauna se oprește.

Când relația a împlinit două luni te gândești s-o termini. În loc de asta, îți îngădui să te îndrăgostești, într-o după-amiază însorită de iulie stați culcați sub copacii din campusul Universității Columbia și îți dai seama că au trecut șase luni. Oamenii îți spun ce norocoasă ești ca un băiat ca el să stea cu o fată ca tine atât timp fără să insiste să faceți dragoste. Zâmbești și spui că știi.

Și chiar știi. Nu-ți vine să crezi că e al tău. Uneori adoarme, sau poate că se prefacă adormit. Nu știi decât că e acolo și are ochii închiși și, cu toate că brațul ți-a amorțit, nici vorbă să ți-l tragi de sub capul lui. Ai șaptesprezece ani. Iubirea are un gust chiar mai dulce decât te așteptai.

Într-o seară, părinții tăi se duc în New Jersey la un eveniment caritabil. El vine la tine. „Vă uitați la un film”, numele de cod pentru mozoleală. Acum două săptămâni „v-ați uitat” la *Recviem pentru un vis*. N-ai fi în stare să repeți o replică din film nici dacă viața ta ar atârna de asta.

În seara aceea e *Fight Club – Sala de lupte*. Nu l-ai mai văzut. El, ca toți băieții, zice că e preferatul său. N-are importanță. Nimic legat de *Fight Club* nu contează. Ce contează e pielea lui lipită de a ta și căldura răsuflării lui pe fața ta. Degetele lui în părul tău, pe coapse, între picioare. Te simți așa de îndrăzneță, așa de fericită că l-ai găsit pe el ca să te îndrume. Asta ți-au spus revistele să cauți: pe cineva care îți place și care te place și el. Un băiat în care poți să ai încredere.

Porți fustă. Edward Norton își jelește canapeaua, combina muzicală, hainele frumoase, iar iubitul îți strecoară două degete în chiloți, apoi

repede, înainte să-ți dai măcar seama, în tine. Ceva la care nu te-ai gândit până acum: fustele înseamnă acces ușor, mai ales vara, fără colanți și straturi de lână care să țeasă hotare între tine și lume.

Degetele iubitului se pun pe lucru. Poți să faci față. Tragi aer în piept și îți comanzi să te destinzi.

Brad Pitt e în subsol, explicând prima regulă din sala de lupte. Iubitul îți trage chiloții în jos pe picioare. Nu te-ai mai simțit niciodată atât de dezgolită. Din piept îți iese un hohot de râs ca o tuse. Iubitul reacționează sărutându-te mai apăsător.

E o intensificare pe care n-o poți prelucra de-a binelea. Fața lui Edward Norton se rănește pe podeaua de ciment. Tu și iubitul sunteți goi de la brâu în jos.

Oamenii ți-au spus să zici „nu”. Nu ți-au spus și cum să faci asta. Au arătat foarte clar că lumea nu se oprește din mers pentru tine și că e răspunderea ta s-o faci să încetinească, dar nimeni nu ți-a dat vreodată mai multe instrucțiuni. Nimeni nu ți-a spus cum să privești în ochii celui pe care îl iubești și să-i spui că vrei să vă opriți.

În mod ideal, iubitul tău cel blând ar înțelege fără să trebuiască să-i spui. Ar observa că brațele ți s-au moleșit, că îți clănțănesc dinții. Însă Edward Norton le trimite prin e-mail poezii colegilor de serviciu, iar iubitul tău întinde mâna după un prezervativ. Habar n-aveai că are unul în buzunarul interior al rucsacului. Habar n-aveai că are un sistem pentru chestiile astea.

Brad Pitt rostește un monolog despre faptul că publicitatea distruge sufletele. Privești cum iubitul te pătrunde. Pentru tine este prima dată și se întâmplă pentru că ți-a fost prea frică să spui „nu”. Pentru că băiatul care face asta a uitat să te privească în ochi.

În săptămâna următoare îi lași un mesaj vocal. Îi spui că te-ai gândit și că e mai bine să terminați relația, închizi telefonul și plângi.

Peste câțiva ani scrii numele lui în bara de căutare din Facebook. Profilul lui e blocat, un pătrat cenușiu acolo unde ar trebui să fie imaginea lui. Nu te împrietenești cu el.

Între timp, supraviețuiești. Sigur că da.

Faci din nou dragoste. Uneori, nereușită. Uneori, plictisitoare. Mai des decât ți-ai dori, te pomenești revenind la acel moment.

Nu uiți prima dată. Nu uiți niciodată băiatul care te-a învățat cum să supraviețuiești ca o străină în propriul corp.

10. FEMEIA ÎN DEPLASARE

În fiecare seară îl întrebi și în fiecare seară refuză să-ți spună.

— O să afli destul de curând, zice. Oricum, ce-i graba asta? Nu-i ca și cum ar trebui să fii undeva.

Zice că n-au terminat de împachetat. Câte lucruri pot să aibă? Nu-i un om bogat. Hainele îi sunt curate, dar uzate. În trecut a pomenit de treburi gospodărești, podele de spălat cu mopul, rufe spălate pe care trebuie să le pună pe sfoară. Povara lumii e pe umerii lui și n-are pe nimeni, cu siguranță nu un ajutor plătit, care să i-o ușureze. Însă au trăit mulți ani în casă și acum trebuie să dezgroape conținutul istoriei familiei lor, fiecare hârtiuță, fiecare chestie inutilă aruncată pe undeva. Pleacă într-o călătorie și trebuie să hotărască ce rămâne și ce vine cu ei. Trebuie să plece și să se stabilească altundeva.

Apoi, într-o seară, el intră și spune:

— Să mergem!

Durează un pic. Când pricepi în sfârșit, încremenești. Te smucește în picioare și începe să umble la lanț. E o cheie – întotdeauna a fost o cheie – și sunt două smucituri. Lanțul alunecă de pe piciorul tău cu o bufnitură. Te simți imposibil de ușoară.

Fără lanț ești dezechilibrată. Te rezemi de perete. El te trage deja de braț, încercând să te scoată de acolo cât mai repede posibil.

— Haide! zice. Mișcă-te!

În câteva secunde o să fie iarbă sub picioarele tale și niciun perete în jur.

— Stai un pic.

Faci un pas spre fundul magaziei. Aproape te scapă din mână. Te prinde iar, strâns, cu forța unui bărbat care nu-ți va da drumul niciodată. Brațul stâng ți se răsucesc atât de brusc, încât ți se încețoșează vederea. Greutatea bărbatului te apasă pe spate.

— Ce mama dracului, îți bați joc de mine?

Icești și, cu mâna liberă, arăți cărțile. Ți-a adus demult o pungă de plastic ca să le ferească de umezeală. Îți închipui că voia să-ți arate că știe cum să aibă grijă de lucrurile care îi aparțin. Mai sunt și flecușetele de pe

ladă, toate obiectele pe care le-a luat de la altele și ți le-a dat ție.

— Voiam doar să-mi iau lucrurile, zici printre dinții încleștați. Jur. Îmi pare rău.

— La naiba!

Te mână până la teancul de cărți, cu brațul tău stâng lipit de șoldul tău. Dai peste picioarele lui. Te poticnești. Te prinde și te repune pe picioare.

— Mergi!

Trupul lui se mișcă împreună cu al tău când te lași pe vine ca să iei punga de plastic. O lași să cadă în ladă, împreună cu restul lucrurilor tale.

— Acum ești gata?

Încuviințezi din cap. Te conduce la ușă. Nu-i timp de rămas-bun. Înhață câte amintiri poți, zilele împletindu-se între ele, cinci ani prefăcându-se în noroi. O perioadă lungă de magazie. Un loc al disperării, al distrugerii, dar în cele din urmă a devenit ceea ce cunoșteai tu.

Aici ai învățat să supraviețuiești. Această casă nouă în care te duce e plină de nesiguranță, de posibilitatea unei greșeli pândind din fiecare ungher.

Când ajungi la ușă te oprește. O sclipire de metal, ceva rece și dur pe încheietura mâinii tale. Cătușe. Închide una pe mâna ta, o pune pe cealaltă pe propria mână.

— Să mergem! Mâna liberă se întinde spre zăvor. Își apropie fața de a ta. Să nu încerci nimic afară. Vorbesc serios. Dacă fugi sau ții, dacă faci orice altceva în afară de a merge cu mine la mașină, o să fie de rău.

Dă drumul zăvorului, își înfășoară mâna după ceafa ta și te silește să te uiți în jos. Pistolul. Atârnându-i pe șold, într-un toc.

— Înțeleg, zici.

Dă drumul capului tău. Un clic, o smucire – și e prea brusc, s-a terminat înainte să-l poți întâmpina – miracolul vântului pe fața ta.

— Haide!

Te târăște înainte. Faci primul pas, apoi pe al doilea. Ești afară. În picioare și respirând. Șuvițe din părul tău îți mângâie obrazii. Se întâmplă atât de multe, natura cere să fie auzită, simțită. Învârtjirea vântului prin frunzele copacilor, pământul care îți furnică tălpile desculțe. Insecte care zumzăie și crenguțe care scârțâie. Umezeala lăsată de rouă pe gleznele tale.

Altă smucitură. Mergeți spre camioneta lui. Pentru a doua oară vezi exteriorul magaziei: scânduri verticale vopsite gri și conturul alb al ușii.

Bine întreținută și ordonată. El nu-i bărbatul care să lase buruienile să crească pe pământul său, sau unul căruia să-i placă schimbarea. Dacă a văzut cineva magazia, n-a bănuț nimic.

La stânga, dacă mijești ochii, poți desluși în depărtare contururile casei. Înaltă, lată, goală. O casă în care, îți imaginezi, o familie a fost cândva fericită, cu lumini strălucind din tavane, cu râsete care răsună pe coridoare, ricoșând din aparatele electrocasnice strălucitoare. Acum ferestrele sunt întunecate, ușa închisă. Amintirile pierdute. Pământ pârjolit, o viață colectivă ștearsă dintre zidurile ei.

Mergeți mai departe. Un bărbat ocupat, nerăbdător, care te zorește spre locul în care trebuie să ajungi. Seara asta nu-i pentru tine. Nimic nu-i pentru tine.

Deasupra ta, o știi, este cerul. Poate stelele. Poate luna.

Trebuie să te uiți.

O să te coste mult să-ți întinzi gâtul în sus ca să arunci o privire. Lui n-o să-i placă. Dar au trecut cinci ani și, dacă e să se întâmple, trebuie să fie acum.

El e în fața ta, cu capul plecat, privindu-și picioarele. Nu vrea să se împiedice. Ultimul lucru pe care l-ar vrea acest bărbat e să cadă.

Păstrezi ritmul lui, având grijă să nu rămâi în urmă, și – încet, ca și cum ai păși pe capătul clătinător al unui pod suspendat – îți lași capul pe spate.

E aici, ca și cum te-ar fi așteptat. Un cer negru și zeci de stele. Mergi mai departe, un pas după altul, în vreme ce lași cerul să te soarbă. Tu și întunericul. Tu, oceanul fără fund și făgăduința unor minuscule aisberguri presărate peste tot. Tu, cerneală neagră, adusă la viață de licăriri de vopsea albă.

Mai e ceva. O smucitură în piept, o amărăciune devastatoare. Tu și toți oamenii care privesc același cer ca tine. Femei ca tine, și copii ca tine, și bărbați ca tine, și bătrâni ca tine, și prunci ca tine, și animale de companie ca tine.

Asta e ceea ce-ți spune cerul: înainte aveai oameni. Aveai o mamă, și un tată, și un frate. Aveai o colegă de apartament. Aveai o familie de sânge și o familie aleasă de tine. Oameni cu care ai mers la concerte, oameni cu care te-ai întâlnit să beți ceva. Oameni cu care ai împărțit mâncarea. Oameni care te-au ținut în brațe, te-au ridicat spre lume.

Ai căutat-o și acum o ai. O comuniune tăcută care te sfășie.

O pișcătură în pulpe. Ceva care se ridică din străfundurile tale. Trebuie să-i regăsești pe oamenii de la care te-a răpit el. Într-o zi va trebui să fugi la ei.

— Ce faci?

S-a oprit și s-a întors spre tine. Te vede cum privești cerul. Gâtul ți se întoarce brusc la unghiul lui firesc.

— Nimic, îi spui. Îmi pare rău.

Clatină din cap și te trage mai departe.

Cerul te-a tulburat. Vrei să ții și să-ți zgârii pieptul și să fugi, să fugi, să fugi, cu toate că știi, știi al dracului de bine că ar fi sfârșitul tău.

Proastă. Asta se întâmplă când te gândești la oamenii de afară.

Regula numărul unu ca să rămâi în viață afară din magazie: nu fugi decât dacă ești sigură.

Se oprește din nou. Te oprești poticnit, la timp ca să nu te ciocnești de el. Stai lângă portiera pasagerului. O deschide și tu pui lada pe bancheta din spate. O ultimă fulgerare a frunzelor verzi, o respirație furișă a aerului curat. Te așezi pe scaunul tapițat cu poliester din față. Se deschide cătușa de pe mâna lui. Îți trage mâinile la spate și le încătușează.

— Nu te mișca.

Se apleacă, îți prinde centura de siguranță. Nu-i genul de om care să riște să fie tras pe dreapta pentru mici încălcări ale regulamentului traficului. Se ferește de necazuri și lumea îi mulțumește pentru asta.

După ce verifică încă o dată centura de siguranță își îndreaptă spatele. Bâjbâie la centura blugilor, scoate pistolul din toc. Îl flutură prin fața ta. Pielea ta se topește, dispare în fața unei arme. Trupul tău nu oferă ajutor, protecție – doar părți care să fie sfărâmate. Doar nesfârșita făgăduință a durerii.

— Nu te mișca. O să fie de rău dacă te miști.

Încuviințezi din cap. „Te cred”, ai vrea să-i spui ca o garanție, ca o predică. „Întotdeauna te cred”.

Trânțește portiera pasagerului și dă ocol mașinii cu pistolul ațintit spre parbriz, fără să te scape din ochi. Se deschide portiera lui. Se așază. Pune pistolul pe bord, își prinde centura de siguranță. Scoate brusc aerul din plămâni.

— Să mergem!

O spune mai mult pentru el decât pentru tine.

Pornește motorul. Pune pistolul la loc în toc. Aștepți să apese pe accelerație, dar în loc de asta se răsucesce spre tine. Falca ți se încordează. Ar putea să se răzgândească. În ultimul minut ar putea să decidă că n-o să meargă. Că ar fi mai ușor, mai bine, dacă ai dispărea pe veci.

— Când ajungem acolo... E târziu. Ea doarme. Nu scoți niciun sunet. Nu vreau să se trezească în toiul nopții și să înceapă să pună întrebări.

Încuviințezi din cap.

— Bine. Acum închide ochii.

Nu-ți poți înfrâna încruntarea.

— Ți-am spus să închizi ochii.

Închizi ochii. Explicația îți vine pe când camioneta se trezește la viață cu un huruit sub coapsele tale: nu vrea să vezi unde te afli sau unde mergeți. La fel ca în urmă cu cinci ani, când te-a răpit, numai că atunci te-a legat la ochi. Ți-a dat o basma și te-a silit să ți-o pui peste ochi pe când te ducea pe proprietatea lui. Dar aceea era atunci și asta e acum. Acum te cunoaște. Știe că faci ce-ți spune el.

În alte împrejurări ai risca. Ai deschide ochii și ai arunca o privire. Dar nu în seara asta. În seara asta nu contează decât să rămâi în viață.

Te concentrezi pe legănările și smuciturile mașinii. Saltă pe ceea ce îți imaginezi că este aleea, apoi ajunge la o suprafață netedă – asfalt, probabil. Un drum. Te simți amețită, nu din pricina răului de mașină, ci a posibilităților. Și dacă te-ai apleca atâta cât îți îngăduie centura de siguranță și i-ai perturba poziția? L-ai face să răsucescă volanul? Și dacă l-ai răsuci tu însăși cu genunchiul sau laba piciorului sau orice altă parte a trupului tău? Și dacă amândoi ați aluneca înclinați spre o balustradă sau o râpă? N-ar avea timp să scoată pistolul. Poate. Sau poate ar readuce mașina pe drum cât ai clipi, ar merge într-un loc izolat, ar scoate pistolul și ar termina cu tine.

Așa că stai nemișcată. Nu-s decât torsul motorului și, din când în când, bătaia degetelor lui pe volan. E greu de spus cât timp mergeți. Zece minute? Douăzeci și cinci? În cele din urmă, camioneta încetinește, apoi se oprește. Auzi clinchetul cheii scoase din contact.

Nu te clintești. Nu deschizi ochii. Există lucruri pe care nu le faci până nu-ți spune el. Însă știi deja. Ai ajuns. O simți. Casa, chemându-te. Tânjind.

11. FEMEIA DIN CASĂ

Portiera șoferului se deschide și se închide. Peste câteva secunde el e pe partea ta. Îți prinde mâinile, încă vârâte între spatele tău și spătar. Cătușa alunecă de pe încheietura ta stângă. O băjbăire, un clinchet. Când îți spune să deschizi ochii sunteți din nou încătușați unul de celălalt.

— Să mergem!

Nu faci nicio mișcare spre ieșire. El oftează, apoi se apleacă să desprindă centura de siguranță.

— Nu puteai s-o faci tu?

„Ca să te panichezi? Să mă pocnești din spate cu pistolul? Nici vorbă”.

Te smucește. Pășești pe un petic de iarbă. Se apleacă să ia lada de pe bancheta din spate. Șansa ta să privești: stai la marginea unei curți mici din fața casei, o barieră între lumea lui și trotuar. Camioneta oprită într-o parte, pe o mică alee cu pietriș, urme de cauciucuri care trebuie să presupui că au fost făcute acum, când a parcat. Drumuri în două direcții: cea din care ați venit și una necunoscută. Un copac și o ușă cu sonerie și covoraș la intrare. Tomberoane cu roți, unul verde, unul negru. Vârâtă sub parter, la poalele unui deal, o ușă de garaj. De cealaltă parte a casei, o curtică, scaune de metal cu masa asortată.

Totul atât de normal! Accesoriiile ordonate ale vieții la periferia orașului.

Te mână direct spre ea – casa, o casă adevărată pe care o ai la îndemână. Pereți, și ferestre, și șipci, ca magazia, însă mai mare, mai înaltă, și apoi un acoperiș. La ușa din față, o încuietoare și o cheie care iese din buzunarul lui și intră în acea încuietoare și, înainte să poți înțelege, înainte ca ecoul cheii care se răsucesc în încuietoare să-ți ajungă deplin la urechi, ești înăuntru.

— Haide!

Te mână zorit spre o scară. Casa ți se oferă în imagini rapide, vagi – o canapea, un televizor, fotografii înrămate într-un corp de bibliotecă. O bucătărie fără perete despărțitor, zumzetul subțire al aparaturii.

— Să mergem!

Îl urmezi. Urci o treaptă, apoi două și apoi trupul ți se înclină în față. Te

prinzi de balustradă înainte să dai cu bărbia de podea. Te uiți la picioare. Te-ai împiedicat: pe trepte e covor și nu mai ești obișnuită să pășești pe moale.

El se răsuțește și îți aruncă o privire. Ți se strânge stomacul.

Dar el pornește mai departe pe trepte, trăgându-te cu nerăbdare reînnoită. Te vrea în camera pe care ți-a stabilit-o. Vrea controlul. Niciodată nu și-a dorit altceva decât ca viața să se desfășoare după planurile lui.

Ajungi la etaj. Îl vezi în întunericul de la capătul coridorului, un poster lipit pe o ușă. Te concentrezi, încerci să deslușești imaginea – o siluetă fără chip care ține în brațe altă siluetă, mai mică, pete de portocaliu și albastru strălucind în întuneric. Ochii tăi cercetează totul și creierul – aproape că nu-ți vine să crezi – creierul zice „Keith Haring”. Un fulger de recunoaștere printr-un morman de moloz. Părțile din tine pe care magazia n-a putut să le strivească.

Trebuie să fie camera fiicei. A lui trebuie să fie cea de la stânga, la acest capăt al coridorului. El stă în fața ușii goale, închise, păstrând în tăcere secretele lui. Ca și cum n-ar vrea nici măcar s-o vezi. Ca și cum ar tăinui o lume complet separată de a ta.

La dreapta e altă ușă. Goală. Neutră. El scoate altă cheie, o vârstă în încuietorea din mijlocul mânerului sferic și o răsuțește. Lin, fără zgomot. Atât de mortal de iscusit chiar și pe întuneric.

•

Odaia e mică și sărăcăcioasă. Un pat dublu imediat la dreapta, cu cadru din cele vechi, de fier. Un birou mic cu scaun într-un colț, alături de o comodă. Caloriferul, în partea opusă. O fereastră întunecată de storiuri compacte. Este cea mai uimitoare cameră pe care ai văzut-o vreodată. E totul și nimic, a ta și nu a ta, acasă și nu acasă.

El închide ușa. Din tavan atârână o lampă, însă nu face nicio mișcare ca s-o aprindă. În schimb, lasă lada pe podea, își desprinde cătușa de pe mână și îți face semn spre pat.

— Du-te!

Așteaptă să te culci. Asta a fost înțelegerea: ziua, încătușată de calorifer; noaptea, de pat. Te așezi pe saltea. Arcurile gem sub trupul tău. Pentru prima dată în cinci ani te scufunzi în ceva moale și elastic. Îți sui picioarele pe saltea, le întinzi, cobori trunchiul și lași capul să atingă perna.

Ar trebui să fie plăcut. După mai mult de o mie de nopți într-un sac de

dormit pe dușumea ar trebui să auzi îngerii cântând. Dar nu-i deloc bine. Salteaua se lasă în jos ca și cum ar încerca să te înghită. Ca și cum te-ai tot scufunda până ce nu mai rămâne nimic, nicio urmă din tine pe acest pământ, nimic care să le dea de știre oamenilor că ai fost vreodată pe aici.

Te ridici iar în capul oaselor, încercând să respiri.

— Îmi pare rău.

Mâna îi țâșnește spre umărul tău. Te împinge înapoi, cu degetele înfipite sub claviculă.

— Ce. Mama dracului. Faci?

— Nu sunt... îmi pare rău. Atâta doar că nu... nu cred că o să meargă.

Te strânge mai tare. Vrei să-l împaci, însă pieptul ți se crispează. O senzație de înjunghiere îți aprinde cușca toracică. Are nevoie să știe că n-o să încerci ceva, că n-ai putea să fugi nici dacă ai crede că ai o șansă. Încerci să tragi aer în piept și nu izbutești.

— Atâta doar că... îmi pare rău.

Ridici mâinile, sperând că trupul tău o să-i spună ce nu poți să rostești. Că ești nevinovată, că n-ai nimic de ascuns. El ține încă pistolul în mână. Amortizorul îți zgârie genunchiul într-o parte. Te concentrezi pe respirație. Acum multă vreme, în viața dinainte, ai descărcat o aplicație de meditație. În ședințele înregistrate, un englez te-a îndemnat să inspiri pe nas, să expiri pe gură. Iar și iar și iar.

Tocmai când crezi că pieptul începe să se liniștească, din gât ți se înalță un hârâit. Sau e un țiuit în urechi? Inspiră pe nas. Expiră pe gură. Mâinile sus. Ochii pe pistol.

— Ar fi în ordine... dacă aș dormi pe podea?

El înalță o sprânceană.

— Atâta doar că... salteaua... E foarte diferit de magazie. Știu că-i o prostie. Scuze. Îmi pare rău. Dar aș putea? N-o să schimb nimic. Jur.

El oftează. Își scarpină tâmpla cu țeava pistolului. Asta înseamnă că e pusă siguranța? Ori e așa de încrezător în iscusința sa de trăgător?

Până la urmă dă din umeri.

— Cum poftești.

Aluneci jos de pe saltea. Cu mișcările încete, delicate, ale unui expert în dezamorsarea de bombe, te întinzi pe podea. Ceva ți se deznoadă în piept. Asta e ceea ce știi. Asta e ca magazia. Știi cum să rămâi în viață în magazie. Poți învăța să faci același lucru aici.

Îngenunchează lângă tine și îți prinde încheietura încătușată. Îți întinde brațul peste cap, prinde cătușa liberă între două bucle de fier din partea de jos a cadrului patului. Cojițe de vopsea se desprind când smucește cătușa la stânga și la dreapta, verificând-o.

Când e sigur că n-o să te poți elibera se ridică în picioare.

— Dacă aud ceva – orice – o să fie rău. Pricepi?

Înclini capul cât de bine poți întinsă pe podea.

— Camera mea este vizavi. Dacă încerci ceva, o să știu. Altă înclinare.

— Mă întorc mâine-dimineață. Mă aștept să te văd în același loc. În aceeași poziție. Totul la fel.

Încuviințezi iarăși din cap. El face doi pași spre ușă, pune mâna pe clanță și rămâne nemișcat.

— Jur, zici. N-o să mă mișc.

Mijește ochii spre tine. Nu se mai termină, nesiguranța privirii lui asupra ta. Poate să aibă încredere în tine? Acum? Dar peste o oră? Dar peste o săptămână?

— Vorbesc serios, adaugi. Sunt obosită. O să dorm buștean din clipa în care ieși. Îți rotești prin încăpere arătătorul mâinii libere. E frumos. Mulțumesc.

El tocmai răsucesce mânerul când se întâmplă. Un hârșăit în cealaltă parte a peretelui, o scândură din podea scârțâind. Un strigăt din cealaltă parte a coridorului:

— Tată?

Ceva care seamănă cu groaza îi fulgeră în ochi. Se uită la tine ca și cum ai fi moartă, un cadavru și sânge pe mâinile sale și fiica sa venind spre voi.

La fel de repede își vine în fire. Fața i se destinde. Privirea i se limpezește. Ridică o mână spre tine. „Nu te băga. Nu scoate niciun sunet”.

Cu o mișcare suplă iese din cameră. Oare ea îl vede? Sau e prea întuneric și ea e prea departe? E cel mai greu lucru pe care l-ai făcut în viața ta, să nu te uiți. Să nu-ți ridici capul, să nu-ți întinzi gâtul. Să-ți ții gura închisă în vreme ce ușa se închide în spatele lui. O pală de aer îți mătură rapid fața. Îți sugi buzele, îți mesteci interiorul obrazilor.

Sunete înăbușite se preling prin perete: „E totul în ordine” și „Da” și „E așa de târziu” și „Știu, știu” și „Am încercat să-ți trimit un mesaj” și „N-am auzit” și, în cele din urmă, „Întoarce-te în pat”. Probabil că ea îl ascultă, pentru că în curând sunetele se sting și nu mai ești decât tu. Tu într-o

cameră. Tu într-o casă adevărată cu mobilă, și încălzire, și atâtea pereți, și atâtea uși. Tu și el, și undeva, mai departe pe coridor, altcineva.

Aproape că o simți. Cecilia. Ca un câmp de forță. Chihlimbar strălucind în întuneric. Pentru prima oară în cinci ani, un mic uragan. Făgăduința infinită a unei noi persoane.

12. NUMĂRUL DOI

Era logodit.

A fost primul lucru pe care mi l-a spus. După ce am închis magazinul. După ce mi-a cerut banii din casă. După ce mi-am dat seama că banii nu sunt singurul lucru pe care îl voia.

A spus-o când mi-a luat inelul. Îi stătea mintea la bijuterii pentru că se logodise de curând.

Cu o femeie minunată, a zis.

Celălalt lucru despre el: se pricepea la noduri.

— Vezi asta? mi-a spus după ce mi-a legat mâinile în față. E o buclă în opt. Nu se desface dacă tragi. Presiunea n-o face decât să se strângă și mai mult. Așa că nu încerca. Nici măcar să nu te pună dracu' să încerci.

Am încercat când nu se uita la mine. Dar chestia cu bărbatul ăla era că nu mințea. Nodul nu s-a desfăcut.

Ultimul lucru pe care l-am aflat: era pregătit. Cred că o mai făcuse. Avea în el încredere, hotărâre. Calm, chiar și când n-am acceptat planul lui. Pentru că știa că o s-o fac în cele din urmă. Știa că lumea se va înclina în fața voinței lui.

Era – acesta e ultimul lucru care mi-a mai trecut prin minte – ca un războinic. Ca un om care știe că nu s-a terminat până ce potrivnicul nu se mai zvârcolește.

13. FEMEIA DIN CASĂ

Un cutremur în umăr. E aplecat peste tine, te zgâlțâie ca să te trezească. Oare când ai adormit? Nu-ți amintești decât că zăceai pe podeaua tare, încercând să-ți găsești o poziție bună pentru brațul încătușat.

Aștepți să te elibereze. Te saltă în picioare. Te freci la ochi, îți scuturi picioarele. În magazie erai întotdeauna trează când intra el. Gâtul ți se strânge la gândul că a putut să se furișeze înăuntru neobservat – că a plutit deasupra ta pe când zăceai cu ochii închiși, cu gura întredeschisă, desprinsă de lumea din jur. Fără să fii conștientă că e acolo.

— Să mergem!

Te înșfacă de braț, deschide ușa, te mână pe coridor. Sub celălalt cot are un prosop de baie și un rând de haine. Deschide altă ușă de la stânga ta, pe care n-ai observat-o în seara precedentă, și te trage înăuntru. Faci o inventariere rapidă: cadă, perdea de duș, chiuvetă, closet. El își pune un deget pe buze în vreme ce pornește dușul.

— Ea încă doarme, zice cu vocea înceată, acoperită de șuvoiul de apă. Dar grăbește-te. Și nu scoate niciun sunet.

Cecilia. Amintirea de aseară plutește între voi, vocea întrebătoare a fiicei și panica din ochii lui. Toți trei în picioare, ținându-vă de mâini, pe marginea unei faleze.

Îți dai jos blugii și chiloții. Îți scoți puloverul, tricoul, sutienul ieftin pe care ți l-a adus când cârligele celui pe care îl aveai s-au rupt, în cele din urmă.

Ridici capacul closetului. Ești așa de ocupată să fii uluită de realitatea trăirii încât uiți o clipă sau două că el te privește. Nu știi decât că un covoraș de bumbac îți mângâie scobiturile tălpilor, o ramă de email rece încrustată în partea din spate a coapselor. La dreapta e un sul de hârtie igienică albă, cu două straturi. El nu-și mută privirea de tine, la fel de indiferent ca și cum ai fi un câine care își face nevoile când l-ai scos la plimbare.

La stânga, apa plescăie în cadă. Nu întrebi de Cecilia, dacă sunetul cuiva care face duș n-ar putea s-o trezească. El e tată și știe ce întrerupe somnul

copilului său. Bănuiala ta: ea e obișnuită cu asta. N-ai de unde să știi, poate că el se trezește înaintea ei de ani întregi, se rade și se spală pe dinți înainte ca ea să caște prima dată.

Îl privești de pe toaletă. Ai nimerit-o. E îmbrăcat – blugi, și jachetă curată de fleece, și bocanci cu șireturi. Părul pieptănat, barba tunsă de curând. S-a trezit devreme, și-a făcut timp să se spele înainte să se ocupe de tine. Dacă aude ceva, puștoaica o să creadă că noua chiriașă e întocmai ca tatăl ei, se scoală devreme.

Te ridici ca să tragi apa. Dai să intri în cadă când ceva te oprește. O formă în oglindă. O femeie. Nouă și necunoscută. Tu.

Ai nevoie de câteva secunde. Să te uiți la părul tău, lung și negru așa cum era înainte, însă rădăcinile încărunțesc și două şuvițe albe ca la sconși îți trec de umăr. Coastele la vedere, vâlrându-se sub piele ca și cum ar amenința să răzbată prin ea. Conturul feței.

— Haide!

Înainte să te poți uita mai bine te prinde de braț, trage deoparte perdeaua dușului și te zorește să intri sub apă.

E așa de fierbinte! Obișnuiai să faci astfel de dușuri în fiecare dimineață. Stăteai acolo multă vreme, cu apa ricoșându-ți pe piept. Îți dădeai capul pe spate și lăsași apa să-ți umple urechile, să-ți umple gura, să te ia în stăpânire. Te dăruiai deplin clipei, cu hotărâre, încercând să ajungi la un fel de sublim care nu se materializa niciodată. Acum, după cinci ani de stropit cu apă din găleată, nu-ți dai seama care parte din această trăire – apa care îți opărește spatele, îți șiroiește pe față, aburul care îți umple plămânii – se presupunea că este plăcută.

Ții ochii deschiși, încerci să respiri prin ceață. Îți amintești cum se face? Te întinzi spre săpun. Picioarele îți alunecă. El te prinde, își dă ochii peste cap. Perdeaua dușului e încă trasă deoparte. Nu există vreun aparat de ras, nimic ce ai putea să folosești ca să-l rănești pe el sau pe tine însăși – nici măcar un flacon cu șampon pe care ai putea să i-l împrști în ochi. Doar tu, trupul tău despuat și o bucată de săpun.

O ții sub șuvoi. Îți freci cu spuma brațele, pieptul, între picioare, până jos, la degete.

— Ai terminat?

Îi spui că aproape. Mai iei săpun și îți speli fața și părul. Apoi oprești apa și te răsucești spre el. Îți dă prosopul. Te ștergi. Trupul ți-e atât de

prezent, de real sub lumina galbenă. În magazie, în lumina felinarului, nu-i puteai vedea amănuntele – vergeturi ca niște fulgere pe partea interioară a coapselor, fire negre pe antebrațe și pulpe, tufe la subsuoară. Vânătași pe brațe, pete violet și albastre pe interiorul coatelor. Pe piept, câteva cicatrici. Ani brutali scriși pe pielea ta.

Îi întinzi prosopul. El arată spre un cârlig de pe ușa, unde îl atârni la uscat. Face semn spre mormanul de haine pe care l-a lăsat pe podea. Îngenunchezi și găsești chiloți noi de la supermarket. Un sutien din același bumbac negru. Blugi curați, tricou alb, hanorac cenușiu cu fermoar și glugă. Totul ieftin, neutru, neinteresant. Totul, nou. Totul, al tău.

În vreme ce te îmbraci îți amintești amănuntele noii tale identități. „Ești Rachel. Te-ai mutat de curând în oraș. Aveai nevoie de o locuință și ai auzit că un prieten al unui prieten închiriază o cameră”. El îți întinde o periută de dinți nouă și arată spre tubul cu pastă de dinți de pe marginea chiuvetei – al lui, probabil.

Asta nu-i bunătate. Igiena elementară, șansa să te cureți. E mai ușor pentru el dacă nu te îmbolnăvești, dacă nu-ți cad dinții, dacă trupul nu-ți face fițe, infectându-se. În magazie avea nevoie să fii destul de sănătoasă ca să nu trebuiască să muncească în plus. Acum are nevoie să arăți cât mai normal posibil pentru fiica sa.

— Vino încoace!

Te așază în fața oglinzii și șterge aburul de pe ea cu o cârpă. E șansa ta să te uiți mai bine la tine. N-ai fost niciodată frumoasă, nu tocmai, dar în ziua potrivită, din unghiurile potrivite, puteai să vezi că ești atrăgătoare. Părul negru ca pana corbului, bretonul scurt. Pielea curată, în afară de erupția lunară care anunța menstruația. Buzele bine desenate. Îți stătea bine cu ruj roșu. Ai învățat să folosești tușul de ochi ca să-ți prelungești coada ochiului, să te dai cu creion alb pe marginea pleoapei de jos. Ochii cât mai mari și mai rotunzi posibil.

Femeia din oglindă n-are breton. A crescut de mult. Pielea pare cumva uscată și unsuroasă în același timp. Sunt riduri noi pe frunte, între sprâncene, în jurul gurii. Bubulițe de la tâmpile până la conturul maxilarului. Pierderea kilogramelor ți-a transformat și fața. Ai obrații scobiți, mereu supți.

Erai musculoasă și sănătoasă. O alergătoare care mânca fulgi de ovăz și făcea stretching duminica, din când în când, yoga, și avea abonament la

Pilates. Mergeai pe jos cât de mult puteai, mâncai când ți-era foame, te opreai când erai sătulă. Metabolismul zbârâia, netulburat. Era un miracol pentru tine această mică mașinărie ascultătoare, acest organism care te răsplătea pentru că te îngrijeai de el. Și acum el l-a distrus. L-a devastat, așa cum face cu toate.

— Stai nemișcată. Are în mână o foarfecă. Îngheți. E prea lung.

Arată cu foarfecă spre părul tău. N-a crescut atât de mult cât îți închipuiseși. După primele douăsprezece luni – douăsprezece luni cu o masă pe zi –, trupul tău a hotărât să-și folosească resursele pentru chestiuni mai presante. Vârfurile părului s-au subțiat, rămânând atârdate sub omoplați.

Are nevoie să fii mai îngrijită. Ai nevoie să arăți ca cineva care nu și-a pierdut niciodată accesul la tunsoare.

— Nu te mișca, îți spune. Ar fi păcat să mă faci să-mi alunece mâna.

Rămâi neclintită cât trece cu lamele peste spatele tău, îți stăpânești un fior când metalul se izbește de pielea ta. Din câteva tăieturi îți readuce părul la nivelul umerilor.

Vără foarfecă în buzunarul de la spate și te trage de braț.

Asta face tot timpul, te smucește într-o parte și în alta, zorindu-te, niciodată nu-ți lasă atât timp cât trebuie pentru ceva. Te răsucești spre el. Ochii lui albaștri, care, poți să juri, uneori devin negri. Barba îngrijită, pomeții șocant de delicați, aproape fragili.

Probabil că în sertarele de sub chiuvetă e ascuns șampon bun. Aftershave și ulei de păr cu aloe vera, în dulăpiorul cu oglindă pe ușă. Nimic scump, destul cât să se simtă curat și îngrijit.

Furia îți urcă, fierbinte, pe șira spinării. Ochii îți fulgeră prin încăpere căutând lucruri pe care să le înșfaci și să le azvârli, poate că savoniera i-ar putea sparge capul. Sau ți-ai putea folosi mâinile, și ce bine te-ai simți pentru câteva clipe, ca să-i izbești pieptul cu pumnii strânși iar, și iar, și iar, poate să-i tragi un pumn în mutră, să-i lovești osul de deasupra ochiului, să-i spargi buza, să-i înroșești dinții, să-i împingi nasul până în creier? Dar strânsoarea de pe brațul tău se întărește. Bărbatul ăsta bine hrănit și odihnit, care știe unde sunt ascunse armele. Stăpân pe moșia sa.

— Scuze, zici și închizi fermoarul hanoracului. Sunt gata.

Ridică hainele vechi și îți spune să-l urmezi. Deschide iute ușa dormitorului, îți aruncă înăuntru hainele. La lumina zilei vezi mai bine ușa:

mânerul rotund cu încuietoarea în centru, care se închide dinăuntru, cum aveai când locuiai cu colegi de apartament. Acesta n-are rostul să te țină pe tine înăuntru. E pentru Cecilia, e aici ca să se asigure că nu intră ea. Numai tatăl ei are cheia. Numai el poate să intre.

Intri înapoi în cameră. Te încătușează din nou de pat. În capătul coridorului sună un deșteptător. Exact la timp.

Stai și aștepți, cu părul ud pe spate. Nu trece mult până ce el se întoarce și te eliberează. De data asta închide ușa în spatele tău și te prinde de încheietura mâinii. Îl urmezi la parter. Casa învie sub picioarele tale. Covor cenușiu pe trepte, pereți zugrăviți în alb, ca balustrada. O luați la stânga și intrați în bucătăria fără perete despărțitor. „Numele tău este Rachel; ești Rachel”. La dreapta e livingul. Fără hol. Doar ușa de la intrare, care te cheamă la ea. O canapea, un fotoliu, un televizor destul de mare. O măsuță de cafea cu două reviste. Fotografii înrămate pe pereți și acel corp de bibliotecă într-un colț, plin de cărți broșate. Sub scară e o ușă.

Vrei să inspecțezi totul. Vrei să răstorni sertare, să golești toate dulapurile, să deschizi toate ușile. Însă el te trage spre masa de bucătărie – de lemn, cu câteva zgârieturi, dar lustruită de curând. Nu prea departe de ea e ușa din spate. Întreaga casă e curată și fără personalitate, ca și cum s-ar teme că, dacă se apucă să vorbească, va spune prea mult.

El arată spre un scaun, tot de lemn, aflat cel mai departe de ușa din spate. Te așezi. Pe masă sunt puse trei farfurii, două cani goale, trei cuțite de bucătărie. O cafetieră Mr. Coffee bolborosește pe blat. El îți pune mâna pe umăr, te scutură. Arunci o privire spre mijlocul lui. N-are tocul de pistol.

— Amintește-ți.

„Ești Rachel. Ești prietena unui prieten. N-o să-i pui un cuțit la beregată. O să te porți firesc”.

El deschide frigiderul argintiu, scoate o pungă cu pâine albă, pune felii în prăjitor. Îți revine în minte micul-dejun din copilărie: Pop-Tarts^[3], între două șervețele de hârtie, încă fierbinți, mâncați în drum spre școală. Mai târziu, aceeași rutină, dar sandvișuri cu omletă și pahare de carton cu cafea de la o tarabă. De când te știi n-ai stat la micul-dejun cu părinții. Cu siguranță, nu în zile de lucru.

Așezată pe scaun, îți notezi în minte tot ce vezi: un bloc de lemn cu cuțite pe blat, clești pe picurător. Polonic, desfăcător de conserve, foarfecă lungă. Un prosop de bucătărie pe mânerul ușii cuptorului. Totul curat,

fiecare lucru la locul său. Și-a despachetat cutiile. S-a instalat în acest nou spațiu. Acum este al lui, sub controlul lui.

El se duce să se rezeme de balustradă și înalță capul spre etaj.

— Cecilia! o strigă.

Se întoarce cu pași târșâiți la Mr. Coffee să vadă dacă a terminat. Un tată ocupându-se de micul-dejun, prins în rutina sa de dimineață.

•

Primul lucru din ea pe care îl vezi sunt picioarele. Două șosete bleu lipăind pe scară în jos. Pantaloni negri strâmți, pulover mov pufos. La jumătatea scării se apleacă să se uite în bucătărie.

— Bună, zici.

Vocea o surprinde pe ea, îl surprinde pe el și, cel mai mult, pe tine. Privirea lui sare de la tine la fiică. Îți faci griji că n-ai făcut ce trebuie. Un cuvânt, și deja ai stricat totul. Dar Cecilia vine la masă și se așază în fața ta.

— Bună, zice.

Nu mai poți spune o dată „bună”, așa că îi faci un mic semn cu mâna. Încerci să nu te uiți lung, dar nu te poți stăpâni, îi devorezi fața, hrănindu-te cu amănuntele trăsăturilor ei.

Cauți pe ea orice urmă a tatălui, cauți povestea creșterii ei. E o oarecare asemănare cu tatăl – un străin de pe stradă ar presupune că sunt rude – însă este ea însăși, cu fața mai rotundă decât a lui, mai blândă. Presărată cu pistrui și încadrată de păr roșcat și ondulat. Totuși, ochii sunt ai lui – același cenușiu-albăstrui, aceleași scânteieri de galben pe iriși.

El pune pe masă o farfurie cu pâine prăjită. Cu spatele la fiică își înalță sprâncenele spre tine. „Să nu faci tâmpenii”.

Te străduiești, dar n-ai habar cum să te porți. Nimic nu te-ar fi putut pregăti să stai în bucătăria acestui bărbat, să scoți la iveală părți din tine prietenoase și să i le oferi fiicei lui.

— Sunt Rachel, îi spui.

Ea încuviințează din cap.

— Sunt Cecilia.

— Mă bucur să te cunosc.

Ea zâmbește scurt. Tatăl se duce la blat, ia carafa cu cafea, se întoarce și se așază la masă. Se răsuțește spre ea.

— Ai dormit bine?

Ea încuviințează din cap, cu ochii la farfuria goală din fața sa. Îți amintești vag cum erai dimineața la vârsta ei: întotdeauna obosită, niciodată flămândă, cu siguranță n-aveai niciodată chef de vorbă. Tatăl își toarnă cafea, apoi pune carafa la marginea suportului pentru farfurii din fața ta. Semnalându-ți, îndrumându-te să te servești. Umpli cana din fața ta. De-abia când o ridici la buze observi ce scrie pe cealaltă parte a căinii: CEL MAI BUN TĂTIC DIN LUME, cu litere mari, negre.

La micul-dejun, cel mai bun tătic din lume întinde mâna spre o șuviță din părul fiicei. I-o duce la nas și o mișcă în sus și în jos, împungându-i nara. La început, ea nu reacționează. Pe la a treia împunsătură îi dă deoparte mâna cu blândețe și râde ca și cum de fapt n-ar vrea să râdă.

— Termină!

El zâmbește, în parte pentru ea și în parte pentru el. Un tată și fiica sa, care se simt bine împreună.

O iubește. E evident chiar și pentru tine.

Chestia cu iubirea: îi poate face pe oameni să fie slabi.

Pe când ei au atenția în altă parte, închizi ochii și iei prima înghițitură de cafea după ani întregi. Gustul te azvârle înapoi în ultima ta dimineață, în ziua în care te-a răpit. Înainte de asta, practica de vară în redacția unui ziar, angajați obosiți care vâra capsule într-un aparat după-amiaza târziu. Și, pe tot parcursul, fiecare vizită la o cafenea. Când era vorba de cafea, îți amintești acum, nu erai niciodată fidelă. Ai încercat toate variantele imaginabile, filtru simplu, espresso cu spumă cu doză suplimentară de cafea, latte cu sirop de alune, cappuccino cu supliment de spumă. Refuzând să te fixezi. Dorind să încerci tot ce avea lumea de oferit.

Când deschizi iar ochii, puștoaica citește ce scrie pe spatele pachetului de unt. *Poartă-te firesc*. Întinzi mâna spre o felie de pâine prăjită, ți-o pui pe farfurie. Arunci o privire spre cel mai bun tătic din lume, aștepti aprobarea lui fără vorbe înainte să iei un cuțit care nu e ascuțit. Fiica lui renunță la materialul de lectură și ungi pâinea cu unt. Adaugi un strat de jeleu ca și cum n-ar fi nimic deosebit, ca și cum n-ar fi prima oară în cinci ani când tu hotărăști cât de mult să mănânci din ceva. Muști din felie cât de ceremonios poți fără să stârnești bănuieli.

O durere ascuțită îți mușcă marginile gingiilor. Jeleul e așa de dulce, că ți se lipește de gâtlej. N-ai fost la dentist de secole. Nu vrei să te gândești la dezastrul dinăuntru. Cariii, gingivită, o gură din care ar curge sânge dacă ai

folosi ața dentară. Pâinea prăjită îți dă dureri, dar e caldă și crocantă, și untul e parțial topit și ești așa de nesățioasă, așa de flămândă, că ai uitat cum e să te simți sătulă. Poate că ți-ai făcut rezerve de foame undeva, între stomacul gol și nodurile oaselor soldurilor, și n-o să te poți opri din mâncat până ce n-ai compensat fiecare calorie care ți-a lipsit în magazie.

— Ai biletul acela pentru doamna Newman?

Vocea unui tată te readuce în bucătărie. La mâinile tale pe masă, la picioarele pe podea, la acest bărbat și fiica lui și perfecta lor rutină drăguță de dimineață. Cecilia confirmă că are, da, acel bilet pentru doamna Newman. Cei doi mai flecăresc o vreme, întrebări despre un test care se apropie, confirmarea că Cecilia merge la cursul de pictură în seara asta și că el o să se ducă după ea la cinci și jumătate.

Nu știai că tații se pot purta așa. Oricât de departe în timp cauți, nu ți-l poți aminti pe al tău pregătindu-ți micul-dejun, jucându-se cu părul tău, cunoscând numele profesorilor tăi și orarul tău. Tatăl tău pleca la serviciu devreme și se întorcea după cină, purtând un costum frumos, cu servieta în mână, obosit, dar fericit. Își făcea timp pentru tine și fratele tău, pentru meciuri și piese de teatru școlare, pentru după-amiezi de duminică petrecute în parc. Însă erați un punct pe lista cu treburi de făcut. Chiar și în copilărie simțeai că, dacă nu-i amintește nimeni de această misiune aparte, statutul de tată ar putea să-i dispară din minte ca o haină dusă la curățătoria chimică, pe care nu s-a ostenit nimeni s-o ia înapoi.

Cel mai bun tătic din lume își golește cana cu cafea. Fiica lui renunță la felia de pâine prăjită pe care încerca s-o ronțăie. Se ridică de la masă. El îi spune „Cinci minute” și ea îi spune că știe și dispare la etaj. De cum ajunge în bucătărie sunetul ușii de la baie care se închide, el se răsucesc spre tine.

— Vino! Acum.

Îți face semn să urci scara în fața lui. Te urmează așa de aproape, că trupul i se atinge de al tău. Te întorci în dormitor. Nu trebuie să-ți spună să iei poziția lângă calorifer. Te așezi pe podea și ridici mâna dreaptă. El scoate din buzunar cătușele, prinde una pe încheietura ta, iar pe cealaltă, pe țeava de metal. O face să alunece în sus și în jos, se asigură că e prinsă bine.

— Trebuie s-o duc la școală, apoi trebuie să mă duc la lucru. Acum uită-te aici.

Își scoate telefonul. Nu l-ai mai văzut până acum. Are un ecran mult mai

mare decât cele pe care ți le amintești de acum cinci ani.

— Am camere de supraveghere. În camera asta, la intrare, peste tot. Ascunse. Sunt legate de o aplicație de aici.

Atinge de câteva ori ecranul, apoi îl întoarce spre tine. Nu-i ceea ce vede camera de supraveghere – n-o să-ți arate asta. Ar dezvălui prea multe. E un video online. O demonstrație.

O derulează cu sunetul foarte slab. Arată intrarea într-o casă. O femeie deschide și închide ușa. Vezi, auzi, în colțul din dreapta jos al ecranului apare o pictogramă roșie.

Absorbi casa și ușa și femeia angajată să intre într-o casă care nu e a ei. Tehnologia. Amenințarea ochilor și urechilor lui asupra ta.

Falca ți se încleștează. Magazia. N-avea ochi în magazie. Nu când era plecat. Puteai să citești în magazie. Puteai să te culci. Puteai să te ridici în capul oaselor. Puteai să faci toate astea și el nu știa când sau cum le-ai făcut. Nu era mare lucru, dar era ceva, și acel ceva îți aparținea.

„Aici se presupunea că o să fie mai bine”, vrei să zici și imediat te beștești că ai gândit așa. „Mai bine” nu-i ceva ce îți îngăduie să ai. „Mai bine” e un basm.

Ecranul se întunecă. El îl blochează la loc.

— Dacă faci ceva – dacă țiipi sau te miști și văd că vine cineva să vadă ce este, o să fiu înștiințat. Și o să fie rău.

Aruncă o privire spre fereastra dormitorului, întunecată de storul coborât.

— Lucrez prin apropiere. Pricepi?

Îi spui că da, dar ceva îl reține. Îngenunchează lângă tine. Îți pune o mână pe față și te silește să ridici privirea. Trebuie să vadă asta în ochii tăi. Că îl crezi și că el, la rândul său, poate să te creadă.

— Știi cu ce mă ocup?

Chiar întreabă asta? Chiar nu-și amintește că nu ți-a spus niciodată?

Încerci să-ți datini capul, nu.

— Sunt electrician depanator.

Te uiți la el cu ceea ce trebuie să fie o privire absentă, pentru că își dă ochii peste cap și adaugă:

— Știi ce înseamnă asta?

— Oarecum, zici.

— Repar linii de curent electric. N-ai văzut niciodată pe unul dintre noi acolo, sus, lucrând la cabluri?

Îi spui că da, la asta te-ai gândit. Ți se pare că are logică această muncă pentru el. Toată ziua cocoțat pe un stâlp, doar un strat subțire de cauciuc între el și o forță ucigașă.

— E un oraș mic, continuă el. Și când lucrez, ei bine, e incredibil cât de departe poți să vezi de acolo, sus.

Dă drumul feței tale și ridică privirea, ca și cum ar putea să vadă prin tavan. Ți-l imaginezi, cu vârfuri de copaci pe fundal, cu păsări care zboară pe alături. Se întoarce la telefon.

De data asta îți arată rezultatele unei căutări de imagini pe Google. Bărbați atârând de cabluri, cu un picior pe vârful unui stâlp înalt de treisprezece metri, cu celălalt atârând în aer. Căști de protecție și mănuși groase. O încălceală de scripeți și cârlige. Îi simți pe tine privirea pe când digeri toate astea. Te lasă câteva clipe, apoi dă deoparte telefonul.

— Se vede totul când ești sus. Ochii îi fulgeră iar spre fereastră. Fiecare stradă. Fiecare casă. Fiecare drum. Fiecare persoană. Privirea îi revine la tine. Văd totul, înțelegi? Chiar și când lumea nu-și dă seama. Supraveghez. O să supraveghez întotdeauna.

— Înțeleg, îi spui, și dacă vocea ta ar avea mâini, în clipa asta ar fi împreunate în rugăciune. Pricep.

Te fixează câteva secunde, apoi pornește spre ușă.

— Stai!

Degetul îi zboară la buze. Cobori vocea.

— Lucrurile mele.

Tragi de cătușe ca să accentuezi faptul că ești aici și cărțile sunt departe, nu poți ajunge la ele. Le ia și le aruncă grămadă lângă tine.

— Mulțumesc.

Se uită la ceas și iese repede. Auzi pași, apoi vocea lui de la parter.

— Ești gata?

Probabil Cecilia încuviințează din cap. Ușa din față se deschide și se închide. Camioneta pornește, apoi zumzetul motorului se topește în depărtare.

Fără ei în casă e liniște. Nu genul pașnic de liniște. O liniște inexpresivă, înăbușitoare, la fel de neplăcută ca șederea în poala unui străin. Încăperea pare enormă și totodată mică. De parcă pereții alunecă unul spre altul, suprafața se strânge, structura se închide în jurul tău.

Închizi ochii. Te gândești la magazie, la dușumeaua tare de sub capul

tău, ia lumea ta de şipci. Îţi apeşi palmele pe ochi şi le mişti până ajung peste urechi. Poţi să auzi curentul de aer care trece prin tine, ca iureşul dintr-o cochilie.

Eşti aici.

Respiri.

Dimineaţa asta a fost un examen şi l-ai trecut. Din cât îţi poţi da seama, l-ai trecut.

14. EMILY

După ce soția lui Aidan a murit și părinții ei, nu se știe de ce l-au dat afară din casă, judecătorul Byrne s-a oferit să-i închirieze căsuța pe care o are în cătun, lângă fluviul Hudson. Nu-i mare. Din ce am auzit, judecătorul i-a cerut o chirie mult redusă, ofertă de genul care nu poate fi refuzată. Clasic pentru judecătorul Byrne.

Judecătorul Byrne se consideră liantul care ține orașul laolaltă. A oficiat toate cununiile pe o rază de douăzeci de kilometri încă dinainte să vin eu pe lume. Când dai de greu, judecătorul Byrne te găsește. Întotdeauna își face timp să stea de vorbă. E pregătit întotdeauna să te sprijine, chiar și când ai dori să n-o faci.

Iată de ce judecătorul Byrne a propus acum trei zile pe pagina de Facebook a orașului cursa de cinci kilometri pentru strângere de fonduri. „Aidan – meseriașul preferat al tuturor și omul bun, în general, din oraș – tocmai și-a pierdut casa și soția și încă mai are de plătit sume amețitoare pentru îngrijirile medicale ale soției, în vreme ce își crește singur fiica”, a scris el. „E mult prea mândru ca să recunoască asta sau să se plângă, dar știu că nu i-ar strica un pic de ajutor”.

Oamenilor le-a plăcut ideea. Unul dintre pompierii voluntari a proiectat traseul, care începea și se termina în centrul orașului. În comentarii, cei din familia García au oferit provizii din băcănia lor organică – pungi de hârtie cu stafide, felii de portocale. Copiii de la școala la care am învățat s-au oferit să înmâneze pahare cu apă. Tații s-au mobilizat să fie supraveghetori pe traseu. Toți erau așa de dornici să ajute, că aproape am pierdut din vedere ultima etapă: înscrierea în cursă costă minimum cinci dolari și sunt încurajate donațiile suplimentare. Suma totală o vor primi Aidan și fiica lui ca să acopere facturile, chiria, ce mai era de plătit pentru înmormântare și orice o mai fi.

Între timp, Aidan Thomas a rămas tăcut. Mi l-am imaginat privind cum orașul nostru se dă peste cap ca să-l ajute. Nu vrea să fie nepoliticos, dar urăște să fie ținta atenției.

Până în această după-amiază.

Cunosc profilul lui Aidan, deși nu suntem prieteni pe Facebook. N-are

decât vreo trei contacte acolo, inclusiv ceea ce a fost contul soției. Dar am recunoscut imediat imaginea – nu fotografia lui, sigur că nu. Doar o imagine pitorească a fluviului Hudson înghețat, făcută de pe deal, de lângă han.

„Vă mulțumesc tare mult tuturor”, a scris el sub postarea judecătorului. „Cecilia și cu mine îi suntem foarte recunoscători acestei comunități”.

Comentariul a fost scris în urmă cu două ore și deja i-au dat like mai mult de cincizeci de oameni. Unii chiar au răspuns cu inimioare sau emoticoane de afecțiune, cu micile lor brațe unite într-o îmbrățișare virtuală.

Stau în dormitor, cu arătătorul zăbovind deasupra laptopului.

În cinematograful multiplex din creierul meu rulează în buclă același film: ochii albaștri ai lui Aidan privindu-mă prin sticla paharului în seara cu cocktailul Old Fashioned fără alcool. Ceva care ne aparține doar nouă.

Pe Facebook dau clic pe „comentariu” și încep să tastez. Mă opresc. Încep iar. Mă opresc iar.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să par prea înfocată.

Nu, nu-i adevărat.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să dau impresia că nu-mi pasă.

„Amandine ar dori să sprijine toți alergătorii (și suporterii lor). Mi-ar face plăcere să instalez o tarabă cu ciocolată caldă la linia de sosire”.

Restaurantul face chestia asta cu ciocolata în fiecare an pentru parada de Crăciun. Nu-i nicio problemă să scot dozatorul un pic mai devreme anul acesta. În ziua cursei o să-mi dea ceva de făcut și un motiv să fiu prin preajmă.

Recitesc comentariul și apăs pe „trimite”.

Pe când mă pregătesc pentru tura de cină mă întorc la ecran ca să văd actualizările. Tocmai când să plec, apare în colțul din dreapta sus al ecranului o înștiințare.

Două comentarii.

Unul e de la doamna Cooper, care s-a mutat acum câțiva ani aici cu soțul și cei doi copii. „Ce idee minunată!”, a scris ea. Doamna Cooper. Mereu un pic prea entuziastă. Întotdeauna îngrijorată că ea și familia ei nu se integrează.

Al doilea comentariu e de la el. Îl citesc prea repede, cu panica apăsându-mi coșul pieptului („dacă crede că e o tâmpenie, dacă e prea mult,

dacă nu-i destul?”). Apoi recitesc pe îndelete. Savurând fiecare cuvânt.

„Ce amabil din partea ta!”

Aici a apăsât simultan pe tastele *shift* și *enter* ca să înceapă un nou paragraf.

„Cred că sună delicios”.

15. FEMEIA DIN CASĂ

Te miști lângă calorifer, încerci să găsești cea mai puțin incomodă poziție. Dacă te rezemi cu spatele de perete, îți poți întinde picioarele.

Închizi ochii și asculți. Afară, o ciocănitore bate într-un copac. O altă pasăre cântă. Înainte să te răpească, începuseși să înveți despre păsări. Ai găsit o carte cu liste de specii și descrierea melodiilor corespunzătoare. Totul părea foarte clar în teorie, dar n-ai reușit niciodată să împerechezi cu certitudine o pasăre cu sunetul scos de ea, nici măcar după ani de practică în magazie. Pentru urechile tale de orășeancă, o pasăre e o pasăre, e o pasăre, e o pasăre.

Când se întoarce camioneta, pătratele de lumină din jurul stururilor s-au întunecat. Uși se deschid și se închid. Se aud voci din bucătărie. Prinzi frânturi de fraze – „teme pentru acasă”, „cină”, „risc”. Cineva urcă pe scară. E trasă apa la closet; chiuveta din baie face țevile să cânte. Mirosul de mâncare plutește prin casă, bogat și fierbinte și – dacă îți amintești bine – untos.

Te-a avertizat: cina nu va fi în fiecare seară. Micul-dejun nu va fi în fiecare dimineață. Vine el să te ia atunci când trebuie. Dar acum este prima seară. Așa că în seara asta el vine.

Știi deja dansul. Îți scoate cătușele și îți spune să te grăbești. Te ridici, îți îndoi genunchii de două ori, îți freci labele picioarelor ca să alungi amorțeala. La parter masa e pusă la fel ca de dimineață, cu pahare de apă în locul cănilor pentru cafea. El deschide cuptorul și se uită la orice o fi înăuntru.

— Cecilia!

Un bărbat în casa lui, punând mâncare pe masă. Hrănindu-și copilul. Un tată.

Îți dă un ghiont, în chip de „Ce mai aștepti?”. Te așezi în același loc în care te-a pus să stai la micul-dejun.

Cecilia coboară. Își stăpânește un căscat. Îți amintești când erai de vârsta ei, cât de obositor era să ai totul de învățat, toate acele cărți de citit, toate acele formule matematice de memorat. Lumea în vârful degetelor tale și sarcina epuizantă de a-ți da seama – între ore, în recreații – ce fel de

persoană vrei să fii și care e cea mai bună cale ca să ajungi acolo.

Se oprește în living și îndreaptă o telecomandă spre televizor. Un cântec publicitar umple încăperea, alămuri, un refren lălăit, apoi o voce bubuitoare. „Asta esteeeee *Jeopardy!*” Concurenții apar brusc pe ecran, nume și orașe, Holly din Silver Springs, și Jasper din Park City, și Benjamin din Buffalo. Un bărbat în costum cu cravată intră în cadru.

— Și iată gazda emisiunii *Jeopardy!*, Alex Trebek.

Brațele îți amortesc. Simți furnicături în picioare. Cu casa te poți descurca. Chiar și cu Cecilia te poți descurca, cu energia unei persoane în plus în cameră, tinerețea ei, misterele vieții ei. Însă televizorul, oameni care răspund la întrebări pentru bani, Alex salutându-i pe Holly, Jasper și Benjamin ca pe niște vechi prieteni – e prea mult. Prea mult exterior. Prea multe dovezi că lumea a mers mai departe fără tine.

În casă, un tată se duce la fiica sa, îi cuprinde umărul cu brațul. „Așa cum făcea tatăl tău”, îți șoptește creierul, „când te trăgea lângă el și îți amintea că sunteți prieteni”.

— Cina e gata.

Cecilia se uită la el cu ochi rugători.

— Doar prima rundă? Te rog?

Un tată oftează. Îți aruncă o privire. Poate hotărăște că o abatere a atenției n-ar fi cel mai rău lucru din lume. Fata să rămână concentrată pe televizor, nu pe femeia nouă de la masă.

— Dă-l mai încet și îl lăsăm pe fundal.

Cecilia își înalță sprâncenele. O clipă arată ca el, același aer bănuitor, întotdeauna căutând o șmecherie, o amăgire. Nevrând să riște, îndreaptă telecomanda spre televizor până ce vocea lui Alex devine un zumzet slab. Mai butonează un pic. În partea de jos a ecranului apar subtitluri. Isteață fată.

Cu mâna înfășurată într-un prosop de bucătărie, un tată pune în mijlocul mesei un vas de ceramică, alături de o pâine cu usturoi feliată. Cecilia se apleacă să adulmece.

— Ce-i asta?

El îi spune că e lasagna vegetariană și să stea jos. Ea îl servește pe el, apoi pe ea, apoi se uită la tine cu lingura ridicată ca un semn de întrebare. Îi dai farfuria ta și iei o felie de pâine cu usturoi. Cecilia te privește câteva clipe, până ce tatăl arată spre televizor. Categoria este „Despre inimă”. Miza

este de opt sute de dolari. Apar subtitluri în vreme ce Alex citește de pe un cartonaș. „Asta se întâmplă când un volum periculos de fluid se acumulează în jurul inimii”.

Un tată zice tare:

— Ce este tamponada cardiacă.

N-o spune ca întrebare, doar ca pe o constatare.

Benjamin din Buffalo dă același răspuns. Opt sute de dolari sunt adăugați la totalul lui.

— Nu-i cinstit, zice puștoaica. Ai învățat chestiile astea.

Știi că bărbatul care are cheia magaziei – care are cheia dormitorului tău – nu-i doctor. E aici o poveste care îți scapă. Ambiții neîmplinite, schimbări de planuri, înainte să te gândești la un mod iscusit de a tatona, Benjamin din Buffalo alege categoria „Porecle” pentru două sute de dolari. Alex oferă indiciul: „I se spunea și «cel tăcut dintre Beatles»”.

Ceva se stârnește în tine. Cunoștințe din trecut. Cântece pe care le cântai. CD-uri luate de pe raftul tatălui din biroul lui de acasă. Primele acorduri din „It’s All Too Much”, vaierul distorsionat al unei chitare electrice.

Un tată și fiica lui se uită unul la altul neștiutori. Apoi vocea ta:

— Cine a fost George Harrison?

Benjamin din Buffalo zice John Lennon și ratează. Jasper din Park City îl alege pe Ringo. Holly din Silver Springs nu răspunde până se termină timpul. Alex își ia un aer întristat. „Nu John, nu Ringo”, zice el în subtitluri. „Răspunsul corect este... Cine a fost George Harrison?”

Cecilia îți surâde, în chip de „Bravo”. Tatăl așteaptă până ce ochii ei sunt iar la ecran și atunci se uită la tine. Ridici un pic din umeri. „Ce-i? Ai zis să mă port firesc”. El se răsucesc iar spre televizor, unde Benjamin a ales iar categoria „Porecle”, de data asta, pentru o sută de dolari.

„Acest britanic emblematic, născut în Brixton, Londra, era cunoscut, printre altele, ca «Thin White Duke». Numele lui adevărat este acesta”.

Holly din Silver Springs apasă pe sonerie și își pune buzele. Alte amintiri te găsesc: un fulger peste fața ta într-o noapte de Halloween. O pâlpare în piept când te îndrăgostești de o siluetă costelivă, buze subțiri, ochi hipnotici. Înghiți lasagna din gură destul de repede ca să răspunzi:

— Cine este David Bowie?

Pe ecran, Holly șovăie până i se termină timpul. Îi zâmbește cu regret lui

Alex, care așteaptă ca ceilalți doi să-și încerce norocul, apoi explică: „Răspunsul este David Jones... Care era cunoscut și ca David Bowie”.

Cecilia se întoarce iar spre tine.

— Cum de ai știut?

Nu-ți vine în minte niciun motiv să nu-i spui adevărul.

— Îmi place foarte mult muzica.

Ea se foiește un pic.

— A! Și mie.

Tatăl ei nu mai mănâncă, ține furculița în echilibru pe marginea farfuriei. Ochii i se plimbă de la tine la Cecilia de parcă ar urmări o partidă de tenis.

Încă un lucru pe care ți-l amintești. Cât de entuziasmată ai fost la vârsta ei când un profesor te-a lăsat să faci o prezentare a lui Cher. Când ochii cuiva se lărgeau de emoție dacă era pomenit Bob Dylan. Că muzica era o scurtătură spre înrudire, spre sfârșitul distrugătoare singurătăți care venea odată cu vârsta de treisprezece ani.

Îi zâmbești. Fetei care e jumătate din el, fetei care nu trebuie să știe ce face tatăl ei în umbre.

— Tu ce asculți? întrebi.

Ea se gândește. Tu iubeai și urai în aceeași măsură acea întrebare. O iubeai, pentru că nu te săturai niciodată să simți pe limbă gustul acelor nume – Pink Floyd, și Bowie, și Patti Smith, și Jimi Hendrix, și Rolling Stones, și Aerosmith, și Beatles, și Deep Purple, și Fleetwood Mac, și Dylan. O urai din pricină că erai îngrozită că pronunți numele greșit, ceea ce ar da la iveală faptul că nu ești expertă în rock, ci doar o adolescentă oarecare.

Cecilia numește câțiva artiști, Taylor Swift, și Selena Gomez, și Harry Styles. Care abia debutau când tu ai dispărut. Talente care au înflorit în lipsa ta.

— Frumos, îi spui.

Cât de greu îți era, pe când erai încă în lume, întâlnind oameni, făcându-ți prieteni, încercând să pară că apreciezi, dar nu cu condescendență.

Ea încuviințează din cap.

— Și tu?

Simți arsura privirii tatălui. „Asta fac oamenii”, o să-i spui mai târziu dacă întreabă. „Vorbesc. Își împărtășesc lucrurile pe care le îndrăgesc cel mai mult”. Îi spui niște nume.

— Rolling Stones – de fapt, am fost la concertul lor în 2012. Beach Boys. Pointer Sisters. Elvis, dar presupun că toată lumea îl iubește pe Elvis. Și Dolly Parton. O iubeam enorm pe Dolly în copilărie. Îi imploram pe părinții mei să mă ducă la Dollywood în fiecare v...

Ca o înjurătură în biserică. O bâlbâială într-o incantație. Te amuțește brusc. „Părinții mei”. Este prima dată când îi pomenești în prezența lui, oamenii de la care te-a răpit.

Ai avut viața ta. Studentă, la câteva săptămâni de absolvire. Aveai lucrări de scris, lucruri de făcut, prieteni, o slujbă. Dar erai în continuare a lor. Că îți plăcea sau nu. Încă trebuia să cinați împreună săptămânal. Mesaje și telefoane. O viață de împărtășit.

Cecilia își drege glasul. Întinde mâna spre lingura de servit, îți dă timp să-ți vii în fire. Încerci din nou.

— ... în fiecare vară. Dar n-am reușit niciodată.

Ea își pune pe farfurie o lingură de lasagna. Când ridică iar privirea spre tine, te nimicește. A trecut atât de mult timp de când s-a mai uitat cineva la tine așa! Cu bunătațe. Cu gândul că tu și sentimentele tale aveți importanță.

Nu știi ce gândește. Probabil că tu și ai tăi v-ați certat, sau că au murit înainte să aibă ocazia să te ducă la Dollywood. Orice poveste și-o spune, vrea să știi că te înțelege.

— Ei bine, zice ea. Acum poți să te duci oriunde vrei.

Te uiți țintă la ce ți-a mai rămas în farfurie.

— Așa-i. Oriunde vreau.

Mai târziu, când tatălul îi spune să se ducă să se spele pe dinți, fata îți aruncă pe furiș o privire. Are ochii unui nou stagiar care tocmai a găsit pe cineva lângă care să stea în prima zi la serviciu. A unui văr dezorientat la o înmormântare, ușurat să găsească pe cineva cu care să stea de vorbă la masa de după aceea.

Cunoști acei ochi. I-ai mai văzut. Sunt ochii cuiva care a fost singur și rănit.

16. CECILIA

Câteodată simt acea apăsare groaznică în gât. Îmi vine să țip sau să dau cu pumnul în ceva. Nu în cineva, niciodată în cineva. Doar în ceva.

Dacă ar ști tata, ar clătina din cap în felul acela care mă face să-mi doresc un pic să mor. Mama îi spunea: „Nu poți să ceri de la toți standarde așa de înalte, las-o să fie copil. Are toată viața ca să fie ca tine”.

Când nu mai pot suporta, mă duc în păduricea de lângă cimitirul de pe deal. Găsesc un copac și-l pocnesc de câteva ori cu pantoful. Ușor la început, apoi tot mai tare cu fiecare lovitură. Tata nu știe, evident. O fac între orele de la școală și cursul de pictură, așa că nu mă vede. Are destule pe cap în acest moment.

Mai întâi a fost mama, apoi a fost Rachel.

Mi-a spus de ea înainte să ne mutăm. O prietenă a unui prieten al unui prieten, asta a zis. Mă rog. Puțin îmi păsa cine este, doar că avea să locuiască împreună cu noi în casa asta nouă, care deja nu-mi prea plăcea.

Rachel avea nevoie de ajutor, a zis el. I s-au întâmplat lucruri rele. Am întrebat ce lucruri rele. A zis că nu vrea să intre în amănunte, dar că ea a fost rănită și nu avea pe nimeni altcineva care s-o ajute. Așa că aveam să-i închiriem camera liberă din casa judecătorului și avea să mănânce cu noi și chestii de-astea.

Ce nu i-am spus tatălui meu: și eu am o perioadă grea și nu mă încântă să mănânc împreună cu cineva străin, dar, sigur.

— A trecut prin multe, mi-a zis el. Așa că nu te ține după ea. Nu-i pune întrebări. Fii doar drăguță și politicoasă și las-o în legea ei.

Am vrut să-i spun că asta n-ar fi o problemă, că oricum nu mor de dorința să mă împrietenesc cu o femeie oarecare. Dar asta n-ar fi fost drăguț. Iar tata e un om drăguț. Ceea ce face acum, ajutând-o pe Rachel, e un lucru drăguț, mai ales chiar după ce mama – soția lui – a murit. Așa că i-am spus că-i în ordine. I-am spus că am să fac tot ce pot.

Nu-s proastă. Știu că nu-i chiar normal să aduci o străină în casa ta imediat după ce ți-a murit nevasta. Așa că la început am fost sigură că Rachel trebuie să fie iubita lui sau așa ceva. Am văzut filme. Mă uit mult la televizor. Știu ce fac soții după ce le mor nevestele. Merg mai departe.

Sigur, nu mă așteptam ca tata să meargă mai departe așa de repede, dar nu că aș avea vreun cuvânt de spus.

Dar apoi am văzut cum se poartă unul cu altul și mi-am dat seama că m-am înșelat cu totul. Îmi amintesc că părinții mei se țineau de mână, că ea îi zicea „scumpule”, felul în care se uitau unul la altul chiar și după o ceartă. Nu există nimic din toate astea între tata și Rachel. Nicio scânteie. Nicio palpitație. Nimic.

În primul rând, a fost nedrept să gândesc așa despre tata. Nici vorbă s-o uite așa de repede pe mama, să aducă în casă pe cineva care să-i ia ei locul. A iubit-o. Încă o iubim așa de mult amândoi!

Cel mai surprinzător lucru despre Rachel până acum e că, într-un fel, îmi place de ea. E o ciudată, nu încape îndoială, dar asta nu-i ceva rău. Ca să fiu sinceră, și eu sunt cam ciudată. Însă Rachel nu vorbește cu mine așa cum fac alți oameni mari. Mă întreabă despre mine și despre lucrurile care îmi plac. N-o pomenește niciodată pe mama. E reconfortant să am pe cineva care nu mă tratează ca și cum aș fi un obiect spart.

Înainte să vină, tata mi-a promis că sosirea ei nu va schimba nimic pentru noi. Evident, a schimbat. Nu într-un fel rău. Dar locuiește împreună cu noi. Mănâncă împreună cu noi. Sigur că lucrurile s-au schimbat. Nu știu cum a putut el să se aștepte să nu se întâmple asta. Îi place să creadă că poate să controleze acele lucruri, să oprească timpul în loc. Însă lucrurile se schimbă tot timpul.

Uite asta, de exemplu: după ce a murit mama, o vreme am avut probleme cu mâncatul. Acum mi-a revenit pofta de mâncare. Mai rău: a început să-mi placă din nou masa de seară. Stăm toți trei și urmărim *Jeopardy!* și pentru câteva momente lucrurile parcă ar fi în ordine.

Și de când a venit ea nu mai simt la fel de des nevoia să-i trag șuturi bietului copac.

Sunt sigură că pomul e încântat, dar eu? E groaznic să spun asta. Nu-s decât două luni de când a murit mama. Ce fel de fiică mă face asta să fiu?

N-ar trebui să fi terminat cu tristețea. Ar trebui să mă doară încă.

Îmi place de ea, femeia din casa noastră, dar o și urăsc un pic pentru că m-a scos din depresie.

Totuși, în principal, sunt pur și simplu ușurată că ea și tata n-o fac.

17. FEMEIA DIN CASĂ

Când casa e întunecată, el te găsește.

Procesul de aici e aproape identic cu cel din magazie. Oftează. Te cercetează din cap până-n picioare. Acum n-are nevoie să aștepte până termini de mâncat sau până folosești găleata. Îți scoate cătușele, îți face semn să te întinzi pe pat. Apoi se răzgândește și îți spune să te întinzi la loc pe podea. Ești derutată, dar te supui.

Un pic mai târziu îți pică fisa. Nu vrea ca fiica lui să audă arcurile scârțâind, bufnitura grăitoare a ramei patului în perete.

18. FEMEIA DIN CASĂ

Zilele sunt ale tale.

Îți citești cărțile. De-acum le știi pe de rost aproape de la cap la coadă. Te provoci singură să reciti primul capitol din *În Brooklyn crește un copac*. Încerci să-ți amintești secvențele de meditație din viața ta dinainte, cum mintea putea să comprime timpul sau să-l lase să se dilate.

Casa e atât de tăcută fără ei, că uneori fredonezi doar ca să fii sigură că auzul încă îți funcționează.

Viața de alergător te-a învățat niște tehnici. Cheia unui maraton: nu te gândești la sfârșit. Nu îți imaginezi linia de sosire. Te miști mai departe. Exiști în prezent. Singurul mod de a o face: câte un pas, pe rând. Nu trebuie să fie frumos. Cu siguranță nu trebuie să fie plăcut. Nu contează decât să fii vie când ajungi la capăt.

•

Te uiți prin jur după camerele de supraveghere. Singură în dormitor și din bucătărie în timpul meselor. Nu știi sigur dacă el a spus adevărul sau e o născocire. Nu vezi nimic, dar cât de ușor ar fi să le ascundă între două cărți, în colțul unui tavan fals, în spatele unui dulap de bucătărie? Îl crezi că poate să vadă totul.

În diminețile zilelor de lucru ei pleacă, cu prânzul împachetat vârat în rucsac. Până seara nu auzi decât cântecul păsărilor. Cecilia se întoarce obosită, însă dornică să povestească despre o după-amiază petrecută în drumeție, explorând, umblând printr-o bibliotecă, un muzeu. Extragi informații din fiecare propoziție a ei. Drumeții în frig: trebuie să fiți în apropierea munților, poate încă în nordul statului. N-ai cum să știi sigur, în unele zile pomenește numele orașelor din apropiere. Nimic nu sună cunoscut. Ați putea fi oriunde.

Îți pune întrebări. Cecilia. Vrea să știe ce faci când nu e ea acolo. Reciti minciuna pe care a născocit-o tatăl ei: lucrezi de acasă, la serviciul de relații cu publicul al unei companii tehnologice. În jurul acestei teme crezi o viață pentru Rachel, pentru persoana care crede Cecilia că ești. După-amiezi petrecute citind – asta nu-i tocmai o minciună. Vagi drumuri la magazine, cele pe care le-ai auzit pomenite de tatăl ei. Nu-i dai lui Rachel

amănunte despre prieteni sau familie. N-ai încredere în creierul tău că o să rețină o distribuție de personaje inventate, că o să țină pasul cu poveștile complete ale vieților lor. Fata e deșteaptă. Dacă faci o greșeală o să observe.

•

N-ai voie să atingi nimic, dar ochii tăi au puteri. Pot să călătorească peste tot. Ca atunci când erai copil și mama te ducea la cumpărături: „Atinge numai cu ochii”. Îți lași privirea să salte prin bucătărie, te uiți în living. La corpul de bibliotecă. Un șir de thrillere medicale. Stai pe canapea cu capul înclinat, încercând să deslușești titlurile. Ce cauți? Un tipar? O temă? O explicație pentru cine este el și ce face, ascunsă între *Postmortem* și *Germenul Andromeda*?

Este chiar aici, pulsând prin pereți, ca un răget neauzit sub scândurile podelei. Adevărul lui, închis în însăși inima acestei case.

Fiecare obiect spune o poveste care ar putea să fie sau să nu fie adevărată. Thrillerele medicale: colecția de cărți broșate ale soției moarte, rămășițe dintr-un șir de vacanțe de vară sau un avertisment despre o obsesie întunecată față de trupul omenesc? Fotografii din copilăria Ceciliei, cum învață să înoate în piscina unui motel, de la „absolvirea” clasei a treia, pierdută sub o pălărie de vrăjitoare de Halloween: mărturiile obișnuite ale vieții de familie, sau recuzită în teatrul existenței lui, puse acolo ca să păstreze aparențele?

Casa asta – îl cunoaște? Sau nu-i decât un platou de filmare, o lume alternativă, construită bucată cu bucată ca să-i ascundă adevăratul sine?

Sunt lucrurile pe care le vezi și sunt lucrurile a căror lipsă o observi. Nu există telefon fix. Nu există computer. Presupui că există un laptop pe undeva, încuiat într-un sertar și parolat, scos pentru sarcini administrative și teme pentru acasă. Telefoanele lor mobile lor sunt ascunse în buzunare. Cecilia nici măcar nu și-l poate păstra pe al său: îl are la școală și la cursul de pictură, oricând este departe de el. De cum ajunge acasă, el întinde mâna și ea i-l dă. Are treisprezece ani. În rarele momente în care se plânge de regulile privind telefonul, el spune că nu vrea ca ea să-și piardă timpul pe rețelele sociale, jură că mai târziu o să-i mulțumească. Ea oftează, dar nu se împotrivește.

Ochii ți se întorc la cărți, la fotografii, la revistele despre natură așezate ordonat pe măsuta de cafea. Căutând răspunsuri. Căutând un bărbat, un

semn de viață. Căutând povestea lui.

Noaptea visezi. Imagini care te-au urmat din magazie: tu, fugind cât te țin picioarele pe un drum de țară mărginit de copaci. În spatele tău, sunetul respirației lui, amenințarea pasului care te ajunge din urmă.

Te trezești tresărind. El te urmărește până și în vise. Dar fugi, și câteva clipe ți se pare real. În întuneric reții cât de mult poți acele senzații, avântul trupului tău, biciuirea laterală a brațelor tale, arsura delicioasă a aerului în sus și în jos pe gâtlej.

Faci cea mai surprinzătoare descoperire într-o seară, mâncând plăcintă cu legume. Ochii Ceciliei sunt ațintiți la televizor, Nick din Arkansas a ales „Mottouri” pentru patru sute de dolari.

„Acele două cuvinte latine simbolizează crezul Infanteriei Marine a SUA”, zice Alex Trebek.

— *Semper fidelis.*

Vorbiți deodată. Tu și tatăl perfect. El întoarce capul încet. Pentru prima dată în prezența fiicei te privește drept în ochi.

— Cum de ai știut?

Tonul lui e hotărât, concentrat. Aici e ceva ce înseamnă foarte mult pentru el.

Nu vrei să-i spui adevăratul motiv. Vrei să-ți păstrezi amintirile despre Maratonul Infanteriei Marine din 2012. Un tren de seară din Penn Station până la Union Station, o noapte la hotel și deșteptarea la patru dimineața. Un autobuz ticsit cu siluete îmbrăcate în nailon, un drum încetoșat până la Pentagon înainte să se crape de ziuă. Bărbați în uniformă controlându-ți centura de alergare, umblând printre punguțele cu gel de cafeină, pachete de Advil, batoane energetice. Imnul național, apoi startul dat cu pistolul. Treizeci de mii de alergători. Patru ore și douăzeci de minute. Pădurile din Virginia de ambele părți ale traseului, o porțiune nesfârșită de autostradă în căldura înăbușitoare și, în cele din urmă, linia de sosire. Alți oameni în uniformă. Măinile lor oferind medalii. Picioarele tale obosite, trupul transpirat, șnurul de la gât. Alergătorul de lângă tine spunându-i două vorbe infanteristului marin din fața lui. *Semper fi!*

Nu vrei ca el să aibă nimic din toate astea. Nu vrei să știe că într-o zi, dacă se va ivi ocazia, ai putea să alergi.

Totuși, nu acum. Trupul tău n-ar putea s-o facă acum. Regula numărul doi ca să rămâi în viață afară din magazie: o să te pregătești. Până atunci o

să stai. O să mănânci. O să te uiți la *Jeopardy!* O să răspunzi la întrebări la cină.

Cu un tată și o fiică așteptându-ți răspunsul, îți scormonești creierul după cea mai plauzibilă minciună.

— Am avut un instructor de fitness care a fost în Infanteria Marină, zici. El ne-a spus.

Un tată uimit ridică o sprânceană. Plimbă prin farfurie plăcinta. El nu-i un om care să șovăie. Mănâncă sau nu mănâncă.

Cecilia se apleacă în față conspirativ.

— Și el a fost în Infanteria Marină, zice, făcând semn cu bărbia spre tatăl ei.

El încearcă să intervină:

— Cecilia...

Însă ea continuă:

— A renunțat la facultate ca să-și slujească patria.

Infanteria Marină.

— Uau!

Nu-ți vine în minte nimic altceva de spus.

— Asistent de prim ajutor, mormăie el.

Silit să dezvăluie o parte din el. Ceva ce spera să păstreze, ca tine cu maratonul.

Nu știi ce este un asistent de prim ajutor. Nu știi ce face un asistent de prim ajutor. S-a lăsat de facultate ca să se facă asta, așa că, probabil, pentru a fi un asistent de prim ajutor n-ai nevoie de diplomă medicală.

O poveste se schițează de la sine: un bărbat care voia să fie medic, dar n-a putut. Abătut de la învățătură de gândurile care i se învârtiseau prin creier, un cerc obsesiv, un laitmotiv tot mai adânc în el. N-a renunțat în scopul de a-și servi patria, cum a spus fiica lui. Mai degrabă a renunțat mai întâi și după aceea și-a servit patria. A devenit asistent de prim ajutor. A fost lăsat la vatră, în mod onorabil sau nu – n-ai cum să știi. Ceva l-a adus aici, oriunde v-ați afla. Și-a găsit o slujbă. Și-a găsit o soție. A devenit un bărbat cu familie și casă. A devenit bărbatul pe care îl știi.

Lași jos furculița, îți pui mâna pe suportul farfuriei. „A renunțat la facultate ca să-și slujească patria”.

Amintiri: bunicul unui prieten, o înmormântare în Cimitirul Arlington. Petreceri de 4 Iulie, tatăl tău în spatele grătarului, mama ta în rochie roșie.

Un cântec country despre steag, despre libertate și răzbunare. În grupa ta de la NYU⁽⁴⁾, un veteran cu un câine utilitar care a devenit mascota grupei. Cuvinte. Patru. Ce spun oamenii când vine vremea într-o conversație să fii recunoscător pentru anumite lucruri?

Cinci cuvinte pe care Cecilia, care a crescut ascultând povestea că tatăl ei a renunțat la facultate ca să-și slujească patria, se așteaptă să le audă.

Iei iar furculița. Nu te poți uita la el, așa că privești fix peste umărul lui în timp ce vorbești.

— Mulțumesc pentru serviciul tău.

El încuviințează din cap. Gura ți se umple de acreală.

19. FEMEIA DIN CASĂ

Crampele încep într-o după-amiază de vineri. Tu n-ai crampe. N-ai avut de ani întregi. La început te-ai gândit că menstruația s-a oprit din cauza stresului. El nu e nesăbuit. Folosește prezervative. O vreme ți-ai făcut griji dacă ciclul o să-ți mai vină. Apoi ai slăbit atât de mult și ți-ai zis că s-a terminat. Poate că trupul tău știa că viața din magazie o să fie mai ușoară în felul acesta.

Curând o să sângerezi. Ai nevoie de tampoane, trebuie să ți le cumperi el. Va trebui să-i ceri. La acest gând măruntaiele ți se crispează.

Deja l-ai iritat de dimineață. În baie, pe când te îmbrăcai, ai arătat spre blugii strâmți în talie, cu nasturele gata să pocnească. Te-a hrănit și te-ai îngrășat.

— Crezi că ar fi posibil, ai început, apoi ai luat-o de la capăt. Îmi pare tare rău. Dar ar fi posibil să primesc un număr mai mare? Oricând poți.

El a oftat. S-a uitat la tine ca și cum ar fi fost dinadins, ca să-i faci în ciudă.

Nu ești în poziția să mai ceri ceva. Nu, o vreme.

Încerci să te culci ghemuită cu genunchii la piept și capul în scobitura brațului încătușat. Totul din chestia asta te deranjează. Durerea surdă din burtă, insistentă. Trupul care vrea să vadă cât de departe poate merge, provocându-te să te descurci cu și mai multă durere.

•

La cină, el își scoate telefonul din buzunar. E ceva ce se întâmplă înăuntrul casei: telefoane apar din senin, televizorul prinde viață cu un piuit, o mașină trece prin apropiere în vreme ce stai în bucătărie. De fiecare dată simți furnicături în vârfurile degetelor.

— În acest weekend mă duc la magazin. Un tată ridică privirea spre fiica sa. Ai nevoie de ceva?

Cecilia se gândește. Pomenește un pix cu patru culori, poate șampon. El încuviințează din cap și își notează pe telefon.

— Altceva?

Se uită tot la ea. Ea face semn cu capul că nu.

Partea de jos a burții îți arde. Pe toată durata mesei te-ai trudit să rămâi

așezată. Crampele sunt mai rele decât îți amintești, durerea radiază din miezul tău. Strângi fălcile. Scrâșnești din dinți. Ceva vine, și nu poți face nimic ca s-o oprești. Ai nevoie de ajutor. Ai nevoie de niște blestемate de tampoane.

El dă să-și pună telefonul în buzunar când o spui.

— De fapt, dacă ai putea, niște tampoane ar fi... minunat.

Chicotești ca cineva care încă mai are o viață personală și tocmai a dezvăluit o parte din ea.

Fruntea i se încrețește. Timp de câteva clipe degetele îi zăbovesc deasupra telefonului. Încearcă să se poarte frumos cu tine în fața fiicei. Se presupune că trebuie s-o facă. Îți dă tacâmuri, uneori îți pune mâncarea în farfurie în loc să te lase să-ți iei singură. Însă ceea ce tocmai ai spus – asta nu-i place. Pune telefonul la loc în buzunar fără să tasteze, se ridică, începe să strângă masa. Cecilia se ridică să-l ajute.

— Du-te sus, îi spune el. Mă ocup eu.

Trage cu urechea la ușa dormitorului ei, așteaptă până se închide. Înainte să-ți dea prin cap să te ferești, degetele lui sunt pe tine – te trag de braț de la masă, te ținutuesc de peretele bucătăriei. Te apasă pe gât, destul ca să-ți fie greu să înghiți. Ești înapoi în magazie. Înapoi într-o lume care îi aparține în întregime lui, în care nu pătrunde lumina. Patru pereți, nicio fereastră. O masă pe zi. Singura lume pe care a cunoscut-o Rachel.

— Ai crezut că e o idee bună? Să-mi ceri să-ți fac micile cumpărături? Să-ți fac servicii?

Încerci să faci semn cu capul că nu. Nu te poți mișca. Nu poți vorbi. Nu poți să-i spui că îți pare rău, n-ai făcut-o intenționat.

— Întotdeauna e ceva. Ba pantaloni noi, ba tampoane.

Din gât îți iese un gălgâit. El îți dă drumul cu un ghiont. Rămâi nemișcată. Oricât ți-ai dori să te prăbușești la loc pe scaun, să-ți vâri capul între genunchi, să-ți regăsești respirația, știi că nu e momentul. Bărbatul din bucătărie n-a terminat.

— Încep să cred că a fost o greșeală să te aduc aici.

Îți freci ceafa, încuviințezi din cap că da, datini din cap că nu, așa cum făceai după o zi de lucru la computer.

— Îmi pare rău, zici. Nu încercam să... Dar ai dreptate. Ai absolută dreptate.

Se întoarce spre fereastră – storurile sunt lăsate în jos, ca întotdeauna –

așa că e cu spatele la tine. Nu se teme de lucrurile pe care ai putea să le faci. Să-i sari în cârcă, să-l prinzi de gât. Țasta-i un bărbat care n-are niciun motiv să se teamă de tine.

— Nu m-am gândit, îi spui. Îmi pare rău.

Te întinzi spre brațul lui, apoi îți tragi mâna înapoi. Prea iute la mânie. O atingere nepotrivită în momentul nepotrivit și s-a zis cu tine.

— Haide, îi oferi în schimb. Să mergem sus.

El se răsucesce fulgerător. Faci un pas înapoi. Asta îl irită și mai mult.

— Sus? zice. Vocea îi este o șoptă furioasă. Degetele i se închid iar în jurul brațului tău. O idee minunată. Chiar minunată. Nu pricepi până ce el nu-și ridică privirea spre tavan. Ea tocmai s-a dus sus. Al dracului geniu mai ești!

Cecilia. Încă trează în camera ei. Copilul ăsta. Poți să juri că de la ea o să ți se tragă moartea.

El te îmbrâncește înapoi pe scaun.

— Stai jos și ține-ți gura, îți spune. Poți să faci asta? Poți să-ți ții gura măcar o clipă?

Te așezi cu buzele strânse, în vreme ce el rămâne câteva clipe aplecat deasupra ta. Își îndreaptă spatele și privește în depărtare în vreme ce o face – nu vezi, dar simți explozia bocancului lui pe pulpă sub masa din bucătărie, piciorul lui care se izbește de al tău. Te tragi înapoi. Îți muști buzele, îți înăbuși un geamăt. Nu-i un bărbat care trage șuturi prea des. Strânge, și răsucesce, și trage, și face tot soiul de lucruri cu mult mai multă ușurință. Șutul e o carte pe care o joacă doar când nu-i vine în minte altceva. Ca atunci, la început, când te-a găsit în magazie și a știut – doar privindu-te, vinovăția din ochii tăi, poziția corpului lângă ușă – că ți-ai făcut de lucru cu lacătul. Au fost niște șuturi în seara aceea. Și încă de câteva ori. Când lovește e întotdeauna cu picioarele. Niciodată cu mâinile.

Se întoarce la blat, cu ochii ferindu-se de ai tăi. Sunt momente în care nu se poate uita la tine. Momente care îți spun că rușinea mai trăiește undeva în acest bărbat. Îngropată, și înăbușită, și ignorată, dar rușine, totuși. Îți place să crezi că pune stăpânire pe el din când în când. Îți place să crezi că îl arde.

•

Mai târziu, după ce fiica lui adoarme, pășește în dormitor.

Crampele sunt tot acolo, dar încă nu sângerezi.

După ce pleacă, un nou val de durere te zguduie din interior. Te ții de cadrul patului așa cum un om care se îneacă se agață de o bucată de lemn care plutește.

Îți muști obraji pe dinăuntru și simți gust metalic.

Nu te împotrivi. Lasă durerea să se înstăpânească. Pierde-te în ea.

Ești aici.

Sângerezi.

Ești vie.

După ce valul se retrage, un impuls din altă viață, îți plimbi mâna peste pulpe, cea învinețită și cealaltă. Pipăi oasele, care nu sunt rupte. Începi să-ți încordezi degetele picioarelor.

20. EMILY

În ziua cursei de cinci kilometri, mă scol la șase și merg cu vechea Honda Civic a tatălui meu până la linia de sosire. Eric și Yuwanda dorm mai departe.

„Sunt mult prea mahmur ca să mă uit la oameni care aleargă”, scrie Eric pe grup. „Dar distrează-te, fetițo. Salută-l pe văduv din partea mea”.

Stau în piața orașului. Voluntarii au apărut în zori ca să pregătească și să curețe traseul. Mi se spune că după vreo doi kilometri o să fie prima oprire pentru hidratare și feliile de portocale ale familiei García. În jurul meu, alergătorii în costume de nailon fac stretching, aleargă pe loc, vorbesc despre cursele la care au mai participat și cele la care vor să participe. Judecătorul Byrne umblă prin mulțime salutând pe toată lumea.

Îmi frământ degetele în buzunare ca să le încălzesc. Planul inițial era să instalez standul cu cacao fierbinte înainte de începerea cursei, dar, la fel ca Eric, am băut câteva pahare aseară și a fost imposibil să mă urnesc din pat așa de devreme. Iar acum, că sunt aici și oamenii mișună în jur, aș putea la fel de bine să mai zăbovesc să văd dacă îl pot zări pe Aidan.

El apare în camioneta lui albă. Nu-i corect să fie așa de frumos chiar și de departe. Chiar și cu căciula cenușie cu clape, veche, și mănuși de schi, și cizme impermeabile. Nu și-a tras fermoarul hainei până sus; lasă la vedere o cămașă de flanelă și gâtul gol. Tremur în locul lui. Puștoaica lui stă aproape, înfoclită într-o pufoaică pastelată, cu căciuliță albă, cu mâinile îndesate în buzunare. Are un fel de seriozitate, ceva un pic prea greoi. E greu de spus dacă e sfioasă, tristă sau amândouă. Poate că e doar felul în care arată adolescentele și observ abia acum. Din cât îmi amintesc, nu era deloc ușor să fii fată. Mai ales una care tocmai și-a pierdut mama.

•

În fine, pe la șapte, judecătorul Byrne ia un microfon. Se aude un țiuit care sperie păsările din copacii din jur. Oamenii râd, în vreme ce judecătorul se trudește să închidă drăcia și s-o deschisă iar.

— Bună dimineața tuturor, zice după ce a reușit să învingă microfonul. Vreau să spun câteva cuvinte înainte să începem.

Mulțimea amuțește.

— Suntem aici azi ca să sprijinim o familie foarte, foarte specială. Sunt foarte mândru să mă știu parte a acestei comunități. Ai cărei membri își poartă de grijă unii altora.

Izbucnesc aplauze. Judecătorul așteaptă câteva secunde, apoi continuă.

— Vreau să le mulțumesc tuturor celor care sunt azi aici. Voluntarilor, spectatorilor și, desigur, alergătorilor.

Alte aplauze. Altă pauză până se face tăcere.

— După cum știți, această cursă este pentru strângere de fonduri. Sunt foarte mulțumit să anunț că, mulțumită donațiilor generoase, am strâns deja două mii de dolari pentru vecinii și prietenii noștri.

Lumea ovaționează. Eu mă crispez. Nu știu cum reacționează Aidan, pentru că nu îndrăznesc să mă uit la el. Nu știu ce-o fi fost în capul meu, să sper că acest oraș o să-l ajute fără să-l facă să se simtă ca un sărăntoc. Că o să facem să fie vorba despre el, nu despre noi.

Judecătorul Byrne privește în jur.

— Acum, zice el, cu microfonul începând să țiue iarăși. Unde-i oaspetele nostru de onoare?

O, Dumnezeule mare!

Nădăjduiesc o clipă că nimeni n-o să fie în stare să-l descopere și judecătorul o să treacă peste asta, dar doamna Cooper îl părăște.

— Uite-l acolo, domnule judecător!

Aidan se duce la judecător și ia microfonul. Fără microfonie acum. E ca și cum omul știe să mânuiască echipamentele electronice.

— Nu prea mă pricep să vorbesc în public, zice el într-un fel care mă face să-mi doresc să-l ascund sub haina mea și să-l scot pe furiș din mulțime. Dar vreau să vă mulțumesc. Și vreau să vă spun cât de recunoscători suntem amândoi, Cecilia și cu mine, pentru această comunitate. Simțim foarte tare lipsa mamei ei. Îi simțim tot mai mult lipsa pe zi ce trece. Ar fi fost foarte emoționată de asta.

Mulțimea nu se mai poate controla. Altă serie de aplauze. Aidan mai spune de două ori „mulțumesc”, apoi îi înapoiază microfonul judecătorului Byrne.

Judecătorul își drege glasul.

— Acum veștile nu așa de bune: înscrierea la o cursă e una, dar mai trebuie să și alergi.

Se aud câteva râsete slabe.

— Vă urez o cursă în siguranță. Bucurați-vă de ziua asta frumoasă. Și dacă vi se face frig, nu uitați că la linia de sosire vă așteaptă ciocolată fierbinte.

Asta sunt eu.

Nepotul judecătorului, care în vara trecută a absolvit Academia de Poliție, dă startul cu pistolul. Vocea răgușită a lui Jakob Dylan izbucnește dintr-un difuzor cântând „One Headlight”. Alergătorii pornesc.

Mă duc la restaurant, descui ușa din față, aprind lumina și trezesc la viață sala de mese. Locul e liniștit, tăcut. Îmi aparține cu totul.

În spate, scot din cămară masa pliantă pe care o avem pentru evenimente. Linia de sosire e la distanță de o stradă. Încui iar, apoi car masa și o așez un pic mai departe de sosire, ca să le dau alergătorilor timp să-și tragă sufletul înainte să ajungă la mine.

Sunt pe vine, verificând mecanismul de siguranță, când aud:

— Bună.

Ridic brusc capul, surprinsă, și mă pocnesc zdravăn de latura mesei. O durere ascuțită radiază din creștet.

„Fir-ar al dracului!”

Degetele lui acoperă locul în care m-am lovit, de parcă ar putea să prevină retroactiv ciocnirea.

— Îmi pare foarte rău, zice. N-am vrut să te sperii.

Mă ridic, frecându-mi capul. Mă prinde de braț, mă ajută să-mi regăsesc echilibrul.

— Ești bine?

Scormonesc prin străfundurile creierului meu după ceva, orice, orice combinație de litere care să dea rezultat, chiar și vag.

— Bună, izbutesc să zic. Sunt bine. Serios.

Zâmbesc și nu-mi mai frec pielea capului, ca pentru a demonstra ceva.

El privește în spate. Fiica lui stă lângă judecătorul Byrne, care încearcă s-o atragă în discuție, povestindu-i un capitol captivant din istoria orașului, aș zice.

— Mulțumesc că faci asta, zice el, arătând spre ceea ce va fi curând un stand cu cacao fierbinte. Mai ales așa de devreme într-o dimineață de sâmbătă.

Încuviințez din cap.

— Nu-i nicio problemă. Restaurantul e chiar după colț.

El pune mâna pe masa pliantă.

— Lasă-mă să te ajut. Pot măcar atâta, după ce te-am făcut să-ți pocnești capul așa.

— Nu-i nevoie, zău.

— Te rog. El aruncă o privire scurtă în spate, spre judecător. Sunt bucuros să fiu aici. Chiar sunt. Dar... cum să zic?

— Nu-ți plac mulțimile.

Își mușcă buza.

— Mă pricep așa de bine s-o ascund?

Ceva îmi pâlpâie în coșul pieptului.

— Dacă mă gândesc un pic, zic, ar fi drăguț să am un ajutor de bucătar. Mai ales, cum ai zis, cu noua mea accidentare.

— S-a făcut.

Mâna lui îmi poposește pe șale, conducându-mă spre restaurant.

— Cece, zice el spre fiică. Mă duc să ajut. Poți să stai pe aici un pic?

Întorc capul și o văd încuviințând neconvincător.

În fața restaurantului îmi caut cheile în buzunar, extrem de stingherită de mișcările mele. Mă lupt cu lacătul.

— Ai reușit? întreabă el.

Îi spun că da, mai bâjbâi câteva secunde. În sfârșit, ușa se deschide, lăsând la vedere restaurantul pustiu. Mesele sunt pregătite pentru seară, furculițe, și cuțite, și pahare strălucind pentru o mulțime invizibilă. Sâmbăta servim doar cina; duminica servim masa dintre micul-dejun și prânz.

— Bine ai venit la Amandine: versiunea inițiaților, îi spun.

Se uită în jur.

— Deci, așa arată după ce am plecat noi toți.

Îmi întâlnește privirea. Ultima dată când am fost doar noi doi într-o încăpere, în această încăpere, de fapt, eram adolescentă și el era însurat.

— Vino cu mine.

Asta e lumea mea. El e al meu ca să-l îndrum, să-l folosesc. Ne dăm jos hainele groase și îl conduc în bucătărie, aprind lumina și se ivesc spațiile de lucru curate, fiecare suprafață curățată cu grijă, fiecare ustensilă la locul ei, fiecare cutie etichetată și pusă deoparte. Fiecare porțiune de crom strălucitoare, fiecare placă de faianță de albul cel mai pur. El scoate un mic fluierat.

— O, așa-i, zic de parcă n-ar fi cine știe ce. A trecut o vreme de când n-ai mai fost aici, în spate.

— De atunci nu m-a mai invitat nimeni.

„Așadar, ai fost blocat”, îmi vine să zic, „ca un vampir în prag”.

Țin pentru mine gândurile despre vampiri.

— Este... incredibil de curat, continuă el.

Zâmbesc de parcă mi-ar fi acordat un Oscar.

— Bucătarul-șef și cu mine suntem de acord cu un singur lucru pe lume, poate, și acela este că nu te duci acasă la sfârșitul serviciului până ce bucătăria nu-i curată ca în ziua în care a fost instalată.

El își trece un deget peste masa de pregătire a ingredientelor de lângă el și încuviințează din cap, apoi se uită iar în jur.

— Așadar, ce pot să fac? întreabă.

— Păi, în primul rând poți să te speli pe mâini.

Îl conduc la chiuvetă. Ne săpunim mâinile în tăcere, le clătim pe rând sub șuvoiul de apă fierbinte. Îi dau un ștergar de vase curat. Își șterge degetele sânguincios, unul câte unul.

— Și acum?

— Pe aici.

Mă urmează în cămară. Iau cacao pudră, vanilie, scorțișoară.

— Vezi un borcan de plastic cu o etichetă pe care scrie „Zahăr tos”? întreab. Ar trebui să fie prin apropiere.

Mijim ochii amândoi.

— Uite-l aici, zice și se întinde după borcanul etanș de pe cel mai de sus raft.

Cămașa de flanelă i se ridică pe burtă, o fulgerare de piele în întunericul din cămară. Mă silesc să mă uit în altă parte.

— Perfect!

O spun de parcă aș avea totul sub control, de parcă nu mi-aș da un rinichi ca să rămân închisă pe vecie în cămară cu acest bărbat.

Pasul următor este camera frigorifică, de unde iau în fiecare mână câte un bidon de patru litri de lapte. El mă imită.

— Uită-te la tine, zic. Ai un talent înnăscut.

Chicotește. E ca prima mușcătură dintr-un fursec cu bucățele de ciocolată abia scos din cuptor, ca o baie caldă după o zi ploioasă, ca prima sorbitură dintr-un martini sec – faptul că știu că eu am făcut să se întâmple

asta.

Ne întoarcem în bucătărie și punem jos bidoanele cu lapte. Iau dozatorul de inox pe care îl ținem într-un colț. Aidan se apleacă să mă ajute, dar îi spun că e în ordine – vasul nu e greu când e gol.

— Când o să fie plin cu șaisprezece litri de cacao fierbinte, nu-ți face griji – o să am o slujbă pentru tine.

El râde din nou. E aproape prea ușor să fii în preajma lui, prea comod, o acuzare pentru felul complicat în care se poartă lumea în restul timpului.

Muncim alături, gesturile lui le oglindesc pe ale mele, împreună fierbem laptele la foc mic într-o oală mare. Punem cacao, zahăr, vanilie, scorțișoară. Dau fuga înapoi în cămară.

— Miroase asta, îi spun când mă întorc.

Se apleacă să adulmece.

— Boia, zic, și el întreabă:

— Zău?

Iar eu îi spun că da, tata insista să punem – e rețeta lui și, după ce ai gustat-o, nu mai poți să bei ciocolată altfel.

— Am încredere în tine, zice el.

Mă emoționează mai mult decât ar trebui.

Mă privește cum pun un praf de boia în oală și amestec. Tocmai când întind mâna să mai pun un pic de vanilie, ceva – o licărire de la el la mine, o mișcare la marginea câmpului vizual – mă oprește.

— Ce-i asta?

Brațul lui întins spre rădăcina gâtului meu, mica scobitură unde încep corzile vocale. Acolo degetele îi aterizează pe medalionul pe care mi l-am pus de dimineață. Un curent electric mă străbate de la gât până în stomac.

— Ah. A fost al mamei, îi spun.

Îl ridic, ca să poată vedea gravura. Trei femei – trei grații este ceea ce i-a spus bijutierul – cu rochii largi se țin de mâini, una dintre ele arată ceva în depărtare. Poate spre cer. În mintea creatorului cred că femeile mergeau doar la o plimbare, însă mie mi s-a părut întotdeauna că săvârșesc un soi de ritual. Fac o vrajă.

— Nu-l port la lucru pentru că e un pic... prea mult, îi spun lui Aidan. Mamei îi plăcea pentru că era foarte diferit de tot ce mai avea. Și mie îmi place pentru că îmi amintește că ea putea să fie amuzantă.

El atinge iar medalionul, îi prinde cu două degete ca și cum ar vrea să-i

simtă greutatea.

— Cred că e un omagiu minunat, zice.

Dă drumul medalionului. Fantoma lui și a mea plutesc prin bucătărie. Las un pic să ne bântuie, apoi sparg tăcerea:

— Petreci mult timp în bucătărie? Acasă? Sau ești din cei care iau mâncare la pachet de la restaurante?

Îmi spune că gătește. Nimic sofisticat, zice. Apoi, arătând în jur:

— Nimic din ceea ce se întâmplă aici.

E bucătar casnic, funcțional. Vrea ca fiica lui să mănânce bine. Nu că l-ar deranja să fie în bucătărie. Gătutul îl destinde.

— Întotdeauna a fost pe lista mea de treburi gospodărești, zice, chiar și înainte...

Se oprește. Ciocolata fierbe. Mă uit în oală, mă concentrez pe polonicul care intră și iese din lichid.

— Păi, știi tu, adaugă.

Ridic privirea spre el. Mă costă un pic să dau jos de pe mine un strat, să-i îngădui să vadă ce este dedesubt, însă merită efortul. Un curent de înțelegere curge între noi. Lumea mi-a dat acest cadou, acest bărbat în bucătărie, cu totul al meu pentru câteva minute. Sper că poate să audă lucrurile pe care nu pot să i le spun cu glas tare.

Ceva îmi pișcă dosul mâinii. O picătură de cacao fierbinte, clocotită, improșcată din oală.

— Hopa!

Micșorez flacăra, îmi șterg mâna cu șervetul pe care l-am folosit mai devreme.

— Cred că e gata.

Mă răsucesc spre el.

— Vrei să guști?

— Doar un smintit ar zice „nu”.

O imagine îmi fulgeră prin creier – îi ridic polonicul la buze, cu o mână făcută căuș dedesubt ca să prind stropii, înclin polonicul, îl privesc cum bea. Prea mult. Prea la țintă, prea riscant. Las polonicul, iau o ceașcă albă din dulapul de deasupra blatului. Ciocolata este groasă, de culoarea perfectă pe care o recunosc de când o făcea tata. Noi am făcut asta. Am făcut asta împreună.

— Poftim.

Degetele lui le ating pe ale mele când ia ceașca. Stomacul îmi zvâcnește. Ia o înghițitură. Privesc, așteptând, în vreme ce ochii i se închid. Când îi deschide, are în ei o scânteie.

— Fir-aș al naibii! zice. Scuze. Atâta doar că nu știam că poate să aibă un asemenea gust.

Mai ia o înghițitură. Zâmbesc. Nu-i nimic de spus, nimic de adăugat. E un moment perfect, și până și eu știu că singurul lucru care se cuvine să fie făcut e să stai deoparte și să-l savurezi.

•

Insistă să-și spele ceașca goală. Îi spun că pot s-o fac eu, că oricum trebuie să curăț ustensilele.

— Lasă-mi-le mie, zice el, și le spală și pe ele.

Eu pun la loc ingredientele, arunc bidoanele de lapte goale. Punem împreună ciocolata fierbinte în dozatorul de inox și îl ridicăm. El scoate un geamăt.

— Vezi? zic. Ți-am spus că e greu.

Ieșim cu atenție din bucătărie în sala de mese, trupurile ni se mișcă în armonie. Când ajungem la ușă, se reazemă de ea ca s-o deschidă. O pală de vânt îi ciufulește părul și lumina îi cade pe față perfect.

— Iată-vă!

Judecătorul Byrne se uită cum punem butoiușul pe masa pliantă. Dau fuga înapoi în bucătărie după pahare de carton și șervețele. Aidan mă urmează.

— Nu era nevoie să faci asta, zic.

— Știu. Dar acum fac parte din această misiune a distribuirii de ciocolată. N-o s-o las baltă în ultimul moment.

Când ne întoarcem la linia de sosire, doamna Cooper se apropie, suplă și elegantă în colanți bleumarin și jachetă albă, cu coada de cal săltând la fiecare pas.

Îmi fac mâinile pâlnie în jurul gurii.

— Aproape ați ajuns, doamnă Cooper!

Pare forțat, un spectacol pe care îl dau. Însă ceea ce s-a întâmplat în bucătărie cu Aidan m-a entuziasmat și sunt gata să intru-n joc. Doamna Cooper îmi face un mic semn cu mâna. După mai puțin de un minut e câștigătoarea oficială a primei „Curse de cinci kilometri a familiei Thomas”.

Judecătorul Byrne aplaudă și felicită. Nu sunt medalii sau cadouri pentru concurenți. Doar promisiunea de ciocolată fierbinte, pe care mă duc să o torn într-un pahar de carton.

Aidan se înființează lângă mine. Apasă pe manetă, iar eu pun paharul sub jet. Înainte să apuc să zic ceva apar alți doi alergători – Seth, unul dintre copiii de la școala la care am învățat eu, și tatăl lui, domnul Roberts, care lucrează în orașul mare. Împreună mai umplem două pahare.

Curând alergătorii vin mereu. Ne găsim un ritm. Eu sunt responsabilă cu paharele de carton, el se ocupă de manetă. Înmânez fiecare pahar cu cuvinte de admirație – „Grozav, ai fost uimitor, eu n-aș fi fost în stare”. Aidan se concentrează pe sarcina sa. Aranjează vrafurile de pahare, verifică dacă dozatorul mai este fierbinte. Acesta este bărbatul care stă la barul meu: alergic la atenția acordată, cu umerii gheboșați, cu ochii la orice în afară de ochii tăi. Puștoaica lui șade de cealaltă parte a drumului, cu firele căștilor șerpuind din buzunar spre urechi. Fiica tatălui său.

După vreo patruzeci de minute, alergătorii încep să se rărească. Doamna Cooper pălăvrăgește cu judecătorul Byrne, îl întreabă dacă poate oficia căsătoria vărului ei din Poughkeepsie, peste trei săptămâni. Aidan și cu mine așteptăm în tăcere următorul alergător. Elanul creat în culmea cursei a murit. Nu mai găsim cu ce să ne ținem mâinile ocupate.

— Deci, cum e cu munca? Încerc eu.

Zâmbește.

— Cu munca e bine.

— Pot să-ți spun un secret?

Zice că da, sigur.

— Nu cred că știu cu adevărat ce face un electrician depanator. Știu că are de-a face cu cablurile electrice, evident. Dar asta-i tot.

Râde.

— Nimeni nu știe ce fac electricienii depanatori. Își dă ochii peste cap. Chiar și unii dintre ei par derutați în privința asta.

În esență, îmi spune, misiunea lor este să păstreze fluxul de electricitate în casele oamenilor.

— De aceea ne vedeți acolo, sus, umblând la cablurile electrice. Le reparăm pe cele stricate, le întreținem pe celelalte. Dacă e o furtună și cablurile sunt doborâte, ne ocupăm de asta. Uneori ne ducem în casele oamenilor și le modernizăm instalațiile.

Încuviințez din cap.

— Așadar, înțeleg că nu ți-e frică de înălțime.

El face semn cu capul că nu.

— Îmi place acolo sus. E așa de... liniștit, dacă asta are vreo logică.

Îi spun că înțeleg. Să lucreze la ceva, cu capul literalmente în nori și nimeni care să-l deranjeze: chiar sună potrivit pentru el.

— Și apoi, adaugă el, de acolo se vede așa de bine totul. Fluviul, munții... Păi, uite ce am văzut mai deunăzi.

Își scoate telefonul din buzunar și se apleacă spre mine. Simt mirosul de ace de brad, și detergent de rufe, și păr proaspăt spălat. Aș vrea să închid ochii și să-mi întipăresc în minte combinația ca să mi-o pot aminti noaptea, să-l caut pe el de câte ori spăl rufe sau pornesc în drumeție. Degetul lui mare derulează o serie de imagini. Zăresc fulgerând dealuri și acoperișuri, captura de ecran a unei rețete de lasagna vegetariene, fiica lui pe o potecă. Degetul se oprește pe imaginea pe care o căuta: o pasăre de pradă mare, cu aripile desfăcute, planând peste fagii din spatele bisericii.

— Uau!

E rândul meu să mă trag mai aproape. Acum am o scuză. Trebuie să văd pasărea. Mă pot prefăce că asta n-are nimic de-a face cu apropierea de trupul lui, de brațele puternice și abdomenul plat și gâtul ca de lebădă, lung, și grațios, și mândru.

— E așa de... maiestuos, zic.

— Asta am gândit și eu.

Contemplă pasărea, apoi își întoarce privirea spre mine. E ca și cum ar fi ținut fotografia asta săptămâni în șir până să găsească pe cineva care o poate aprecia la fel de mult ca el.

— E un șoim cu coadă roșie, zice. Cel puțin, conform internetului.

— E așa de mare! Pariez că poate ridica un câine mic.

El încuviințează.

Pun două degete pe ecran, măresc imaginea șoimului.

— Uită-te la el, zic. Își supraveghează regatul. Caută pradă. E așa de frumos!

Ceva atârână între noi. Un adevăr mai profund, pe care niciunul n-am ști cum să-l punem în cuvinte.

— Nu vă supărați?

Bob, soțul doamnei Cooper, stă în fața mesei cu un pahar de carton în

mână.

— Scuze, zic și îi torn ciocolată.

Aidan își pune la loc telefonul.

Alergătorii se transformă în plimbăreți. Trei locatari ai casei de bătrâni trec linia de sosire împreună, ținându-se de mâini. Mai așteptăm câteva secunde, însă judecătorul Byrne confirmă că erau ultimii concurenți. O ultimă rundă de felicitări, apoi oamenii încep să se împrăștie.

Adun paharele folosite, șterg stropii de ciocolată de pe masă. Aidan mă urmează până la restaurant, mă ajută să duc înapoi dozatorul și masa pliantă. Nu-i spun că nu-i nevoie s-o facă. M-am săturat să mă prefac că nu vreau să mă ajute.

După ce dozatorul e spălat și masa e pusă la loc în cămară, Aidan își caută cuvintele.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să stau cu tine. A fost cu adevărat... bine. Mi-a plăcut.

— Eu sunt cea care ar trebui să-ți mulțumesc.

Clipa e plină de căldură, cu ușurarea unui secret tăinuit prea mult timp și dezvăluit, în sfârșit.

— N-aș fi putut să cer un ajutor de bucătar mai bun.

Zâmbește și zice că trebuie să se ducă la fiica sa. Îi spun du-te, du-te, du-te, îl expediez cu o fluturare de mână, ca și cum nu m-ar îngrozi iminenta lui absență.

Încui și mă întorc la mașină, unde îmi pun haina pe bancheta din spate. Când ridic privirea, trupul mi se încordează. Cheia mașinii îmi sapă în palmă. Sudoarea îmi înțeapă subsuorile.

Pe partea cealaltă a mașinii mele e o siluetă, se vede prin geamul din partea pasagerului. Cineva e rezemat de portieră. Cineva pe care nu l-am văzut sau auzit când am traversat parcareă acum câteva secunde.

— Îmi pare rău. Iar te-am speriat?

Toți mușchii mi se relaxează.

— Nu, îi spun. Scuze. Eu sunt de vină. Nu te-am recunoscut.

Aidan își scoate telefonul din buzunar și îl leagănă un pic.

— Voiam să ai numărul meu. În caz că ai nevoie de ceva, știi? Trimite-mi un mesaj. Sună-mă.

Cu concentrarea unui chirurg care despică pieptul unui pacient, scot telefonul din buzunarul de la spate al blugilor. El așteaptă până sunt gata, cu

ecranul deblocat, cu lista contactelor la vedere, apoi dictează șirul de cifre.

— Bine, zice când am terminat de tastat.

Dă să se îndepărteze, apoi zăbovește și se uită la mașină.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, dar mașina ta nu-i mai bătrână decât tine?

Ochii îi sclipesc, are un zâmbet în colțul gurii. Nu-și bate joc de mine. Doar mă tachinează.

— Aproape, îi spun. A fost a tatălui meu. Stai să auzi cum scârțâie cureaua de alternator. Ca să nu mai vorbim de transmisie.

— Proastă?

— Groaznică. Și manuală.

Strâmbă din nas compătimator.

— Nu-i chiar așa de rea, zic și bat ușurel cu palma în plafon. Doar că a trecut prin multe.

Încuviințează din cap. Cobor privirea la telefon, unde numărul lui e încă afișat, și apăs pe „contact nou”. Până să-i scriu numele și să salvez, el a plecat.

Strecor telefonul în buzunarul din față al blugilor. Pe tot drumul spre casă ecranul rămâne cald pe coapsa mea.

21. FEMEIA DIN CASĂ

Dimineața de după ce începi să sângerezi e sâmbătă, împingi cu piciorul într-un colț al băii chiloții pătați. El îți dă alții. Îi căptușești cu hârtie igienică, cea mai bună variantă pe moment. Se uită la tine o clipă, apoi întoarce privirea.

La micul-dejun, Cecilia, între înghițituri de omletă, își întreabă tatăl dacă chestia aia e azi. El întreabă dacă se referă la cursă, ea zice „da” și zice și el „da”. Ea scoate un geamăt.

— O să fie bine, zice el. Nu durează prea mult.

După micul-dejun te duce înapoi în camera ta. Nu-ți explică. Nu întrebi. Aștepți să plece și te ghemuiești strâns. Durerea a început să scadă pe la marginile burții, dar e încă acolo. Încă te încovoae.

După câteva ore, ușa casei se deschide și se trănțește, apoi se deschide imediat.

— Cecilia!

Strigătul lui iritat te face să zâmbești. Ea trebuie să fi ajuns la ușă cu o secundă mai devreme și i-a trântit-o în nas. O fiică vădit, exploziv, supărată pe tatăl său.

Pași furioși tropăie pe scară. Altă ușă se trănțește, mai aproape de tine – camera Ceciliei. Urmează pașii lui – greoi, hotărâți, iuți, dar niciodată repeziți.

— Cecilia!

Bate la ușa ei. O voce înăbușită îi spune să plece. Tăcere, apoi un oftat. El traversează coridorul și coboară scara.

Puștoaica aia. Puștoaica lui. În clipa asta o iubești nespus de mult.

Mai târziu îl auzi trebăluind prin bucătărie. Vine și te descătușează pentru cină. El și Cecilia mănâncă în tăcere, cu ochii la macaroanele cu brânză. Pe la jumătatea mesei el mai face o încercare.

— Ajutam o prietenă, asta-i tot.

Ea mestecă mai departe.

— Cecilia. Cu tine vorbesc.

Ea ridică privirea, cu ochii mijiți.

— Nu m-ai băgat în seamă, zice. N-am vrut să merg, dar m-ai târât la

chestia asta, și apoi m-ai pus să stau acolo toată dimineața. Și ai uitat cu totul de mine.

Presupui că chestia despre care vorbesc e cursa pe care a pomenit-o la micul-dejun, cea despre care promisese că nu le va ocupa mult din zi. Cecilia împunge cu furculița conținutul farfuriei. Cunoști combinația expresiilor – privirea în jos, fălcile încordate, încruntarea. Își stăpânește lacrimile. Simți nevoia intensă s-o tragi spre tine, s-o ții strâns. S-o legeni, așa cum speri că făcea mama ei.

— Ai idee, îl întreabă ea, cât de al dracului de plictisitor e tipul ăla, judecătorul?

El zice ceva despre limbaj. Ea nu-l ascultă, nu-și cere iertare. În schimb, împinge farfuria deoparte și se ridică. El dă s-o prindă de braț. Dar ea îi plesnește mâna și se năpustește pe scară. Privești atât de intens, că uiți să respiri. Îți spui că el o să explodeze. O să fugă după ea. O s-o târască înapoi în bucătărie de păr, dacă trebuie. O să-i amintească cine-i șeful.

Dar nu se mișcă. Privirea îi urmărește fiica și aterizează pe scaunul ei gol. Se uită la el o vreme, apoi scoate telefonul din buzunar. Deblochează ecranul, îl cercetează, pune telefonul la loc. Un oftat. Piciorul îi tresaltă. E nerăbdător. Așteaptă, bănuiești, ceva ce încă n-a sosit.

După cină te duce înapoi. O să se întoarcă peste câteva ore, după ce fiica lui a adormit și casa e tăcută. Deocamdată vrea să fii înapoi acolo unde nu-i poți face vreun rău, în cameră, încătușată de calorifer.

Mergi în fața lui. Așa preferă. Întotdeauna te pune să mergi în fața lui, unde poate să te vadă. Deschide ușa camerei și îți dă un brânci ușor să intri.

Piciorul calcă pe ceva moale. În întuneric nu-ți dai seama ce este, dar știi că nu vrei să vadă el.

— Ce-a fost asta? întrebi, înclinând capul într-o parte, ca și când ai asculta cu atenție.

Nu-i subtil, dar e singura strategie care ți-a venit în minte. El se oprește, ascultă. Împingi cu piciorul lucrul acela moale în direcția patului, te rogi să fi țintit bine.

— N-aud nimic, zice el.

— Trebuie să fi fost o pasăre sau așa ceva. Scuze.

Oftează, îți face iar semn să intri, închide ușa. Când aprinde lumina, obiectul nu se vede.

Aștepți să se termine partea de după cină a serii. Câteodată îi auzi pe el și Cecilia la parter, discutând, în seara asta nu-i decât tăcere.

Mijești ochii, încerci să te uiți sub pat, dar nu vezi nimic. Nici măcar conturul a ceea ce tocmai ai ascuns acolo.

Auzi apa curgând prin țevi, apa trasă la closet. Probabil Cecilia se spală pe dinți, se pregătește de culcare. Ușa camerei ei se închide pentru ultima oară în seara asta.

Aștepți ca lumea să se oprească. Mânerul ușii zdrăngăne. Un tată intră, închide ușa după el. Îți face lucrurile care a hotărât că trebuie să fie făcute cuiva.

După aceea vine manevra obișnuită: te întinzi lângă pat, te pregătești de culcare. El te prinde de braț și te încătușează de cadru. Trage de două ori de lanț și pleacă.

Aștepți să se ducă și el la culcare. Aștepți pașii lui pe coridor, ușa dormitorului să se închidă. Apoi mai aștepți o vreme. În cele din urmă, când n-ai cum să fii mai în siguranță decât atât, îți strecuri un picior sub pat.

Nimic. Întorci capul, mijești ochii. Ai nevoie de o lanternă. Ai nevoie să nu fii încătușată de pat. Îți schimbi poziția, îți așezi șoldurile într-o parte, apoi în cealaltă, îți încordezi centura scapulară. Trupul te doare și se trage și se răsucesc în unghiuri nefirești. În cele din urmă, îl simți.

Îl tragi spre tine cu călcâiul. Îl miști cu degetele picioarelor. Trudești în tăcere, faci pauze ca să asculți dacă e vreo mișcare în dormitorul lui. Casa rămâne tăcută, în cele din urmă, degetele ți se strâng în jurul lui.

Aștepți ca ochii să mai absoarbă întuneric. Îți concentrezi privirea, implori pătratele pale de lună din jurul stururilor să-și facă treaba. Între degetele tale: ambalaje de plastic, ceva ce pare verde aprins și albastru, un model geometric. Ceva care se poate îndoi, moale, aproape elastic. Conturul unui logo pe care obișnuia! să-l vezi în fiecare lună.

Tampoane. Trei, patru, prinse laolaltă cu un elastic.

La spatele teancului, o hârtie. Slavă Domnului, ea a scris cu litere mari, rotunde, cu un marker violet. Descifrezi cuvintele unul câte unul. „Sper să-ți fie de folos. Dă-mi de știre dacă mai vrei. Cecilia”.

A auzit. A ascultat. După cină, în seara asta – după ce a plecat furioasă de la masă – s-a dus și a luat câteva din rezerva sa. A scris biletul, a strecurat pachetul pe sub ușa ta. Tatăl trebuie să-i fi spus să nu se apropie de camera ta, dar nu s-a sinchisit. Știe că el încă nu s-a dus la magazin. Știe că

ai nevoie de ajutor. A hotărât să te sprijine. Între voi doi, te-a ales pe tine.

Strângi la piept tampoanele. Nu le vei folosi. Nu poți. El ar observa, ar vrea să știe de unde au apărut. Vei continua să-ți căptușești chiloții cu hârtie igienică până se înduplecă – dacă se înduplecă – și se întoarce de la magazin cu cutia cea mai ieftină de tampoane.

Deocamdată, simți cum tampoanele se ridică și coboară odată cu coșul pieptului. Cuiva îi pasă. Cineva a auzit că ai nevoie de ceva și a făcut un efort să îți dea. Te scalzi în această senzație, primul semn de bunătate primit după cinci ani.

Și apoi – încremenești. Degetele se încleștează pe ambalajele de plastic. Camerele de supraveghere. Blestematele de camere de supraveghere. Cele despre care el a zis că sunt peste tot – „În camera asta, la ușa din față”. Trebuie să crezi ce a zis el. „Supraveghez. O să supraveghez tot timpul”.

N-ai făcut nimic rău, îți spui. Dar n-o să conteze. Niciodată nu contează.

Nu sunt decât alegeri proaste. Cea mai proastă e să lași tampoanele la vedere. Atunci o să dea sigur cu ochii de ele. Dacă le ascunzi intri în zona lui „poate că”. Poate că n-o să se uite la imaginile înregistrate. Poate că n-o să afle. Poate că tu și Cecilia o să scăpați cu fața curată.

Teancul de cărți e așezat aproape de pat. Întinzi mâna spre volumul broșat gros al romanului *Orașul bântuIT*. Vâri tampoanele între două capitole. Vâri biletul în altă carte, exemplarul ferfenițit din *În Brooklyn crește un copac*. Cel mai bine e să împrăștii dovezile. Tampoanele l-ar înfuria, însă biletul... n-ar suporta asta. Fiica sa făcând ceva pe la spatele lui. Ar fi sfârșitul tău. Sfârșitul tuturor lucrurilor.

Nu adormi. Nu, pentru o vreme.

Vibrezi de speranță, copleșită de o conștientizare bruscă.

„Ajutam o prietenă”.

Asta i-a spus.

O prietenă. Un bărbat în societate, creând legături cu ceilalți. Ținând inimile celorlalți aproape de a sa.

Oamenii zic „prietenie”, dar vor să zică „dragoste”, în cele din urmă, totul e dragoste.

Și acum, pentru prima dată după ani întregi, știi și tu cum este. Știi fără urmă de îndoială. Cineva e gata să te sprijine. Cineva te place.

22. NUMĂRUL TREI

O să fie tată. Foarte curând.

După ce a aflat, chiar la începutul sarcinii, n-a mai pus gura pe alcool.

S-a lăsat brusc, a zis. Nu-și poate permite să fie neglijent. Nu poate risca să spună prea mult. Niciodată, dar mai ales cu un copil în viața lui.

Băiat sau fată? am întrebat.

Fată, a zis.

M-am gândit: într-o zi o să fie de vârsta mea.

Dacă n-am să fiu în stare s-o fac? a zis el.

L-am întrebat ce vrea să spună.

După ce se naște ea, a zis. Dacă n-am să fiu în stare s-o fac?

Eram pe cale să întreb dacă se referă la a fi tată sau la ceea ce era pe cale să-mi facă mie.

Apoi am primit răspunsul, presupun, când a „făcut-o”. Încercând să-și dovedească lui însuși ceva.

Era marea enigmă a vieții lui ceea ce mi-a făcut mie, și încă n-o dezlegase.

Dacă m-ar fi lăsat, i-aș fi spus să nu-și facă griji. I-aș fi spus că, dacă ar fi să ghicesc, avea să facă asta foarte mult timp.

23. EMILY

N-aveam de gând să-i trimit un mesaj așa de curând. Voiam să aștept o zi sau două, poate trei.

Întinsă în pat, abia întoarsă de la tura de cină, am deblocat telefonul și am căutat informații despre șoimii cu coadă roșie. După ce am găsit ce căutam am început să scriu. M-am oprit. Am șovăit. M-am apucat din nou de scris.

„Bună! Sunt Emily (conspiratoarea cu ciocolata). Mulțumesc din nou pentru ajutorul tău de azi. Apropo, știai că un șoim cu coada roșie poate să ridice în aer un câine de până la zece kilograme?

Am adăugat un „:O”. Degetul mi-a stat deasupra tastei de ștergere. Era Aidan un tip căruia îi plac emoticoanele? N-aveam cum să ghicesc unde se situează în acest spectru și nu eram pregătită să greșesc. Șterge. Șterge.

Am recitit mesajul, apoi încă o dată, apoi de încă două ori, până ce cuvintele și-au pierdut sensul. L-am înlocuit pe „Bună” cu „Hei” – mai degajat. Am eliminat „(conspiratoarea cu ciocolata)”. M-am mai frământat o vreme. Dacă îl deranjează? Dacă faptul că mi-a dat numărul său nu era decât un gest de afaceri? Dacă atunci când a zis „În caz că ai nevoie de ceva” voia să zică „Dacă ai nevoie de reparații electrice, o să mă ocup de asta contra cost, că asta mi-e meseria”?

Am închis ochii. Când i-am redeschis îmi țineam respirația. Mi-am ținut-o în vreme ce apăsam pe „trimite”. Mesajul a scos un mic *uuup* pe când trecea din telefonul meu într-al lui.

De atunci au trecut cincisprezece minute. Niciun răspuns. Niciun semn că a fost citit. Doar informația că mesajul a fost expediat. Nici măcar nu știu dacă îmi pare rău că l-am trimis. Creierul mi-e epuizat de neliniște.

În baie mă demachiez. Îmi scot uniformă, las să cadă pe podea cămașa cu nasturi scrobită și pantalonii negri. Aburul umple încăperea.

„N-o să mă gândesc la el”. Asta îmi spun în vreme ce intru sub duș. În vreme ce mâinile îmi dau părul pe spate. În vreme ce degetele mi se plimbă peste sâni, în jos pe talie, între picioare, „N-o să mă gândesc la el”, dar asta fac, tot timpul. Am în mine o tânjire, și uneori e plăcut s-o las să mă înghită.

Masez locurile care mă fac să uit totul. Sub duș, în acest moment, nu sunt îndrăgostită până peste urechi. Sunt o femeie care își cunoaște trupul, știe cum să-l facă să se simtă bine. Coastele mi se ridică și coboară. Palma mi-e apăsată pe perete. Lucruri pe care le văd, iuți și vagi, ca niște molii: cămașa lui ridicată când se întinde după borcanul cu zahăr; locul pe care voiam să-l sărut, unde gâtul se unește cu clavicula; mâinile lui pe masă, plutind aproape de ale mele; mâinile lui apucându-mă, atingându-mă, modelându-mă după imaginea lui. Întregul meu sine ghemuindu-se în al lui. Mă cutremur, îi șoptesc numele. Undeva, în creierul meu, este speranța slabă că izbitura apei pe plăcile de faianță o să mă înece de-a binelea.

Deschid ochii. Sunt din nou singură. Mă săpunesc, mă spăl și îmi clătesc părul, privesc spuma care se scurge în canal. Când ies îmi spun că n-o să mă grăbesc să mă uit la telefon. Mă înfășor într-un prosop, încep să mă pieptăn, până ce nu mai pot răbda. Ce mama dracului fac, stând aici cu telefonul la un metru de mine? Încerc să mă arăt nepăsătoare pentru un public inexistent? Ies poticnit din baie și mă întorc în camera mea. Telefonul e pe pat, cu ecranul în jos. Îmi transpiră palmele când îl deschid, cu degetul pe butonul de pornire.

„Zece kilograme? Uau! Și nu-i nevoie să-mi mulțumești. Toată plăcerea a fost de partea mea”.

E acolo un „” urmat de semnătura lui, un simplu „A”.

Mă duc la culcare cu inima bubuindu-mi în urechi.

24. FEMEIA DIN CASĂ

Aștepți să te întrebe de tampoane. Mâna lui încleștată pe brațul tău, zgâlțâindu-te. Vocea lui insistentă cerând răspunsuri. Te duce la parter la micul-dejun, apoi la cină. Aștepți și tot aștepți și nu se întâmplă nimic.

Nu știe? N-a văzut?

Nu sunt camere de supraveghere, sau doar n-a verificat?

Sau te pune la încercare? Știe și așteaptă să te demaște?

Dar nu e atent la tine. Când Cecilia nu se uită, și chiar când se uită, își tot scoate telefonul și se uită la el pe sub masă. Din când în când tastează câteva cuvinte și îl lasă din mână la fel de repede.

N-ați ajuns nici la jumătatea cinei și deja a făcut asta de cinci ori. Chiar după ce a pus în mijlocul mesei un pui fript și și-a strigat fiica. După ce a tăiat pasărea, meticulos, cu cuțit și furculiță gigantice. După ce te-a întrebat – de fapt, a făcut un spectacol din întrebare – dacă preferi piept sau copan. (Ai zis „Copan, te rog”. Ai nevoie de toate kaloriile de care poți face rost. N-ai în stomac spațiu de irosit pe hrană săracă în proteine.) Iar acum, de câte ori Cecilia coboară privirea în farfurie, de câte ori întinde mâna spre carafa cu apă, ochii lui fulgeră spre ecran.

După cină, Cecilia întreabă dacă poate să vadă un film. El îi spune că trebuie să se trezească mâine să meargă la școală. Ea se roagă un pic. Zice te rog, e încă weekend și și-a făcut toate temele. El oftează.

Oare știe cât de norocos este? O fată de treisprezece ani, în acest secol, a cărei principală cerere este un film în seara de duminică? La vârsta ei petreceai mereu nopțile pe la prieteni, te târguai să fii lăsată să umbli prin malluri pe celălalt mal al Hudsonului, extindeai mereu perimetrul pe care aveai voie să-l ocupi, fără părinți, în afara casei.

— Bine, zice el. Dar la zece să fii în pat.

Ea se întoarce spre tine.

— Vrei să te uiți și tu?

Îți ții respirația. Îi lași lui câteva secunde ca să intervină. „Cecilia”, ar putea să zică, „sunt sigur că Rachel e ocupată în seara asta”. Se aude un zumzet în buzunarul lui. Își scoate telefonul, se uită la ecran, începe să tasteze.

— Sigur, zici.

Ea ajută la strângerea mesei. După asta nu știi ce să faci. De obicei, tatăl o trimite sus să se spele pe dinți, să caute prin dulap rezerve pentru dispenserul de prosoape de hârtie – orice lucru care îi vine în minte ca să-i abată atenția cât te duce înapoi în camera ta. Dar în seara asta rămâi aici. Seara asta e cea de filme. O mare necunoscută, un milion de ocazii să faci o boacăna.

Îi urmezi în living. Îți maschezi zvâcnirea din picior, ignori arsura locului în care te-a pocnit acum două zile. El se așază în fotoliu. Pe când Cecilia se uită după telecomandă, el îți face semn să stai pe canapea. Fiica lui se cuibărește pe perna de lângă tine. Îndreaptă telecomanda spre ecran, ignoră opțiunea de programe TV live și alege un canal care difuzează continuu filme. Abia recunoști interfața, însă logoul e același. Când te-a răpit el, platforma se stindea, își îmbogățea catalogul și începea să producă propriile spectacole. Acum Cecilia caută printr-o puzderie de seriale de televiziune și filme – unele vechi, unele pe care nu le cunoști, unele cu eticheta „original”.

— Țsta e bun?

Cursorul planează deasupra a ceea ce platforma numește comedie romantică pentru adolescenți, bazată pe o serie cu același nume de romane bestseller pentru tineri.

— Pare grozav, zici.

Ea se lasă pe spătar cu un zâmbet sfios. Îți amintești cum era la vârsta ei, să fii un pic rușinat de tot ce îți plăcea.

Te străduiești din răputeri să te concentrezi la ecran. Toate acele sunete, și culori, și oameni, și nume. Creierul se trudește să țină pasul. Sari de la o intrigă secundară la alta, uiți ce ți-au spus scenariștii acum cinci minute. Inima îți bate mai repede. Pumnii ți se încheștează de frustrare, poate de panică.

La coada ochiului strălucește o lumină albastră. Telefonul lui. El nu se uită deloc la film, cu gâtul aplecat peste ecranul mic, cu degetele mari sărind dintr-un colț în altul ca un păianjen de apă pe suprafața unui lac.

Pe ecranul mare, personajul romantic spune ceva amuzant. Cecilia chicotește. Se stăpânește, se întoarce spre tine ca și cum ar vrea să vadă dacă apreciezi și tu umorul scenei. O fată, dorind cu disperare aprobarea. Te gândești la tampoane, la biletul scris cu marker violet. „Sper să-ți fie de

folos. Dă-mi de știre dacă mai vrei”. Faci singurul lucru generos. Râzi.

Ea chicotește din nou și își întoarce privirea spre ecran. Poziția ei pe canapea e mai destinsă, aproape că se reazemă de tine cu partea dreaptă.

E aici. O aliată, o prietenă. Te simți atât de singură lângă ea, mai mult decât te simțeai în magazie.

Personajul romantic trănțește altă vorbă de duh. Cecilia te împunge cu cotul. Râzi din nou. Te silești s-o faci. Pentru ea.

Ți-a făcut asta. Fără intenție, lumea ei blândă alunecă într-a ta. Te jefuiește de părțile cele mai netede, cele mai dure din tine. Cele care te-au ajutat să supraviețuiești în magazie. Le jupoaie, înlocuindu-le cu nuanțe ale sinelui tău dinainte. Cel care a iubit. Cel care s-a deschis spre ceilalți.

Cel vulnerabil. Cel care a fost rănit.

25. FEMEIA – ÎNAINTE DE CASĂ, ÎNAINTE DE MAGAZIE

Scrii pe toată durata liceului. Redactezi ziarul elevilor. Ești admisă la facultăți. Alegi NYU, nu Columbia. Te-ai născut și ai crescut în orașul mare și nu te-ai plictisit de el. Prietenii tăi pleacă. Traversează țara pentru verile din California, pentru Silicon Valley, pentru marijuana bună din Colorado. Tu rămâi. Ești fericită acolo unde te afli. Destul de fericită.

Începi să alergi, cu toate că știi că, în timp, îți distrugi corpul. Îți fisurezi oasele, îți înțepenești mușchii, îți macini tendoanele. Ajunge să-ți placă asta, focul din coșul pieptului, plămânii ca un horn pentru furtuna dezlănțuită în tine. Alergi pentru că nu știi cum să te distrugi decât în feluri sănătoase.

În jurul tău, femeile scriu. E o perioadă de prăbușire economică, de joburi ciudate, de transformări. Tinerele scriu la cele mai bune site-uri și lucrează la bar ca să-și plătească chiria. Apar la cursuri obosite, cu dureri de șale, cu ochii plini de urdori.

Se întâmplă lucruri. Sunt articole semnate, angajări pe timpul verii, stagiat-uri. Trei dintre colegele tale devin stagiare la trustul de reviste, cel la care toată lumea vrea să lucreze. Cel din care s-au inspirat filme și seriale de televiziune.

Unora li se publică povestiri în reviste literare. Câștigă premii și laude de la colegi. Încerci să ții pasul, dar toți sunt talentați. Toți sunt mai talentați decât tine. Nu ești decât un copil care a crescut în New York citind o grămadă de cărți. Notele tale sunt bune. Totul la tine e destul de bun.

În prima zi din al doilea semestru din anul patru vine vestea: colega ta are contract pentru o carte. Sunt șoaapte. Se vehiculează cifre, cu cinci zerouri, poate cu șase. Unii reușesc să se bucure pentru colegă. Alții trag de poveste ca de un fir de ață până găsesc ceva de deșirat: subiectul cărții e slab, contractul e mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Un succes așa de mare, așa de vizibil, și așa de repede! De acolo drumul nu poate fi decât în jos. Îți poți închipui măcar?

Nu poți. Din viața ta foarte bună, cu notele tale foarte bune, cu scrisul

tău cum nu se poate mai bun. E tare greu să-ți închipui.

Există un site. Ramura online a unei reviste pentru adolescente, acum defunctă. Revista a fost revoluționară la vremea ei, pentru că le vorbea fetelor ca și cum ar fi avut creier. Îți place site-ul. Îl citești zilnic. E în el o secțiune numită „Am trecut prin asta”. Este exact cum sună: străini care povestesc amănunțit lucrurile stranii pe care le-au trăit. „Am trecut prin asta: nu era pilot în avionul meu”. „Am trecut prin asta: m-am trezit dintr-o comă de doi ani”. „Am trecut prin asta: am creat un cult”.

Citești eseurile în pauzele de prânz. Apoi te întorci la oră, unde profesoara de scriere creativă te impulsionează. E de vârsta mamei tale, poate mai bătrână. Blândă ca om, necruțătoare pe text. Are cinci cărți și un șir nesfârșit de articole din reviste semnate de ea. O privești cu o admirație care seamănă cu iubirea.

Scriitura ta e frumoasă, îți spune profesoara. Dar e liniștită. Ciudat de rigidă. Nu ești așa în viața reală, zice profesoara. Ești sensibilă și amuzantă. Ești nostimă. Îți zice nostimă și asta te îndestulează, dar numai pentru o clipă.

O să lucrez la asta, îi spui. O să lucrez la vocea mea.

Ea clatină din cap. Nu-i vocea, îți spune – sunt lucrurile despre care scrii. Nu scrii despre ceea ce are importanță. Te ascunzi. Câtă vreme vei continua să te ascunzi, cititorul n-o să știe ce să creadă despre tine.

Citești iar eseurile femeilor. „Am trecut prin asta: cea mai bună prietenă s-a măritat pe furiș cu fratele meu”. „Am trecut prin asta: la naștere am fost schimbată cu alt copil”. „Am trecut prin asta: s-a dovedit că vecinul meu e spion”.

Te gândești la lucrurile pe care le-ai trăit. Nu-ți poți imagina pe site decât unul. Zile în șir îl eviți, apoi, într-o noapte, te așezi și scrii totul. Cuvintele îți vin, oasele cer să fie dezgropate. „Am trecut prin asta: fratele meu mi-a scris numele în biletul de adio”.

Nu pare să fie povestea pe care s-o spui tu. I s-a întâmplat fratelui tău înainte să ți se întâmple ție. El e cel care a luat pastilele, prima dată și a doua oară. El e cel care a supraviețuit. El e cel care a scris biletul.

N-ar fi trebuit să-l vezi. Ai dat peste el în seara celei de-a doua încercări, când ai venit acasă și părinții erau încă la spital, completând formulare.

„Cum se presupune că ar trebui să-mi găsesc locul în lume”, a scris fratele tău, „când totul mă aduce mereu înapoi la ea?”

Se referea la tine. Fratele tău, care a dat de necaz. Care n-a știut cum să iubească fără să se piardă pe sine. A căruia adolescență turbulentă te-a făcut să n-ai altă alegere decât să devii cel mai bun copil care puteai să fii. Știai cum să exiști în feluri pe care societatea le răsplătea, iar el nu știa. Pentru tine, mintea lui era un lucru genial, un vulcan în care se făureau pietre prețioase. Te considerai copilul neinteresant. Nu ți-a dat niciodată prin cap că fratele tău ar fi putut să vadă lucrurile altfel.

Eseul stă în computerul tău săptămâni în șir. Nu știi ce să faci cu el. Te gândești să i-l trimiți prin e-mail profesoarei tale, dar nu te poți hotărî să apeși pe „trimite”. Scriitura pare dezlănțată, egocentrică, imatură. Pare că e ceva ce ai putea să regreti într-o bună zi.

Colega cu contractul pentru carte pune pe Facebook o fotografie. E ea, cu stiloul în mână, cu încheietura sprijinită pe un teanc de hârtii. „Vești uimitoare”, scrie ea. „Contractul e semnat. E oficial: *Căsuța albastră* o să fie film. Mă rog, s-ar putea! Într-o bună zi! Dacă totul merge bine! Însă drepturile au fost vândute și e un prim pas uriaș. Mă simt atât de recunoscătoare!”

Se întâmplă lucruri. Ai nevoie să înceapă să ți se întâmple ție. Găsești eseul pe laptop, scrii un e-mail de cinci fraze. Îl atașezi. Îl trimiți.

Apare în săptămâna următoare.

La început, fratele tău nu spune nimic. Apoi, într-o seară. O duminică. Familia s-a reunit acasă să mănânce pui fript și cartofi cu lămâie. Părinții sunt în living, voi doi în bucătărie, spălând vasele.

— Știi, zice fratele tău, spălând o farfurie. L-am văzut. Articolul tău.

Te ia prin surprindere. Te concentrezi pe lustruirea unui pahar de vin cu șervetul de bucătărie al mamei.

— E în ordine, îți spune fratele tău.

Te uiți la el: cu doi ani mai mare decât tine, înalt, însă firav. Un copil delicat, hipersensibil – așa i l-a descris odată mama ta unui profesor de la școală. Maxilar bine desenat, zâmbet în colțul gurii. Alura tatălui tău. Ochii mamei tale.

El ia altă farfurie, reîncepe spălatul.

— Totuși, zice el cu o amărăciune pe care o recunoști din adolescența lui, ai dovedit că aveam dreptate.

Mai târziu, când a venit vremea să vă puneți paltoanele și să luați metroul, fratele tău îți spune la revedere. De obicei te îmbrățișează. Fratele

tău, care te-a învățat să te încaieri. Să fugi, să dai un pumn. Fratele tău, a cărui dragoste ieșea la iveală în încâlceala găfăită a jocului. Pete de noroi pe haine, fire de iarbă în păr. În seara aceea fratele tău îți dă o palmuță ușoară, cuminte, pe umăr.

— Mergi cu bine, zice el.

Echilibrat. Eliberat de tine.

Fratele tău își flutură mâna spre tine din cealaltă parte a platformei și știi. Știi că l-ai pierdut pentru totdeauna.

26. FEMEIA DIN CASĂ

Te pomenești că dorești să se repete experimentul cu filmul de duminică. Nu filmul îl vrei, ci totul din jurul lui. Cecilia lângă tine pe canapea. O schimbare a itinerarului, o oprire între bucătărie și dormitor. O acalmie între cină și tăcerea nopții, lucrurile pe care ți le face el.

Așa că atunci când Cecilia pornește spre living și îți aruncă o privire întrebătoare, te uiți spre tatăl ei. El se uită la telefon. Îi faci fetei semn cu capul că da. Cu sprijinul tău tăcut asigurat, începe să se târguiască.

— Nu trebuie să fie un film întreg, îi spune. Poate fi doar un serial. Un episod. Douăzeci de minute.

Te străduiești să prinzi privirea tatălui. Arunci o privire spre telefon, la început discret, apoi fără șovăială. Un mesaj subliminal. Trebuie să-și dea seama singur că asta ar putea să fie bine pentru el. Că, dacă ochii fiicei sale sunt lipiți de ecran, va fi liber să trimită mai departe mesaje.

El cedează. Un episod, zice. Și târgul e încheiat.

Într-o seară, trecând de la televiziunea în direct pe platforma cu filme, Cecilia se oprește la un segment de știri despre un musical. Înțelegi că este despre Părinții Fondatori.

— Îți place și ție? întreabă cu un zâmbet entuziasmat.

La televizor, doi oameni vorbesc despre spectacol. Prinzi cuvintele „istorie”, „turneu național”, „capodoperă”. Deduci că spectacolul e important nu numai pentru Cecilia, ci pentru toată lumea.

— Sigur, zici. Adică, bineînțeles.

Îți plăcea teatrul. Ultima dată când ai văzut o piesă a fost cu puțin timp înainte ca el să te ia, când viața ta începea să se deșire, dar lucrurile păreau că mai pot fi salvate. Julie, colega ta de cameră, avea bilete la un spectacol la un teatru mai mic. A insistat să mergi cu ea.

— N-ai ieșit din casă de trei zile, a spus. O să-ți prindă bine.

Ai cedat. A fost hotărârea corectă.

Cecilia încă ridică în slăvi spectacolul. Ce crezi despre noua distribuție? vrea ea să știe. Care sunt cântecele tale preferate? La asta, tatăl ridică privirea și îi spune să dea odată play la emisiune.

În fiecare seară stă pe fotoliu, cu telefonul lucind sub degete. Când

terminați de privit orice o fi fost, îi spune Ceciliei să se pregătească de culcare. E semnalul tău să spui noapte bună, să te întorci în camera ta. El vine peste două minute cu cătușele. Mai târziu, revine. Întotdeauna revine.

Lucrurile încep să se petreacă mai târziu decât de obicei. Vizitele lui nocturne, cătușele atârinate de cadrul patului. Poate că de aceea începi să observi. Înainte erai adormită când se întâmpla, însă acum nu mai poți să negi.

În fiecare noapte, cam când crezi că sunt primele ore ale dimineții, pași se furișează pe coridor. La început ai crezut că se duce cineva la baie. Dar tiparul nu se potrivește. Asculți, noapte după noapte. O ușă se deschide și se închide. Cineva merge dintr-un loc în altul. E liniște. Apoi se întâmplă iar. Pași, o ușă se deschide și se închide.

Îți răsar în minte teorii. Ea e speriată. Ea are coșmaruri, spaima de noapte. El se duce s-o liniștească. Dar nu auzi niciodată voci. Nimeni nu-l strigă pe tati, nimeni nu țipă în somn. Doar pași, uși și tăcere.

Te împotrivești să te gândești la asta, apoi te gândești. E un bolovan în stomacul tău. Vrei să țipi, să arunci cu ceva în pereți, să dai foc casei. O să vomități.

Nu știi sigur, dar pentru tine toate astea au logică. Nu-ți poți imagina o lume în care el știe cum să iubească fără să distrugă.

Vrei s-o iei în brațe și să-i spui că totul o să fie bine. Vrei să-i promiți un loc sigur, o lume nouă. O s-o construiești tu pentru ea, dacă va trebui, dar o s-o duci acolo.

Poate că te înșeli. Poate că nu-i ce crezi tu. Stai trează, așteptând dovada că greșești. Încerci să crezi în alte scenarii – poate că ei îi este frică de întuneric și el știe, știe, pur și simplu, să se ducă fără ca ea să-l strige. Poate că e un tată, și tații știu când fiicele lor au nevoie de ei.

Însă știi ce fel de om este el. Și îți amintești lucruri din lume, de dinainte. Știi cum se presupune că merg lucrurile. Oricât de mult cauți, oricât de departe privești în urmă, nu te poți gândi la un motiv bun pentru ca un bărbat ca el să dispară în camera fiicei sale în fiecare noapte.

27. CECILIA

Dintr-odată, tata are toți prieteniiăștia.

Întâi a fost Rachel. Și asta a fost în ordine. Pe Rachel pot s-o înțeleg. Avea nevoie de un loc în care să stea și de oameni care să se poarte frumos cu ea.

Dar femeia asta nouă? Nici vorbă.

Nici măcar nu-i știu numele și nu vreau să-l aflu. Am mai văzut-o prin oraș. Lucrează la restaurantul care îi place tatei. Presupun că de acolo o cunoaște. Dar asta tot nu explică ce l-a făcut să-și petreacă împreună cu ea toată dimineața cursei ăleia tâmpite.

Nu mi-ar fi păsat așa de tare dacă nu mă silea să merg și eu. Însă dacă îmi spui că trebuie să particip la ceva, ai putea măcar să vorbești o dată sau de două ori cu mine când suntem acolo. Am impresia că poate ar trebui să existe o regulă.

Tata înțelege regulile. Întotdeauna au fost importante pentru el. „Nu pune mâna pe lucrurile altuia, nu te băga în treaba altuia”. Nu vreau să pun mâna pe lucrurile tale, îi spuneam. Fără supărare, mă doare-n cot de lucrurile tale. Dar apoi, într-o zi, mama mi-a spus că el a rămas cu asta de când era în armată, pentru că acolo nimeni n-avea vreo limită și tot timpul i se furau lucruri, așa că acum își apără teritoriul. Ceea ce, știi tu. E în ordine. Ai fost în Infanteria Marină, ai dreptul la niște ciudățenii.

Dar tot am fost furioasă din cauza cursei. Și am fost supărată și în numele lui Rachel. Ceea ce e un pic ciudat, știi, dar am fost. Dacă e ca tata să aibă o chestie cu o femeie ciudată, ei bine, locul e deja ocupat. De Rachel.

Presupun că de aceea i-am dat tampoanele. Tata mi-a interzis categoric să mă apropiu de dormitorul lui Rachel, însă după cursă nu m-am mai sinchisit de regulile lui. Am făcut, pur și simplu, ce aveam chef să fac.

Nu că ea mi-ar fi mulțumit, fie vorba între noi. Un „mulțumesc” ar fi fost drăguț.

Așadar, e Rachel și e Femeia-de-la-restaurant și apoi sunt mesajele.

Oamenii cred că adolescentele trimit mesaje tot timpul. Ar trebui să-l vadă pe tata în ultimele zile. Scriind tot timpul, mai ales când crede că nu-l

văd.

Poate că e Femeia-de-la-restaurant. Poate e o a treia. Cine știe, în faza de acum? Timp de cincisprezece ani, tata n-a avut ochi decât pentru mama. Dacă aș fi răutăcioasă, aș zice că își scoate pârleala.

Dar nu sunt răutăcioasă. Și nu cred cu adevărat asta.

Totuși, o să spun că nu asta fusese înțelegerea. Și nu cred că mama ar fi încântată de felul în care s-a purtat el. Mă întristează cu adevărat când mă gândesc la asta, dar asta e adevărul.

Cu puțin timp înainte de a muri, mama mi-a ținut un discurs. A așteptat până ce tata s-a dus să discute cu un doctor. El a vorbit cu o mulțime de doctori în acea perioadă, nu că asta ar fi schimbat ceva. Nu le mai venea în minte nimic care s-o facă bine.

Când am fost doar noi două, mama a bătut cu palma pe un loc de lângă ea, pe pat.

— Vino încoace.

Era ciudat să fiu așa de aproape de ea spre sfârșit. Nu mai era ea însăși. Slăbise îngrozitor. Părul i-a crescut la loc după ce n-a mai făcut chimioterapie, dar era mai subțire decât înainte, cu şuvițe cărunte. Când o îmbrățișam, sub degetele mele nu erau decât oase.

Mi-a pus un braț pe după umeri și m-a tras mai aproape.

— Nu mi-e frică, a zis. Privea în tavan, ca și cum s-ar fi temut să-mi întâlnească privirea. Mă rog, uneori mi-e, dar nu pentru tine. Știu că te las cu cel mai bun bărbat. A înghițit cu greu. Sunt atât de recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună! Noi trei.

Asta era un rămas-bun și nu voiam un rămas-bun. Ce voiam era ca mama să vină acasă. Știam că nu-i cu putință, dar asta nu mă împiedica să vreau.

Adevărul e că nu voiam să fiu fiica unui bolnav de cancer. Nu voiam să mă trezesc în fiecare dimineață și să-mi amintesc că ea nu mai este. Fata asta de la școală, Cathy, a avut un frate care a murit de leucemie acum un an. A lipsit de la ore câteva săptămâni și când s-a întors, toată lumea se purta cu ea de parcă ar fi fost un lucrușor fragil.

Însă, indiferent dacă eram sau nu pregătită, mama își lua rămas-bun de la mine. M-a strâns un pic mai tare și a continuat.

— La un moment dat, o să fiți doar voi doi. E în ordine. Bine? Vreau să știi că e în ordine din partea mea. El o să aibă mare grijă de tine. Și tu o să

ai mare grijă de el. Suntem așa de norocoase să-l avem!

Și-a șters ochii cu mâna cu care nu mă ținea pe mine. Am simțit că ar fi trebuit să plâng și eu, dar într-un timp destul de scurt se petrecuseră o mulțime de lucruri triste, și când se întâmplă o mulțime de lucruri triste într-un timp destul de scurt ajungi la un punct în care nu mai poți să plângi.

Mama încă se uita în tavan.

— Voi doi o să trebuiască să vă apărați unul pe altul. I-am spus și lui. Bine?

Am încuviințat din cap.

— Bunica și bunicul vor fi și ei acolo, a zis. Știu că tati nu se înțelege bine cu ei întotdeauna, dar te poți baza pe ei. Sper să-ți amintești asta.

M-a privit lung până ce am încuviințat din cap.

— Însă tu și tati o să fiți o echipă. Și întotdeauna o să vă aveți unul pe altul.

Nu știu cum e cu „întotdeauna”. Însă mama avea dreptate cu cealaltă parte. Peste trei săptămâni nu mai eram decât eu și tata.

Acasă lucrurile nu s-au schimbat cine știe cât. Sper să nu sune răutăcios. Numai că și atunci când mama era sănătoasă tot el făcea cele mai multe treburi gospodărești. Gătit, curățenie. Întotdeauna ne făcea mâncare, ne ducea în diferite locuri.

Așa că el a continuat să gătească. L-am ajutat la curățenie. S-a întors la serviciu și eu m-am întors la școală. E începutul anului, a zis el. Să intri într-o rutină ar putea fi de ajutor.

Știu că încerca să-mi fie mie mai ușor, dar uram faptul că face față așa de bine. În casă nu era niciodată deranj. După înmormântare, oamenii ne-au adus mâncare de care n-aveam nevoie. Tata îmi păstra cât putea de bine modul de viață. Era ca și cum ar fi citit o carte de dezvoltare personală, ceva în genul *Cum să te descurci cu un adolescent îndoliat*, și ar fi învățat pe de rost fiecare capitol.

Voiam să înceteze. Să lase lucrurile să devină dezordonate, să ne lase să fim distruși. Părea lipsit de respect să mergem mai departe, pur și simplu, ca și cum am fi făcut față prea bine absenței ei. Voiam ca locuința să reflecte felul în care mă simțeam. Voiam haos.

Și apoi, la o lună după moartea ei, m-a luat de la școală – îmi spun tot timpul că pot să iau autobuzul sau să mă aducă cineva, dar nu mă ascultă niciodată – și m-a anunțat că trebuie să ne mutăm. Părinții mamei mele ne

dădeau afară. N-a spus-o așa, dar asta era ideea.

Nu pricep de ce se face atâta caz de bunici. Părinții tatălui meu au murit înainte să mă nasc eu și el n-a avut niciodată de spus ceva grozav despre ei. Părinții mamei mele mă plac destul de mult, dar nu sunt încântați de tata. Nu prea știu de ce. Mama glumea că sunt doar furioși că le-a luat odorul de fată. Uneori tata zicea că-i vorba doar de bani, pentru că mama avea și el n-avea. Mama îi spunea întotdeauna să înceteze. Îl plesnea ușurel peste braț și zicea ceva în genul „Haide, ei te plac, nu știu cum s-o arate – asta-i tot”.

Înainte ca mama să moară, dar după ce s-a îmbolnăvit iar, am auzit-o vorbind cu tata. Mă credeau adormită, însă mă dusesem să-mi iau un pahar cu apă. Vocile lor veneau din bucătărie.

— Nu spun că ar trebui s-o facem, zicea mama. Voiam doar să știi că s-au oferit. Că dacă simți vreodată că nu poți... singur... o pot lua la ei.

Tata s-a înfuriat rău.

— Fir-ar a dracului de treabă, nu-mi vine să cred, a zis.

L-am auzit dând cu pumnul în masă. A doua zi era o urmă mare pe lemn, lângă locul lui.

— E fiica mea. Vin pe la noi... cât, o dată, de două ori pe an? Și cred că pot să se năpustească și s-o ia de la noi? De la mine?

Se învârtea prin încăpere. M-am tras cu câțiva pași înapoi ca să fiu sigură că nu mă vede.

— Știu că ei mă cred un neisprăvit care nu-i în stare să facă nimic ca lumea, dar e copilul meu. Am crescut-o.

Un scaun a zgâriat podeaua bucătăriei. M-am gândit că mama se ridică, punând o mână pe brațul lui, încercând să-l potolească.

— N-am vrut să te supăr, a zis ea. Îmi pare rău. Voiam doar să știi. E în ordine. Să nu mai vorbim despre asta.

Nu știu ce s-a mai întâmplat după aceea. Ultima dată mi-am văzut bunicii la înmormântare. Au venit la noi după slujbă. Tata a fost politicoș, cu spatele drept, cu umerii așa de țepeni, că am crezut că n-o să și-i mai miște niciodată. Nimeni n-a zis prea multe, doar lucrurile pe care oamenii se așteaptă să le spui în astfel de împrejurări, „Cum reziști?” și „A fost un om minunat” și „Sper că acum odihnește în pace”. Cu toții pierduserăm pe cineva pe care îl iubeam foarte mult, însă asta nu însemna că brusc ne plăceau unii pe alții.

Așadar, bunicii ne-au alungat. Poate că în săptămânile de după

înmormântare și-au dat seama că nu ne vom apropia niciodată așa de mult cum nădăjduiseră și era vremea să renunțe. Poate că tata le-a spus să-și vadă de treaba lor, iar pentru ei asta a însemnat să-și ia casa înapoi. Nu că ei ar fi vrut să locuiască în ea. Au altă casă departe de noi, sus, în nord. Voiau doar s-o vândă pe asta. Rezultatul a fost același. A trebuit să plecăm din casa în care trăisem toată viața mea. Casa în care erau toate amintirile despre mama.

Acolo încă o puteam vedea. Așezată lângă mine pe canapea când eram mică, uitându-ne la desenele animate de sâmbătă dimineața. Învățându-mă cum să-mi prind părul în coadă de cal în fața oglinzii din baie. Citindu-mi primele trei volume din *Harry Potter* și, mai târziu, culcată lângă mine pe când le citeam singură pe următoarele patru. Cântând în bucătărie muzica din *Hamilton*, cu o lingură de lemn în chip de microfon, încercând să vadă care dintre noi poate să cânte „My Shot” și „Non-Stop” fără să încurce versurile.

În casa cea nouă mama e dusă. Nu-i aici. N-a fost niciodată aici.

Acum suntem iar doar eu și tata.

Mă rog, eu cu tata și cu Rachel, și oricine ar mai putea fi pus pe listă în continuare, de vreme ce se pare că tata primește cereri de înscriere.

Uite ce cred eu.

Cred că tata e o persoană complicată. N-a avut o viață ușoară. Nu vorbește niciodată despre copilăria lui, și trebuie să presupun că asta e din pricină că a fost destul de rea. Voia să ajungă doctor, dar a ajuns în Infanteria Marină, pentru că a simțit că are o datorie față de patrie, dar și pentru că... nu știu... să ajungi doctor e greu și oamenii care reușesc s-o facă sunt în general cu bani și dintr-o familie bună, iar tata n-a avut niciuna, nici alta?

Cu toate astea, și-a făcut o viață bună. Și împreună cu mama mi-a făcut o viață bună și mie. Ori de câte ori eu și el ne certam, iar mama trebuia să facă pace, îmi spunea: „Tatăl tău adoră să fie tată”. Și așa este. Adoră să fie tatăl *meu*. Mă duce cu mașina peste tot. Îmi cumpără haine. Gătește pentru mine. Îi pasă de ce-i în capul meu. Mă învață lucruri. Vrea să știu ce știe el.

Doar că, într-un fel, simt că nu sunt destul. Ca și cum se presupunea că trebuie să fim noi doi, dar eu am dat chix (La ce? Nu prea știu), iar acum el trebuie să recruteze toate aceste însoțitoare ca să umple golul.

Poate că-i aiurea să gândesc așa. Îmi pare rău.

Știu că și el a pierdut-o.

Așa că suntem eu, și tata, și femeile lui, și cu cât bântuie mai mulți oameni în preajma noastră, cu atât mă simt mai singură.

Poate că așa trebuia să fie. Poate că e ceea ce învăț din asta. Că, la urma urmei, singura persoană pe care te poți bizui cu adevărat ești tu însuși.

28. EMILY

El face parte din viața mea. Nu prea știu cum s-a întâmplat, însă așa este, și e în largul lui în ea.

Mesajul meu despre șoimii cu coadă roșie a stârnit o avalanșă în cel mai frumos fel. Nu ne-am mai oprit din scris. Acum vorbim cât e ziua de lungă. La lucru țin telefonul în buzunarul din față al șorțului. Mă uit la el între clienți, sub tejghea. Mă uit la el la baie. Mă uit la el pe bancheta din spate a mașinii lui Eric. Mă uit la el când mă spăl pe dinți, înainte de culcare, și e primul lucru pe care-l fac dimineața. Cel mai recent mesaj de la el se repetă în buclă pe fundalul creierului meu.

La început am avansat de la șoimii cu coadă roșie la alte păsări de pradă și, în cele din urmă, la toată fauna din Valea Hudsonului. Ne-am lărgit orizontul cu lucruri despre serviciu, oraș, mâncare, vreme. Îmi trimite fotografii cu păsări interesante. Facem schimb de rețete. În fiecare dimineață mă întreabă cum mă simt și în fiecare seară îmi urează noapte bună. Vrea să știe cum e viața mea la restaurant. Vrea să știe cum rezist. A auzit că munca e foarte grea. Speră că sunt bine. Îi spun de un vis pe care l-am avut, niște uși pe un coridor întunecat, toate încuiate. El caută pe internet semnificația. „Ușile închise”, zice, „se pare că înseamnă cineva sau ceva care îți stă în cale. Pe de altă parte, o ușă deschisă înseamnă o nouă etapă în viața ta, o schimbare pozitivă. Ești sigură că toate ușile alea erau închise?”

Scrie cuvintele complet. Nu „2” în loc de „doi”, nu „K” în loc de „OK”, nu „aprp” în loc de „apropo”. Propozițiile lui încep cu literă mare și se încheie cu punct. Folosește puține emoticoane, „:)” care apare rar e încărcat de sens.

Sunt lucruri pe care nu le aduce în discuție și eu mă abțin să întreb. Soția. Fiica. Întrebările mele sunt vagi: „Ce mai faci? Cum a fost ziua ta?” Ușa e deschisă. Dacă vrea să vorbească, o s-o facă.

Vine la bar marțea și joia, ca de obicei. Îi fac cocktailuri Old Fashioned fără alcool. De câte ori am un moment liber, vorbim. Suntem mai puțin vorbăreți față în față, trupurile noastre încă n-au ajuns la intimitatea pe care

am creat-o prin mesaje.

Nu întotdeauna răspunde repede. Pot să treacă o oră, două, trei fără răspuns. Între timp recitesc mesajele noastre, cercetez fiecare cuvânt dacă poate să ascundă o neînțelegere. Cam în vremea în care m-am convins că am stricat totul, el îmi scrie. Prietenește. Deschis.

La restaurant dau fuga în bucătărie după măslină, o lingură curată, o gustare, și încetinesc pasul la întoarcere. Îl privesc, bărbatul frumos de pe scaunul de la bar.

Prezența lui mă înalță. Merg cu capul sus, cu spatele mai drept. Vocea mi se ridică, sigură pe sine, și coboară ordonat la sfârșitul propozițiilor. Port ca pe un talisman siguranța acestui curent secret dintre noi. Cuibărită tot timpul lângă inima mea.

•

Și am nevoie de el. De plusul de însuflețire din pasul meu, de acest mic miracol. Am atât de multă nevoie de el!

Orașul e încă zdruncinat de dispariția acelei femei. Era din zonă. Toată lumea cunoaște pe cineva care o cunoștea. N-a fost găsită. Nimeni n-o spune, dar știm. Pur și simplu, știm. Știm că atunci când o să fie găsită – dacă o să fie găsită vreodată – n-o să fie în viață.

Oamenii au fost un pic mai buni unii cu alții. Pe stradă, în magazine, chiar și la restaurant. E o blândețe în interacțiunile noastre, cu toate că, desigur, se termină unde începe bucătăria. Însă oamenii se străduiesc. Chiar și Nick, în felul său. E de folos faptul că nu suntem prea ocupați. Aproape a sosit Ziua Recunoștinței și orașul a început să se golească. Localnicii pleacă în weekenduri prelungite, călătoresc să-și vadă rudele, intră pe nesimțite în schemele de sărbători. Curând o să înceapă cea mai frenetică perioadă a anului, dar deocamdată e o liniște tulburătoare. Calmul dinaintea furtunii.

În seara asta, tura de cină se termină devreme. Încui ușa după ultimii clienți ai serii, părinți care încearcă să-și ducă la culcare copiii înainte de ora zece. Eric strânge farfuriile rămase. Cora pune deja fețe de masă curate și tacâmuri strălucitoare pentru tura de mâine. Nick se agită prin bucătărie, strângând cratițe murdare, clești, spatule. Sophie curăță două tăvi pentru prăjituri cu restul de energie pe care îl mai are. Eu umblu prin sala de mese adunând paharele goale.

Un zumzet în șorț. Las din mână un pahar borțos și mă uit la telefon.

„Am ratat ultima comandă? Nicio grijă. Doar că nu voiam să las să-mi scape un cocktail Old Fashioned fără alcool”.

E vineri. Nu marți, nu joi. A trecut pe aici ieri, ținându-se de programul lui obișnuit. Și acum vrea mai mult.

Arunc o privire spre bucătărie. Eric și Sophie aproape au terminat cu farfuriile. Nick a luat un prosop și îi ajută să șteargă totul. Cora își numără bacșișurile.

„Ai ratat-o”, îi răspund. „Dar te-aș putea aduce înăuntru pe șest. Dă-mi doar... 20 – 30 de minute? Poți să capeți o băutură după program”.

El răspunde: „Onorat”, cu un „:)” la sfârșit.

Intru în bucătărie cu trei pahare de vin între degete.

— Oameni buni!

Eric și Nick ridică privirea.

— Pot să închid eu, mai trebuie să lustruiesc niște pahare, dar nu mă deranjează. Valea, toți!

Peste cincisprezece minute locul e doar al meu. Camioneta lui oprește afară. Șorțul îmi zumzăie din nou.

„Calea-i liberă?”

Trag adânc aer în piept înainte să răspund: „Calea-i liberă”. Când mă duc să descui ușa îl găsesc așteptând, cu mâinile îndesate în buzunarele hainei, cu părul ieșind de sub căciula cu clape. Are bărbia înfundată într-un fular gros de lână, ieșind doar cât să dezvăluie un zâmbet.

— Hai înăuntru.

Are și geanta de sport, săltându-i pe șold la fiecare pas. Se cutremură pe când trage fermoarul hainei, își freacă mâinile una de alta, apoi se așază pe scaunul lui obișnuit. Geanta îi zace la picioare ca un câine ascultător. Încep să amestec băutura. E o tăcere. Una plăcută, din cele care înfloresc între oameni care n-au nevoie să vorbească între ei în orice clipă.

Mai amestec o dată băutura, pun în ea o cireașă.

— Deci, cum a fost în seara asta? întreabă el.

— Oh, știi tu. Nu prea ocupați. Dar săptămâna viitoare... atunci o să înceapă nebunia. Și n-o să se oprească până la sfârșitul anului.

Fac paharul să alunece spre el. Ia o înghițitură, înclină capul în semn de apreciere.

— Mulțumesc că m-ai strecurat înăuntru.

— Pentru cei mai fideli clienți o să găsim întotdeauna o cale.

Pun la loc bitterul și portocala pe care am folosit-o pentru spirala din paharul lui. Face semn spre scaunul de alături.

— Ce-ar fi să vii să stai aici?

Mă uit prin sală. Agitată, ca o proastă. El își linge buzele.

— Nu vreau să te fac să încalci codul barmanilor. Numai că... trebuie să fi stat în picioare toată seara. Își consolidează argumentul. Și nu mai e nimeni care să fie martor la această... abatere.

Râd. Presupun că are dreptate, îi spun. Dau ocol tejghelei și mă cocoț pe scaunul de lângă el. Fără aranjamentul nostru obișnuit – el așezat, eu în picioare, cu tejgheaua barieră între lumile noastre –, ne simțim mai apropiați ca oricând, intrăm forțat în rolurile pe care le jucăm virtual, dar nu fizic, de aproape o săptămână.

El împinge paharul spre mine.

— Ia o înghițitură dacă vrei. Mă simt nepoliticos să beau singur.

Mă gândesc să zic „nu, mulțumesc”. Dar în felul în care mi-a oferit băutura e ceva vulnerabil, care mă face să nu-l pot refuza. Degetele mi se ating de ale lui când apuc paharul. Îmi dau capul pe spate, cubul de gheață mi se ciocnește de dinți.

Stând la bar, împărțind băutura – am mai văzut asta, într-un film. Un spion soarbe dintr-un martini, o femeie în rochie de seară îi ia paharul din mână.

— Știi, zic, am auzit că dacă bei din paharul cuiva poți să-i citești gândurile. Să-i afli toate secretele.

El chicotește.

— Nu, zău?

Încuviințez din cap, pun jos paharul. El mă privește atent. Mă silesc să nu-mi feresc privirea.

— Ei bine, zice. Asta chiar că ar fi ceva.

În jurul nostru crește un câmp de forță. Ne împinge unul spre altul. Mă trag înapoi. Îmi îndrept spatele, îmi dreg glasul, îmi dau după urechi niște șuvițe răzlețite.

— Faci ceva frumos de sărbători?

Regret întrebarea de îndată ce îmi zboară de pe buze. Așa de banală. Așa de stupidă. Și așa de nepotrivit să o pui cuiva care tocmai a suferit o mare pierdere.

El soarbe din pahar, apoi clatină din cap.

— Nu anul acesta. O să fim doar eu și Cece. Avem niște rude în alt stat, dar lucrurile sunt... complicate.

— Oh, poți să mă crezi, știu cum e.

Face să se rotească gheața de pe fundul paharului.

— Dar tu?

— Muncesc. De Ziua Recunoștinței facem trei ture. Se cutremură, compătimitor. E în ordine, îi spun. Nu sunt înnebunită după sărbători.

Apoi hotărâsc s-o spun, pentru că atunci când jalești pe cineva oamenii nu se așteaptă să vorbești despre mort, dar știu că el o să înțeleagă:

— Nici părinții mei nu se dădeau în vânt după asta, întotdeauna erau ocupați, știi?

Ce nu-i spun: părinții nu mă neglijau, însă am impresia că și-au petrecut primii zece ani din viața mea așteptând să *se prindă* de chestia asta cu creșterea copiilor, până ce într-o bună zi au fost siliți să accepte faptul că asta este, n-o să fie niciodată mai bine decât era. Tata era un bărbat care iubea de la distanță bucătăriei, cu instinctul de îngrijire rezervat străinilor care ședeau în restaurantul său. Planul meu fusese dintotdeauna să lucrez la bar, pentru că credem că ar fi șansa mea să iubesc oamenii de aproape. Desigur, nu-mi dădeam seama că cei mai mulți oameni preferă ca barmanul să-i lase dracului în pace.

Mă ridic de pe scaun și dau să iau paharul gol al lui Aidan. Mă oprește apucându-mă cu o mână de braț, îmi desprinde cu blândețe degetele de pe pahar și le împletește cu ale sale.

— Atunci s-ar zice că suntem amândoi în aceeași situație.

Tot ce pot să fac e să încuviințez. Palma lui lipită de a mea e fierbinte, pulsurile bat alăturate. Își descolățește degetele. Pe loc mi-e dor de atingerea pielii lui. Mâna i se ridică spre fața mea. Cu trei degete dă deoparte o şuviță scăpată din coada de cal.

Înaltă sprâncenele ca și cum ar cere voie. Încuviințez din cap și, astfel, fac ca fețele să ni se apropie un pic mai mult. Așa o să-mi amintesc pe vecie momentul: eu sunt cea care face primul pas. Îl invit. Pentru o clipă cred că m-am înșelat de-a binelea. Că o să se tragă înapoi, o să lase pe tejghea o bancnotă de douăzeci și o să plece. În schimb, sunt răsplătită de blândețea mâinii lui care îmi cuprinde obrazul. Un tremur microscopic al degetului său mare când îmi atinge colțul gurii.

Buzele ni se ciocnesc. Sub picioare mi se deschide o lume nouă. E o

seară de vineri și îl sărut pe Aidan Thomas în restaurantul pustiu. Pare karma, de parcă viața compensează toate jignirile de până atunci – sunt toate uitate, sunt toate iertate, toate merită suferința acum, când știu că au dus la acest moment.

El e încă așezat pe scaun. Mâinile mele îi cuprind ceafa. Degetele lui mi se încheștează în jurul mijlocului.

Limba lui o găsește pe a mea. Îmi mușcă ușurel buza de sus, trimițându-mi fiori pe șira spinării până la glezne. Mă sărută așa cum n-am mai fost sărutată din liceu, când totul era nou și rostul trupurilor era să fie explorate, fiecare centimetru din ele, un mister care trebuia să fie dezlegat. Limbă, și buze, și dinți. Chestia e un pic confuză, un pic prea hămesită. Mă face să mă simt dorită. Admirată. Iubită.

Se ridică de pe scaun, lăsând trupurile noastre să se apese unul de altul. Ne despărțim câteva secunde. Destul cât să savurăm momentul, să absorbim totul, își reazemă fruntea de a mea. Un oftat trece între noi. Nu-mi dau seama dacă vine de la el sau de la mine, doar că e cald, și tremurător, și plin de tânjire.

Mâinile îi alunecă în jos, zăbovesc deasupra șalelor mele. Eu sunt cea care astupă golul; îl trag spre mine. Mai aproape. Mai adânc. Trupul meu îi spune ceea ce n-aș putea niciodată să rostesc cu voce tare: cât de mult îl doresc, cât de mult am așteptat asta, că am fost a lui tot timpul, încă dinainte să-mi știe numele sau culoarea ochilor.

Îl sărut, cu buzele umflate, cu pielea străbătută de furnicături sub barba lui. Piepturile ni se ridică și coboară lipite între ele; mâinile noastre descheie nasturi, împing deoparte țesături, se furișează pe sub haine căutând cu disperare pielea.

Mă silesc să mă trag deoparte. Îl prind de mână.

— Pe aici, bolborosesc.

Îl duc prin bucătărie până în cămară.

El nu pune întrebări. Mă urmează. Asta-i tot ce contează. E tot ce a contat vreodată.

Trupurile ni se strivesc de rafturi, căutând un punct de sprijin. Îl dirijez cu stângăcie spre o porțiune mică de perete gol. El ajută: folosind apăsarea trupului său, mă ținutuește acolo. Am un picior pe podea, iar pe celălalt îl încolăcesc pe mijlocul lui.

— Ia te uită, șoptește. Atât de flexibilă!

Râd. Îmi dezleagă șortul. Este cel mai excitant lucru pe care mi l-a făcut vreodată cineva. Mâna lui îmi umblă pe sub bluză, apasă ușor partea de jos a burții. Scot un geamăt și uit să mă rușinez.

Degetele mele scotocesc de zor și nu găsesc ceea ce caută. El mă simte bâjbâind și îmi vine în ajutor. În sfârșit, o aud, o ușă care se deschide spre o lume nouă – clinchetul cu care i se deschide catarama, bufnitura blugilor lui pe podea.

29. FEMEIA DIN CASĂ

E târziu. Prea târziu. N-a fost cină în seara asta, iar acum el nu se arată. Poate că te-a părăsit iar. Poate că a hotărât că e bine să te lase o vreme de capul tău. Să-ți amintească faptul că el e cel care te-a ținut în viață în toți acești ani. Că fără el ai pieri. Ai muri de foame.

Apoi mânerul ușii se răsucesc. Iată-l. Bărbatul care nu uită niciodată de tine.

Te descătușează. Își scoate întâi pantofii, apoi pantalonii, puloverul, maioul. Îți lași mintea să fugă din trup. Creierul tău înfățișează amintiri dintr-o călătorie de demult cu trenul, șiruri după șiruri de copaci fulgerând pe cerul care se întunecă, lumina tot mai slabă a soarelui ițindu-se printre crengi...

Realitatea revine brusc. Ești în cameră, pe podeaua tare, sub trupul lui. Umărul lui stâng se mișcă sub bărbia ta și vezi: patru linii roșii săpate în piele. Semiluni cu dâră stacojie. Cunoști semnele astea. De la unghiile care îți sapă în palme, de la formele sculptate în pielea albă a picioarelor tale, durerea care te ușurează pe moment de ceva. Sunt semnele pe care le capeți când cineva sapă cu unghiile în părțile tale cele mai moi.

E prima dată când le vezi la el. Chiar și după o călătorie, chiar și după „Știi tu”. Întotdeauna s-a întors nezgâriat.

După aceea, când își trage la loc pantalonii, îl cercetezi. Nu se grăbește să plece. Are în el un soi de destindere, o vioiciune. E bine dispus.

— Deci, șoptești. E mai târziu decât de obicei, nu?

Colțul gurii i se înalță.

— De ce? Ai de mers undeva?

Te silești să chicotești.

— Nu. Doar mă întrebam, știi. Unde ai fost?

Înclină capul într-o parte.

— Ți-a fost dor de mine? Nu-ți așteaptă răspunsul, își pune la loc maioul. Doar niște treburi, zice și își freacă nasul. Dacă-i musai să știi.

Minte, sigur că minte, dar îl poți citi. Nu e „Știi tu”. Nicio sclipire în ochi, nicio electricitate care să-i curgă prin trup.

Oricine l-o fi zgâriat pe spate, trebuie să crezi că e bine. Trebuie să crezi

că e încă vie.

Pentru o clipă ești ușurată. Apoi gâtul ți se încleștează iar. Dacă o are pe ea, mai are nevoie de tine? Sau doar se joacă cu mâncarea din farfurie?

Gândul rămâne după plecarea lui. Să-l zgârii pe spate pe un bărbat, să te agăți de carnea lui, să-ți sapi urma în el, asta e un lucru pe care îl faci doar în anumite împrejurări.

Nu-ți place. Nu-ți place deloc.

Nu-ți place pentru ea și nu-ți place pentru tine.

Afară e o străină. O străină în primejdie.

Iar ea ar putea să fie și sfârșitul tău.

Regula numărul trei ca să rămâi în viață afară din magazie: dacă trebuie să fii în lumea lui, atunci trebuie să fii specială. Nu mai trebuie să fie nimeni ca tine.

30. FEMEIA DIN CASĂ

E dimineața de după zgârieturile roșii. Ai pleoapele grele, capul încețoșat. Pe de altă parte, el e sprinten. Are privirea mândră. Ai putea să juri că pielea îi strălucește. Poate că a omorât-o deja, la urma urmei?

Întâi vine micul-dejun. Toți trei, în liniște. Ochii Ceciliei zburătăcesc. Mai mult împinge cerealele prin castron decât le mănâncă. El umblă la telefon pe sub masă. Curând ești înapoi în camera ta. Vine, te încătușează de calorifer și pleacă. Totul normal. Totul ca de obicei.

Camioneta pleacă de pe alee. Simți o durere surdă în șale. Îți schimbi poziția ca să ajungi cât mai aproape posibil de cea culcată. Atunci simți.

Cătușele. Ca un cauciuc în jurul încheieturii tale. Inutile. Te ridici în capul oaselor. Atingi metalul cu mâna stângă. Bucla se deschide, se desprinde de pe braț.

Uite-așa.

Ești liberă.

Ești liberă?

E o chestie. Plutind în jurul tău, zgrepțănând în spatele creierului tău. E aici, dar n-o poți atinge. Încep să-ți tremure picioarele. Ar trebui să le întinzi. Să te ridici, în picioare, s-o iei la fugă.

E acesta momentul în care o iei la fugă?

Întotdeauna ai crezut că atunci când o să vină momentul o să știi sigur.

Ți-e frică?

Ești o lașă?

Se presupune că femeile ca tine sunt curajoase. Asta auzeai mereu. La știri, în articolele din reviste. Fețele prelungi ale fetelor care au dispărut și au reușit să se întoarcă acasă. Ale femeilor care au fost sub tutela unor bărbați groaznici și au reușit să scape. „A fost atât de curajoasă”. Ca un premiu de consolare: „Scuze că nu te-am putut salva, dar acum o să ne prefacem că venerăm pământul pe care calci”.

Vizualizezi.

În minte, te ridici în picioare. Așa te simți când ești liber? Te duci la ușa camerei. E nevoie de curaj, dar ești o femeie curajoasă, îți amintești? Ești

curajoasă și nu care cumva să uiți asta. În această viziune deschizi ușa și te uiți afară. El nu-i aici. Nu-i nimeni aici. Știi asta. Știi că el și fiica lui tocmai au plecat. Faci doi pași în jos pe scară. Apoi e un declic. Începi să fugi. Fugi în living, la ușa din față. Te mai uiți o dată în jur când faci asta. Deschizi ușa.

Și apoi ce?

Ce se întâmplă după ce deschizi ușa?

Imaginează-ți. Ești afară. Singură. Nu știi unde te afli, pe ce stradă, în ce oraș, în ce stat. N-ai nicio idee. Nu știi unde locuiesc cei mai apropiați vecini sau dacă sunt acasă. Sunt străini. Nu ți-e ușor – nu ți se mai întâmplă deloc – să ai încredere în străini. Să le încredințezi viața ta. Să ai încredere că te vor salva.

Atunci lasă vecinii. Poți să fugi mai departe singură. Încotro? În centrul unui oraș? La o secție de poliție? O băcănie? Acele locuri sunt și ele pline de străini, dar cel puțin nu sunt casa cuiva. Ar fi o mulțime de oameni în jurul tău. Martori.

Și unde e el în tot acest timp?

Unde e copilul lui?

Camerele de supraveghere.

Îți amintești de camerele de supraveghere.

Dar el n-a văzut tampoanele. Nu s-a întâmplat nimic atunci.

Există camere de supraveghere?

Nu poți fi sigură.

Cum rămâne cu munca lui în nori?

Privind în jos spre tine.

Gata să se lanseze spre tine.

Poate că fugi. Cauți casa cuiva, un magazin. O ușă deschisă. Cineva care să te asculte.

Și între timp? El primește o alertă pe telefon. Se uită la imaginea în direct de pe aplicație. Te vede, te aude. Dă fuga acasă. E furios. L-ai trădat, i-ai înșelat încrederea. Nu mai există cale de întoarcere după așa ceva.

Te găsește înainte să ajungi într-un loc sigur. Te duce cu mașina în pădure și îți face ceea ce ar fi trebuit să-ți facă acum cinci ani. Totul se întuneacă. Nu-ți vine să crezi că așa se termină. Nimeni n-o să știe că ai fost în viață în tot acest timp. Nimeni n-o să înțeleagă că ai fi putut să fii salvată.

Sau nu se uită la telefon. Vine acasă și vede că ai plecat. Știe ce-l

așteaptă. Sirenele poliției, arestarea, încheierea socotelilor. Nu vrea să fie acolo pentru nimic din toate astea. Își duce pistolul la cap și trage.

Alt scenariu. Își urcă fiica în camionetă. Îi spune că trebuie să plece acum, nu-i timp de împachetat. Merge și tot merge și nu e găsit niciodată. El și Cecilia trăiesc mai departe ca portrete-robot îmbătrânite pe site-ul FBI.

Sau ia pistolul, își urcă fiica în camionetă și se duce într-un loc izolat. Poate că o omoară pe ea înainte să se sinucidă. Ai văzut asta în prima seară în casă, groaza din ochii lui când ea l-a strigat, când aproape că l-a prins în flagrant delict. Ai auzit sunete noaptea. Pași pe coridor. Fata îl consideră un anumit fel de om. El ar face orice ca să păstreze vie acea versiune a sa.

Nu vrei ca el să moară. Asta te derutează, însă știi că nu vrei. Și nu vrei să moară nici copilul lui.

Întotdeauna ai crezut că atunci când o să vină momentul o să știi sigur.

Dacă nu acum e momentul, când e?

Dacă nu-i acesta, când pleci?

Mama ta, și tatăl tău, și fratele tău.

Julie, prietena pe care n-ai meritat-o niciodată. Matt.

De cinci ani te așteaptă.

Au nevoie de tine vie.

Întotdeauna ai crezut că atunci când o să vină momentul o să știi sigur.

Ăsta nu-i momentul.

Ești în dormitor, stând cu picioarele încrucișate lângă calorifer.

Asta înseamnă că crezi că va veni a doua șansă? Ai încredere că vei avea altă ocazie? Una mai bună, mai sigură?

Asta-i viața ta. Te-ai salvat în prima zi și te-ai salvat în fiecare zi de atunci încoace. Nimeni nu ți-a venit în ajutor. Ai făcut asta singură și vei ieși din asta singură.

Nu-i ăsta momentul.

Așadar, cum rămâne cu tine?

Nu-ți vine să crezi ce faci. Îți muști buzele, tragi de pielea delicată, muști mai tare, tot mai tare, până când ceva cedează. Simți gust de metal. Gust de căldură. Crește în tine o furie, amenință să te înghită. Îți vine să plângi, să țipi, să te văicărești. Invoci cu puterea minții o furtună cu trăsnete. Vrei amorțeală. Vrei să planezi peste toate. Vrei să nu mai simți numeroasele părți din tine care sunt sfâșiate.

Încă ceva.

Dacă vine acasă și vede cătușa desfăcută o să-și dea seama că devine neglijent. La suprafață o să dea vina pe tine, dar în adâncul său o să știe. N-o să mai aibă încredere în sine. Iar o să devină mai vigilent.

Ai nevoie ca el să fie neglijent, neatent. Ai nevoie să nu-i fie știrbită încrederea în sine.

Fă-o.

E cea mai mare trădare. E un act de credință.

Nu te ridici în picioare. În loc de asta, iei în mână cătușa și împreunezi capetele metalice.

Mecanismul se închide cu un clinchet.

31. NUMĂRUL PATRU

Fiica lui tocmai a făcut primii pași.

Curând n-o să mai aibă nevoie de mine, a zis el.

Ce voia să fac eu? Să-i jur că nu-i adevărat?

Am trei copii.

Aș fi putut să-l mint despre orice, în afară de copilașii mei.

Așa că i-am spus.

Poate că n-o să mai aibă, am zis. Poate că într-o zi n-o să mai aibă deloc nevoie.

Asta l-a rănit.

Evident, nu era ceea ce trebuia spus. Dar era tot ce aveam. Oricum avea s-o facă. De asta eram sigură. Avea nevoie s-o facă. Mai mult: avea nevoie să se privească făcând-o. L-am văzut când se întâmpla. Se verifica. Se privea din când în când în oglinda retrovizoare din mașina mea.

Ca și cum voia să verifice dacă mai poate. Ca și cum avea nevoie să vadă ca să creadă.

Nu-mi pare rău de ceea ce am zis despre fiica lui. Probabil că mi-a scurtat viața cu un minut sau așa ceva, dar nu-mi pare rău că i-am dat acea lovitură.

Așa cum am spus, era tot ce aveam.

32. EMILY

Au sistat căutarea femeii dispărute. Cazul e încă deschis, conform articolului de pe pagina a patra a ziarului local, dar știm cu toții ce înseamnă asta. Anchetatorii nu mai au locuri în care să caute, indicii pe care să le urmărească. Nu mai au nimic.

Noi ne vedem mai departe de viață. În mod egoist. Prostește. Ce altceva putem face? Sărbătorile sunt la un pas. Se presupune că trebuie să fim toți fericiți.

Ziua Recunoștinței e cumplită. Mă pregătesc pentru tura mea ca puștiiăia din *Jocurile foamei*, numai că armele mele sunt pantofii comozi, un elastic suplimentar pentru coada de cal, un strat generos de fixativ și rujul mat care nu se șterge decât frecat cu ulei de măsline.

În ciuda acestor precauții, picioarele mele plâng după o pauză la sfârșitul turei de la ora șase. O privire aruncată în oglinda din spatele barului mă informează că am obrajii pătați, fruntea îmi lucește, părul meu perfect e doar o amintire. Mă dor brațele de la shaker pentru atâtea margarita cu cidru și echivalentul lor în espresso. Șalele îmi sunt îngreunate. De câte ori fac un pas, o durere ascuțită îmi fulgeră în sus pe picioare.

Cu durerea e în ordine. Durerea face parte din plan. Am făcut primii pași pe podeaua restaurantului tatălui meu. Mi-am petrecut copilăria strângând bacșișurile, aducând note de plată, umplând la loc pahare de apă, arzându-mi mâinile pe plite. Durerea o pot suporta.

Ceea ce mă rupe în prea multe bucăți e restul – momentele în care o dau în bară, nedreptățile care îngădui să fie făcute. Eric rasolește apetitivele la o masă de patru persoane și n-am inima să-i spun să fie naibii mai atent. Un *sidecar* îmi este returnat, „prea slab”. Apoi e dezastrul Shirley Temple. După-amiază, Nick îmi pasează rețeta – „sifon alcoolizat, lichior de coacăze, o spirală de lămâie, un soi de Shirley Temple pentru adulți, știi?” Fac o încercare înainte de prima tură. Merge. Intră în meniu.

De-abia după a doua tură Cora deschide gura despre băuturi, după ce a văzut trei aliniat pe tejgheaua mea.

— A fost ideea mea, zice.

— Poftim?

— Rețeta. Mie mi-a venit ideea. I-am spus de ea lui Nick la prânz.

Nici măcar nu-i supărată, doar blocată undeva între șoc și acceptare. El i-a furat ideea. Ca un personaj negativ din desenele animate, ca un huligan dintr-un serial de comedie. Pur și simplu, a furat-o. Iar eu n-am avut habar.

— Îmi pare rău, îi spun.

— E în ordine.

Nu-i în ordine, dar sunt șefa ei, așa că se prefacă că este. Pleacă înainte să-i pot cere din nou iertare.

Oamenilor le place să creadă că afacerile sunt opusul vieții personale. Oricine căruia i-a păsat vreodată de munca lui, fie și doar un pic, o să-ți spună că asta-i o tâmpenie. E cel mai personal lucru ceea ce facem aici. Și când eu fac greșeli, sunt oameni care suferă. Nu contează că e vorba de muncă. În cele din urmă, totul este metabolizat ca tristețe.

*

Ziua Recunoștinței ne înghite ca o ciupercă atomică, apoi se termină devreme. E o sărbătoare de familie. Nimeni nu vrea să fie plecat de acasă după unsprezece noaptea. Restaurantul se liniștește. Timp de câteva minute plutim, nu prea știm cum să existăm după haos. Oftăm. Ne masăm gâtul, ne suflăm nasul, golim sticle de apă. Ca după un uragan, începe curățenia.

— Vrea cineva să ia astea acasă?

Sophie ridică o cutie de carton plină cu pungi de fursecuri – jumătate trufe de ciocolată, jumătate biscuiți cu lavandă. Toată seara le-am dăruit când aduceam nota de plată. Au mai rămas vreo zece.

Nimeni nu spune nimic. Nu ne sfiim să luăm ceva gratuit, dar deocamdată ne-am săturat cu toții de restaurant. Nimeni nu vrea să ducă acasă amintiri ale serii.

Sophie se uită prin încăpere.

— Haideți, oameni buni. N-o să las astea să se strice și nici nu le mănânc eu.

Privirea îi poposește pe mine.

— Șefa?

Nu-i poți spune „nu” lui Sophie.

— Da, bine.

Iau cutia și îi mulțumesc. După ce terminăm curățenia le spun lui Eric și Yuwandeii să meargă înainte.

— Unde naiba te duci? vrea să știe Yuwanda. E aproape miezul nopții.

Născocesc o poveste despre ceva ce trebuie să iau de la farmacie. Yuwanda mă fulgeră cu o privire sceptică. Aștept să insiste – să sublinieze că farmacia închide la zece și în niciun caz n-o să fie deschisă la ora asta de Ziua Recunoștinței –, dar e prea obosită pentru asta. Știe din perioada de după moartea părinților mei că uneori am nevoie să fiu singură și că nu ajută la nimic să pui întrebări.

— Ai grijă doar cum conduci.

Ajunsa în mașină, îmi scot telefonul. După seara din cămară, Aidan și cu mine nu ne-am trimis mesaje timp de douăzeci și patru de ore, de parcă am fi fost prea uluiți ca să vorbim. Apoi, chiar când mă pregăteam de culcare, mi-a scris: „Mă gândesc la tine :)”.

„A, da?”, i-am răspuns. „Da”, a zis el. Am răspuns: „La fel :)” și de atunci am revenit la programul obișnuit de mesaje. De asemenea, a revenit la restaurant marți. Mi-am petrecut ziua într-o ceață plină de electricitate, privind spre ușă, chiar dacă știam că încă nu e timpul. Când a intrat, în cele din urmă, am simțit un gol în stomac. S-a uitat în ochii mei. A zâmbit. I-am zâmbit și eu. Timp de câteva clipe am fost doar noi doi. Doi idioți fericiți, împărtășind cel mai dulce secret din lume.

N-am repetat isprava din cămară. Dar erau priviri știutoare, o mângâiere rapidă pe încheietura mea când a luat nota de plată, o cuprindere a taliei când nu se uita nimeni. Și chiar înainte de închidere, o minune: a așteptat până ce s-a golit sala, apoi mi-a spus să închid ochii și să întind mâna. Când am făcut-o, mi-a pus în palmă un obiect rece și mi-a închis degetele peste el.

— Haide, a zis. Deschide ochii. Uită-te.

Mi-am desfăcut degetele și am văzut un lăntișor de argint. Semnul infinitului atârând pe lanțul subțire, cu un cuarț roz în partea din spate.

— O, Doamne! am șoptit. De unde-l ai?

N-a răspuns. Mi-a spus să mă întorc cu spatele.

— Sper că ăsta nu e prea mult ca să-l porți la serviciu.

I-am spus că e perfect. Mi-a strâns părul și l-a dat blând deoparte. Am stat nemișcată cât a prins închizătoarea, m-a trecut un fior când încheieturile degetelor lui mi-au atins ceafa.

Iar acum e rândul meu. Nu-i o bijuterie, însă fursecurile lui Sophie sunt cel mai bun lucru pe care îl am de oferit pe moment.

Deschid telefonul și tastez: „Hei. Am o surpriză pentru tine”.

Apăs pe „trimite” și pornesc mașina. Casa judecătorului nu-i departe de centru, vreo zece minute cu mașina de la restaurant, pe drumul principal. Aș putea să pornesc într-acolo. Peste vreo cinci minute buzunarul îmi vibrează. Încetinesc și mă uit la telefon.

„Ce este?” îmi răspunde el.

Tastez cu o mână: „O să afli curând. Fac o livrare la domiciliu :)”.

Sunt pe cale să accelerez când telefonul vibrează iar.

„Când?”

„În vreo... două minute? Sunt aproape de capătul străzii tale *lol*.”

Mă uit la mesaj, apoi șterg *lol* și îl trimit. Imediat apar cele trei puncte care înseamnă că el scrie.

„Bine. Stai acolo. Vin eu la tine. Cece a adormit și nu vreau s-o trezesc. Prima Zi a Recunoștinței fără mami, știi?”

Capul mi se lasă pe spate, lovesc tetiera. Cum de nu m-am gândit la asta? Ne-am trimis mesaje de dimineață, obișnuitele „Bună” și „Îți doresc o zi frumoasă”. După asta, nebunia de Ziua Recunoștinței m-a ținut prea ocupată ca să mă uit la telefon așa de des cum aș fi vrut. N-am reușit decât un „O Zi a Recunoștinței fericită!” scurt – și, îmi dau seama acum, prostesc –, cât am luat o pauză ca să merg la baie, în vreme ce Eric bubuia în ușă zbierând ceva despre votcă Grey Goose.

„Desigur”, îi răspund. „Îmi pare tare rău că pic așa, pe nepusă masă. Te aștept la distanță de o stradă”.

Nu răspunde. La naiba! Ce-o fi fost în capul meu, să mă înființez acolo fără să-l anunț?

E prea târziu să fac cale-ntoarsă. Trebuie să fie deja pe drum. Conduc mai departe pe stradă, virez la stânga și opresc motorul.

Peste câteva secunde apare alergând ușor. Ies din mașină. N-are canadiană, doar un pulover bej gros. N-are nici fular sau mănuși.

Când ajunge la mine, chicotesc și arăt spre gâtul lui dezgolit, spre mâinile goale.

— Cât de repede ai țâșnit din casă?

Înainte să răspundă se uită în jur, ca și cum ar verifica dacă suntem singuri. Apoi își lipește buzele de ale mele, un pupic ușor la început, apoi un sărut mai lung.

— Cred că mă grăbeam să te văd.

Mâinile i se strecoară sub paltonul meu și îmi găsesc șoldurile. Mă

apasă cu blândețe pe mașină. Îi cuprind umerii cu brațele, îmi îngădui să mă topesc în el.

Pentru o clipă uit de Ziua Recunoștinței. Uit de restaurant. Uit de marje, de *sidecar*-uri, de idei furate – de nodul din gât când mă gândesc la viitor, de apa înghețată din plămânii mei când încerc să mă imaginez peste cinci ani, zece ani, douăzeci de ani.

Oricât de greu mi-ar fi, mă trag deoparte destul de mult timp ca să-i dau cutia cu fursecuri.

— Din partea lui Sophie pentru clientul nostru preferat.

El ridică în lumina unui felinar una dintre pungi.

— Fursecuri. Ce drăguț! Mulțumesc. Și te rog să-i spui lui Sophie că-i mulțumesc și ei.

Îi spun „Cu plăcere” și din nou că îmi pare rău, foarte rău că m-am înființat așa. Că ar fi trebuit să știu, dar nu m-am gândit, că sper din toată inima că nu l-am deranjat.

— Nu-ți face probleme.

Pune cutia pe plafonul mașinii.

— Ar trebui să mă duc înapoi, zice, însă nu o face.

Ceva îl ține acolo. O ispită. Un moment mai bun decât își imaginase, care imploră să fie prelungit.

Mă atinge iar. Îmi cuprinde ceafa în căușul palmelor, mă trage ușurel de păr. Îmi mușcă ușor, iute, buza de jos. Am pântecul în flăcări.

Respirația mi se îngreunează. Îl lipesc de mine cât de tare îmi îngăduie brațele îndurerate. Îl vreau, pe el tot, și vreau să mă aibă toată. Bâjbâie pe la puloverul meu, pe la bluză. Degete nesățioase pe pielea mea. Răceala lui lipită de căldura mea. Închid ochii.

Poate că simte înainte de a se auzi. Buzele i se desprind. Mâinile i se trag de pe mine. Înainte ca vreunul dintre noi să înregistreze – înainte să pot începe să-mi fie dor de el – ajunge la noi.

Un țipăt, atât de pătrunzător, încât sfâșie în două noaptea.

33. FEMEIA DIN CASĂ

Îți spune cum s-o minți pe Cecilia despre Ziua Recunoștinței. „Spune-i că nu mergi să-i vezi pe ai tăi”, te instruiește într-o noapte. „Spune-i că sunt plecați. Că au muncit din greu toată viața și acum își petrec toate sărbătorile pe un vas de croazieră”.

Ceciliei nu-i pasă prea mult de planurile tale pentru Ziua Recunoștinței. Îți povestește ce obișnuia să facă împreună cu mama sa în acest moment al anului. În cele mai multe seri gătea tatăl, dar Ziua Recunoștinței – asta era treaba mamei, zice. Era o anumită rețetă cu saramură, piure de cartofi cu un pic de coajă lăsată acolo, fursecuri cu bucățele de ciocolată pe care le coceau împreună și le ofereau vecinilor.

Tatăl scrâșnește din dinți pe când ea înșiră amintirile. E în el o înțepeneală, o încordare a umerilor. E un tată. E un părinte singur.

În seara sărbătorii se străduiește. Într-un fel. Așterne masa cu șervete de pânză în locul celor de hârtie, vârate în inele cu curcani pe care le-a făcut demult Cecilia. Lumânări portocalii, farfurii de carton auriu cu margine roșie.

În loc de curcan a fript o găscă. Zice că un tip de la serviciu a prins-o el însuși. A congelat-o și ia vândut-o acum două zile. Simți cum îți urcă în gât fiere. Plimbi prin farfurie carnea, albă și pătată. Te silești să mesteci și să înghiți, să mesteci și să înghiți. Nu-i ceva firesc pentru tine să te hrănești cu o făptură prinsă în pădure și ucisă.

Morcovi cu rozmarin. Cartofi mici și alungiți. Sos de merișoare din conservă, exact așa cum îi place Ceciliei. El își dă silința. Asta e fetița lui și are nevoie să-l iubească. Are nevoie să fie ascultătoare, oarbă și plină de adorație. Are nevoie să vadă tot ce a făcut el ca să fie fericită.

După cină e un film. Cecilia nu vrea filmele clasice de sărbători. Nici tu nu vrei. Nimeni n-are chef de familii mari și fericite.

Cecilia caută printre propuneri. Se oprește la o comedie romantică de Crăciun. O tânără actriță englezoaică joacă rolul unei femei care și-a pierdut controlul asupra vieții sale, înnămolită într-o muncă fără viitor, înstrăinată de propria soră. Apare un tip nou, e clar că e un înger sculat din

morți ca s-o salveze. O duce în aventuri prin Londra, îi arată toate lucrurile neobișnuite, fermecătoare, pe care ea le-a ratat.

„Ți-a spus vreodată cineva”, întreabă tânăra actriță englezoaică în vreme ce îl urmează pe înger pe o alee întunecată, „că ai în tine ceva în genul unui ucigaș în serie?” Chipeșul înger zice că nu, „Oricum, nu mai mult de o dată”. Replica o face pe Cecilia să chicotească. Tatăl ei nu reacționează. Poate că nici nu aude. Poate că scrie mesaje. Nu știi. Te concentrezi pe ecran.

Mintea îți zboară la prima Zi a Recunoștinței după ce te-a răpit. Cam pe atunci ți-ai dat seama că ești în asta pe termen lung. Că timpul tău în magazie va fi măsurat în ani, nu în luni. Ai încercat să nu-ți imaginezi familia ta – părinții la masa de cină, păstrând aparențele. A venit fratele tău în vizită din Maine sau a lipsit cu totul de sărbători?

Obișnuiai să fii o parte a unui întreg mare. Atât de des i-ai ținut laolaltă pe tată, mamă, frate. Înseninând atmosfera după o ceartă, aducând acasă note mari, vești bune, materiale pentru felicitarea de Crăciun a familiei. Au continuat fără tine? Sau familia s-a împrăștiat, cu legăturile distruse, așa cum se întâmplă adesea după o pierdere cumplită?

— Fir-ar să fie!

El ridică privirea de la telefon. Mijește ochii.

— Trebuie să ies un moment, zice peste film. Stai aici.

Aparent i se adresează Ceciliei, însă știi că se referă la tine. Telefonul îi zumzăie. Coboară privirea, apoi o ridică iar.

— Mă întorc imediat. Doar iau ceva.

Scrie rapid ceva, apoi pune telefonul pe brațul fotoliului și își vâără picioarele în bocanci. Cecilia oprește filmul.

— Ce se întâmplă?

El ridică privirea, încălțat cu un bocanc și cu celălalt în mână.

— Nimic. Doar o prietenă care vrea să-mi dea ceva.

Expresia lui e ca în noaptea în care te-a adus în casă, când vocea fiicei sale a răsunat din celălalt capăt al coridorului. Se întâmplă atât de rar să-l vezi așa! Luat prin surprindere, trudindu-se să împiedice cele două vieți ale sale să se ciocnească.

— Mă întorc imediat, zice înșfăcând cheile casei. Nu mă duc departe. Încet, dinadins, adaugă pentru tine: O să fiu în apropiere. Arată spre un loc necunoscut la vest de casă. Nu lipsesc decât câteva minute.

Cecilia își flutură scurt mâna spre el, nerăbdătoare să pornească iar filmul. Tu îi faci tatălui ei un mic semn cu capul.

El sare mai degrabă decât merge spre ușă și, după o ultimă privire spre tine, iese. Ușa se încuie pe dinafară, o precauțiune inutilă, care împiedică nepoftiții să intre, dar nu – ești conștientă în mod acut de asta – împiedică pe cineva să iasă din casă.

Creierul îți fierbe. Gânduri zburătăcesc în jurul tău ca niște țânțari, țiuind, prea iuți pentru tine. Vrei să le prinzi, încerci să le clarifici unul câte unul.

El a plecat. Nu pentru mult timp, a zis, dar a plecat. Nu sunteți decât voi două. Tu și Cecilia. Îți schimbi poziția pe canapea, ceva îți apasă stomacul, și atunci îl vezi.

Telefonul lui.

Era așa de zorit să plece, că și-a lăsat telefonul pe brațul fotoliului.

Te uiți în jur. Cheia camionetei atârnă lângă ușă. Dar cum rămâne cu el?

Unde este?

Dacă ieși din casă – dacă fugi – o să te vadă?

Cecilia se cuibărește lângă tine. Te trudești să rămâi concentrată. Creierul tău pășește prin terci de porumb, înoată prin melasă. Poți s-o părăsești?

Un pumn ți se încleștează în coșul pieptului.

Ai rămas pentru ea. În ziua în care nu ți-a prins bine cătușa. Ți-ai spus că rămâi din pricina camerelor de supraveghere. Pentru că nu ești sigură. Pentru că ești speriată. Însă ai fi putut să te convingi singură. Ai fi putut găsi curajul.

A fost fata. Ai stat pentru fată. Știi asta acum.

În orice fel o să ieși din asta, trebuie s-o implice pe ea. Vrei să fie în siguranță. Vrei să n-o scapi niciodată din ochi.

Chiar înainte să plece, tatăl ei a arătat spre vest, în prima noapte, când te-a adus în casă, ați venit din direcția opusă. Chibzuiești. Ai nevoie să te încrezi în amintirile tale despre drum, despre urmele de cauciucuri, despre partea din care ai presupus că veneați. Ai putea să pornești cu mașina spre est și să urmezi aceleași drumuri. Te-a pus să închizi ochii, dar ai simțit sub tine mișcările line ale camionetei, ceea ce însemna asfalt.

L-ai așteptat să dea greș. Ai avut grijă. Ai așteptat să fii sigură.

Trebuie să fie de data asta.

Dacă nu fugi acum – cu el plecat, cu telefonul și cheile mașinii la îndemână și contururile unui plan de evadare – atunci când?

Urechile încep să-ți zumzăie. Cât timp ai irosit deja gândindu-te la toate astea – două minute, trei?

Trebuie să fie acum.

„Ai putea să fii acasă până la Crăciun”. Asta pune capac. E ultimul gând de care aveai nevoie ca să te împingă peste prag. Iei telecomanda și oprești filmul. Cecilia își înalță sprâncenele spre tine în chip de „E vreo problemă?”

Nu știi cum să-i prezinți situația. Cum să-i spui că trebuie să plecați amândouă. Că sunt lucruri pe care tu le știi și ea nu, și că trebuie să aibă încredere în tine.

Și tu trebuie să ai încredere în tine.

— O să plec, îi spui. Am un drum de făcut.

Ea se încruntă.

— Acum?

— Da. Înghiți în sec. Încerci să vorbești pe tonul clar, calm, al cuiva care are tot timpul drumuri de făcut, care își ține mașina parcată în apropiere. Tocmai mi-am amintit... ceva. Trebuie să plec. Sună așa de real în gura ta, „trebuie să plec, trebuie să plec, trebuie să plec”. Nu durează mult.

Ea ridică din umeri. Ți dai seama că e deprinsă cu asta, adulți care pleacă la orice oră din noapte, dispar din motive necunoscute, se întorc de parcă ar fi lucrul cel mai firesc din lume.

Apoi îi spui.

— Trebuie să vii cu mine.

Fruntea i se încrețește. Arată ca el când e iritat. Când îi vorbești, îi ceri lucruri. Ea e Cecilia. E fiica tatălui său.

— Vino cu mine și gata, zici.

Ea se răsucescte înapoi spre ecran.

— Nu pot, zău. Ar trebui să-i spun tatei. Și, ăăă, e filmul.

E așa de drăguță, așa de politicoasă. O ia pe ocolite, ca să nu te necăjească. Găsește scuze, în loc să spună ceea ce este evident: „Nu pot să dispar în noapte cu o străină”.

— E în ordine, zici. Tatăl tău n-o să se supere.

Se încruntă. Minți, și o știe.

Insiști.

— O să fie în ordine.

N-ai niciun argument ca s-o convingi și nici timp să te gândești la vreunul. El s-ar putea întoarce în orice clipă.

Trebuie să plecați.

— Haide!

Te ridici. Ea nu se clintește. Are treisprezece ani. Nu zece, nu șase. N-o să te urmeze pentru că ai zis tu așa.

Insiști.

— Să mergem!

Se trage un pic înapoi. O bați la cap, o sperii. Vrea s-o lași în pace.

Nu-i momentul să dai înapoi. O să-i explici mai târziu. Pe moment nu-i nevoie decât să știe că ești de partea ei și că viața va fi mai bună dacă vine cu tine.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Nu-i decât un drum cu mașina. Bine? Facem doar un drum.

Vrei să sune liniștitor, dar în vocea ta e o undă tăioasă care te tulbură. Îți pierzi răbdarea.

O să fugi singură?

Dacă nu te lasă s-o salvezi, te salvezi pe tine fără să privești îndărăt?

O ultimă încercare.

Te așezi la loc lângă ea. Privești în ochii care sunt pe jumătate ai lui.

— Ascultă. Vorbești pe un ton scăzut, ai răsuflarea fierbinte și umedă, ceață pe o fereastră invizibilă. Nu-i mare lucru. Doar o mică excursie. E în ordine, știi. Să petreci timp fără el. E în ordine să vrei asta.

Ea se face ghem, își încrucișează brațele peste fluierile picioarelor.

— Nu știi despre ce vorbești.

Nu vrei să-i spui teoriile tale despre ceea ce se petrece noaptea. Știi că s-ar putea să greșești. Știi că nu știi nimic.

Îți îmblânzești vocea cât poți de mult.

— Și mie îmi plăcea să-mi petrec timpul cu părinții, zici. Când eram de vârsta ta.

Simți furnicături în gât. E aici, ancorându-te ca o scoică pe o piatră. Trebuie să te desprinzi de casa asta. S-o desprinzi de el. S-o scoți ca pe o stridie, un trosnet și o cochilie care se deschide, ligamente care se desfac.

— Și eu mi-am iubit părinții, îi spui. Încă îi iubesc. Zău că îi iubesc. Dar e în ordine să fii independent. E în ordine să-l părăsești. Doar pentru o

vreme.

Ea ridică privirea. Are obraji aprinși, ochii negri de furie. Fata lu' tata.

— Nu înțelegi. Nu înțelegi nimic. Se chinuie să fie rea cu tine. Își răsucesște degetele în noduri neliniștite, cu încheieturile albe și pielea stacojie. N-ai habar cum e. Ridică privirea în tavan și inima ți se face țândări. Fata își stăpânește lacrimile. Nimeni nu știe, zice. Vocea i se zguduie ca un avion care cade de pe cer. Nimeni nu pricepe.

— Ascultă.

Trebuie s-o spui. Trebuie să te încumeți.

— Știu, bine? Știu ce-ți face.

Ea se uită la tine fără să înțeleagă.

— Ce?

Nu mai poți face nimic ca s-o păcălești. Fata asta deșteaptă, de o loialitate feroce. Nu vrea decât să iubească și să fie iubită. Și tu ai încolțit-o. O faci să aleagă, și te urăște pentru asta. N-o învinuiești.

Fiecare fibră din tine te trage spre lumea de afară și fiecare fibră din tine te trage înapoi spre ea.

Nu poți s-o faci. Oricât de mult ți-ai dori, nu poți să pleci fără ea.

Trebuie să alegi în locul ei.

— Bine. Te ridici în picioare. O prinzi de braț și începi să tragi. Hai să mergem.

Încerci să-i dai vocii tale greutatea autorității. Încerci să n-o strângi prea tare de braț, să o tragi într-un fel în care să nu-i smucești umărul. Nu vrei să-i faci rău. Nu acum și nici vreodată.

Reușești parțial. E silită să se ridice de pe canapea. Dar ți se împotrivesște, se trage în direcția opusă.

— Ce faci?

Are un ton mai mult indignat decât panicat. O prinzi de celălalt braț cu mâna stângă și îți dublezi eforturile.

Ești mai puternică decât credeai. Poate că e toată mâncarea de care ai avut parte. Poate că ți s-au dezvoltat mușchii. Poate că te-ai săturat să fii fragilă. Cel mai probabil e adrenalina care se năpustește prin venele tale, precum și atracția aerului nopții de afară, chemarea asfaltului pe care vei merge în curând cu mașina.

Îți aduni puterile și mai tragi o dată de brațele ei. Ceva dă greș, o socoteală proastă – glezna i se prinde cu o bufnitură de măsuta de cafea. Îți

aruncă o privire care arată că ai trădat-o atât de tare, încât îți ferești ochii. Ai rănit-o pe fată. Ultimul lucru, absolut ultimul pe care voiai să-l faci în viața asta și în toate cele următoare.

Înainte să-i poți cere iertare, un sunet se înalță prin casă, rănit, primitiv. E ca și cum furia și durerea din tine adunate în toți cei cinci ani trec din pielea ta într-a ei ca un curent electric. Țipă, și țipă, și țipă. Are gura căscată larg și ochii închiși strâns și țipă tot mai tare, mai lung și cu mai multă furie decât ai auzit vreodată. Vrei să înceteze, și totuși ești cu ea, așa de aproape de ea prin tot acest moment. Când crezi că e pe cale să rămână fără suflu se deschide în ea ceva, o nouă rezervă de aer, și o ia de la capăt. Țipă într-un fel care te sperie, însă de asemenea, pe ascuns, efemer, te eliberează. Țipă destul pentru voi amândouă.

34. EMILY

Stăm alături. Timp de câteva clipe nu observ decât absența mâinilor lui din părul meu, a pieptului lui de lângă al meu, care încă palpită după ce am fost despărțiți brutal. Răsuflarea lui se înalță, stropi calzi în aerul înghețat.

Realitatea mă izbește ca un duș rece. Țipătul acela. Direct dintr-un film de groază, când perdeaua se dă deoparte dezvăluind o siluetă întunecată, lucirea unui cuțit de măcelar.

Stăm în mijlocul unei străzi pustii. Orice o fi provocat acel țipăt nu poate să fie mai departe de două sute de metri. Îngheț.

— Ce-a fost asta?

Vocea îmi tremură. Trupul lui s-a răsucit spre țipătul care, îmi dau seama acum, venea din casa lui. Fața i se încordează. Apoi pare să se gândească la ceva și trăsăturile i se destind.

— Asta e fiica mea.

Mă încrunt. Cum poate să fie o veste bună?

— Are coșmaruri. Spaime de noapte. Dormea când mi-ai trimis mesajul. Îți amintești?

Sigur. Mă reazem de Honda, cu picioarele tremurând de ușurare. Fiica lui de treisprezece ani, trezită de un vis urât.

— Mă duc să văd ce face, zice el.

Sunt așa de ușurată, că îmi stăpânesc un chicotit, îmi simt în piept inima ușoară ca un balon de heliu.

— Sigur, zic pe un ton din nou serios. Du-te.

Descui mașina și mă așez la volan. El așteaptă până se închide portiera, apoi îmi face un semn rapid cu mâna și pornește spre casă în alergare ușoară. Mă uit după el în oglinda retrovizoare, pasul lui devine un sprint în toată legea. Un tată cu o misiune.

Dau repede în marșarier. Se aude o bufnitură. Apăs pedala de frână, cu inima sărită iar în gât. Tocmai am dat peste ceva? N-am văzut nimic, dar e o veveriță, poate?

Sau un om?

Tocmai am dat peste un om? Drumurile sunt așa de întunecoase pe aici! Până și judecătorul se tot plânge de asta, rugând consiliul municipal să facă

cheltuiala extravagantă a unor felinare în plus.

Mă opresc, gata să vomit, și mă uit la cauciucurile din față.

Simt alt val de ușurare. E cutia cu fursecuri, pe care el a pus-o pe plafonul mașinii și de care a uitat în graba lui.

Merg mai departe. Cu toate că știu că țipătul n-a însemnat nimic rău, n-am chef să mă opresc pe o porțiune întunecată a drumului când sunt singură. Mă duc direct acasă.

35. FEMEIA DIN CASĂ

În clipa în care Cecilia începe să țipe îi dai drumul, îți desfaci degetele. O eliberezi. O implori să înceteze, „șșșt șșșt șșșt”, dar e prea târziu. Ea țipă până ce intră el, o ceață furioasă care se îndreaptă direct spre voi două.

E cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o în cinci ani. Știi asta imediat, cu o limpezime orbitoare.

Ce vede el: copilul său care se vaită, odorul său, singura sa fiică, încetând brusc să țipe, și pe tine, gheboșată lângă ea, cu brațele care imploră ridicate zadarnic.

Ușa se trânteste în urma lui. Un pas, doi, trei sunt destul. Se așază între tine și copilul său, prinde una dintre încheieturile tale și una dintre ale ei.

Cecilia încearcă să explice, cuvintele i se ciocnesc între ele. E în ordine, zice, nu-i nimic, am crezut doar că am văzut ceva, m-am speriat și am țipat, dar nu era nimic. Nu sunt rănită, nimeni nu-i rănit, tati, Rachel încerca doar, încerca doar să fie de ajutor.

Intuitiv știe s-o facă. Minte sperând să te salveze.

El expiră lung. Dă drumul brațului Ceciliei și brațului tău. Pieptul i se ridică și coboară, se ridică și coboară, și încearcă să-și încetinească răsuflarea.

Zâmbește. Asta doar de spectacol. Încă o simți, furia care pulsează dedesubt. Are nările umflate, privirea vagă.

— Ești bine? întreabă cu vocea liniștită.

Vocea unui tată.

Ea încuviințează din cap.

El se răsuțește spre tine, ca și cum ar aștepta să răspunzi la aceeași întrebare. Totul e spectacol. Totul pentru ochii ei.

Încuviințezi și tu din cap.

El își întoarce atenția spre fiica sa.

— Ce-ar fi să te duci un pic în camera ta?

Ea zice „Bine” și o șterge fără să se uite înapoi. A făcut tot ce putea.

La etaj, ușa camerei Ceciliei se închide.

— Îmi pare rău, șoptești. E cum a zis ea, a crezut că a văzut ceva și s-a speriat și...

— Ține-ți gura.

— Îmi pare rău, îi spui iar, și din nou: Îmi pare foarte rău.

Nu te aude.

— Ce mama dracului ai făcut?

Mâinile lui sunt pe tine. Înșfăcându-te, zgâlțâindu-te. Înainte de el n-ai știut... n-ai înțeles niciodată deplin conceptul, simplitatea devastatoare a cuiva care are mai multă forță fizică decât tine. N-ai fost niciodată redusă la nimic de pumnii încheștați ai cuiva. Nu ți-au fost scuturați niciodată umerii așa de tare, că simți pe viu cum e traumatismul cervical.

— A fost o neînțelegere, zici. Încercam doar să...

— Am zis să-ți ții gura.

Te îmbrânțește în perete, tăcut, mortal.

Dacă ai putea, ai fugi în dormitorul tău, așa cum a făcut Cecilia. Ai dispărea din viața lui, l-ai lăsa să uite un moment de tine. Însă nu poți, pentru că încăperea îi aparține lui și lumea îi aparține lui și el vrea să dispari, dar te vrea și aici, chiar aici, unde te poate vedea.

Brațul lui ți se înfinge în gât. Apasă și tot apasă, până ce încep să-ți joace puncte negre în fața ochilor.

A mai făcut asta, dar întotdeauna ți-a dat drumul în ultima clipă. De data asta n-o face.

Nu poți să respiri. E ca și cum n-ai fi știut niciodată cum s-o faci. Tot încerci, însă pereții traheii s-au prăbușit și nu trece nimic pe acolo.

Ies din tine sunete alarmante. Gâlgâieli. Încercări de tânguială. Sunete din ultimele clipe. Sunete de moarte.

Zece secunde. Ai auzit asta cândva într-un podcast. Ai zece secunde până să-ți pierzi cunoștința. Până ce trupul alunecă pe veci din tine și pierzi orice șansă să-l salvezi.

Nu le ceri brațelor tale să se miște, nici picioarelor. Pur și simplu, o fac. Nu înțelegi până nu simți că încheștarea lui slăbește, pentru foarte scurt timp.

Te auzi icnind înainte să simți cum aerul îți eliberează, în sfârșit, traheea. Tușești. Te îneci. Mai răsuflă o dată.

Ești atât de concentrată să revii la viață, că uiți pentru o clipă că el e acolo.

Îți aduce el aminte.

L-ai împins, chiar acum. Te-ai împotrivit, doar un pic. Și nu i-a plăcut

asta. Nu i-a plăcut defel.

Te găsește iar. Un braț în jurul mijlocului, o mână pe gură și nas. Îți amuțește tușea. Îți fură iarăși aerul.

— Taci dracului, îți șoptește la ureche. E în spatele tău, cu toată greutatea pe spatele tău. Doar ține-ți. Dracului. Gura.

Tot ce vrea bărbatul ăsta, tot ce a vrut vreodată, e să nu mai vorbești. Să nu te mai miști. Nu vrea decât să încetezi.

Regula numărul patru ca să rămâi în viață afară din magazin:

N-o știi.

Oricare o fi fost, ai încălcat-o.

Cu mare efort, îți smucești capul cu câțiva centimetri spre stânga. Privirea ta o întâlnește pe a lui o clipă. Bărbatul ăsta. Ar fi trebuit să te omoare acum mult timp. Vede asta acum și o vezi și tu. Atât de evident, atât de incontestabil. Nu i-ai făcut decât necazuri.

Brațul lui stâng ți se înfășoară pe după gât. E o apăsare pe ceafa ta – mâna lui dreaptă, presupui. Strangulare de la spate. Te ține într-o strangulare de la spate.

Nu poți să te miști. Aproape că nu poți să gândești.

Nu știi dacă respiri. Acea cunoaștere nu-ți aparține. Nu-ți aparțin decât vederea care se încetosează, mădulele care slăbesc și zvâcnitul din urechi – sângele, fiecare zvâcnire a inimii ca vibrația corzilor de chitară.

Sunetul te umple.

Încetinește.

O bătaie după alta, tot mai rare.

Mai e o ultimă încercare, o explozie de lumină care îți zguduie coloana vertebrală lipită de pieptul lui.

Și apoi nimic.

Totul se întunecă.

36. CECILIA

Când eram mică, tata m-a învățat să citesc. În fiecare seară mă verifica: Cum sună „i” și „n” aflate alături? Dar doi de „o”? Și un „e” dublu? Mai târziu m-a învățat cuvinte. Cuvinte despre mâncare, despre natură. Despre construcții, despre medicină, despre electricitate. La un moment dat, am trecut pe lângă niște curci și curcani de pe marginea drumului – eu trebuie să fi avut șase sau șapte ani – și mi-a spus că se zice „cârd”, cârd de curcani.

A devenit o obsesie. Am trecut printr-o fază în care voiam să știu cum le zice diferitelor grupuri de animale. Un „roi” de albine, o „cuib” de șerpi. A printat de pe internet o listă și în fiecare zi mă învăța un cuvânt nou. O „colonie”, sau o „tabără”, sau un „nor” de lilieci. O „lene” de urși. O „caravană” de cămile. O „umbră” de jaguari. Am făcut din asta un joc ori de câte ori mă ducea cu mașina undeva. Zicea șoimi și eu ziceam „aruncare”. Crocodili? O „însorire” de crocodili. Rinoceri? O „izbitură” de rinoceri. Lemuri? „Conspirație”. Ciori? „Crimă”^[5]. Asta era preferata mea. O „crimă” de ciori. Ciorile sunt așa de gotice! Trebuia să fie o crimă.

Ne certăm tata și cu mine.

Sigur că ne certăm. E tatăl meu. Dar știu că mă iubește.

Unele fiice nu vor ști niciodată cum e să fii iubit așa. Îi aud pe cei de la școală. În poveștile vieților lor, tații sunt întotdeauna pe fundal, muncind până târziu, venind la meciuri și în vacanțe ca niște musafiri în loc de părinți adevărați.

Eu o să știu întotdeauna. Uneori mă gândesc că e singurul lucru pe care o să-l știu sigur în toată viața mea. Oricum ar fi, dacă mor bătrână sau tânără, bolnavă sau sănătoasă, fericită sau chinuită, măritată sau nu. Dacă întreabă cineva – cum ar fi, dacă ajung celebră și brusc toată lumea vrea să știe cum eram eu înainte să-mi știe ei numele –, e un lucru pe care o să-l pot spune cu convingere.

O să spun lumii că tata m-a iubit.

37. FEMEIA ÎN PRIMEJDIE

Te duce în pădure.

Iată cum se întâmplă: îți lasă trupul să alunece, moale ca o păpușă de cârpe, pe podeaua din living. Rănită, dar respirând. Asta-i chestia cu tine: niciodată nu încetezi să respiri.

Îți trece un braț pe după spinare: pe celălalt, pe sub genunchi. Poate că așa te cară până la camionetă. Sau poate că te azvârle pe umăr ca pe un sac de cartofi. Nu ești un lucrușor delicat. Știi ce ești: o corvoadă care trebuie să fie bifată pe listă. O problemă de rezolvat.

Sau poate te înghionțește și deschizi ochii, nu conștientă de-a binelea, însă destul de trează ca să fii ridicată. Poate vă împleticiți împreună până la mașină, cu brațul tău petrecut pe după umărul lui, cu degetele lui strânse pe încheietura mâinii tale, cu o mână în jurul taliei tale. Poate că arătați ca doi prieteni după o noapte în oraș – beți de nu mai știți de voi, și el te duce acasă în siguranță.

Se deschide o portieră. Aer rece pe fața ta. Auzi foșnetul vântului în crengile copacilor, dar nu vezi nimic. Nici măcar o frunză. Cineva ți-a stins lumina în cap, creierul ți-e o învâlmășeală de becuri sparte. Scoți suspine tăcute. Dacă ești pe cale să pieri, ai nevoie să vezi pentru ultima oară copacii. Ai nevoie ca rădăcinile lor să te echilibreze, dulcea legănare a frunzelor lor să te adoarmă.

El te așază pe locul pasagerului. Capul ți se rostogolește spre geam, cu sticla ca un țurture pe pielea ta. Te îndreaptă ca să-ți pună centura de siguranță. Ce contează? ai vrea să întrebi. Cui îi pasă dacă mașina patinează și iese de pe drum, iar tu zbori prin parbriz? O să pieri și el nu va trebui să miște un deget.

Însă el nu-i omul care să lase lucrurile în voia sorții. Trânțește portiera din partea ta și se duce în partea cealaltă.

Dacă asta-i sfârșitul, atunci el o să fie ultima persoană care te-a văzut vie. Ultima persoană care te-a văzut cum clipești, cum înghiți. Ultima care ți-a văzut pieptul ridicându-se și lăsându-se în jos ca un metronom.

Dacă alegi să vorbești, el va fi ultima persoană care va auzi sunetul

glasului tău.

Simți nevoia să-ți descarci sufletul? E ceva ce ai nevoie să audă cineva înainte să fie prea târziu?

El pornește mașina.

„Am avut o mamă”, ai putea să-i spui lui. „Am avut un tată. La fel ca fiica ta. Am avut un tată. Am avut un frate. M-am născut într-o seară de vară, pe furtună. Mama se săturase până peste cap să fie gravidă. A fost ușurată când am venit pe lume, în sfârșit. Și fericită, dar în primul rând, ușurată. Nașterea mea a marcat sfârșitul unei perioade foarte neplăcute.

N-ai văzut niciodată asta, dar îmi iubeam viața. Nu era perfectă. Era confortabilă, dar nu era întotdeauna ușoară. Primul meu iubit m-a rănit și l-am rănit, la rândul meu, un mesaj vocal pe robotul lui, un semn de exclamare furios care pune capăt tinerei iubiri. Fratele meu și-a făcut rău lui însuși, de două ori, și apoi l-am rănit și eu.

Mi-am căutat locul în lume. Uneori am simțit că l-am găsit, apoi mi-am făcut griji că o să-mi fie luat. Un străin mi-a făcut rău – nu tu, altul, înainte. N-ai fost singurul. Nu știi asta. Nu m-ai întrebat niciodată și nu ți-am spus, dar știam cum este asta dinainte să mă găsești tu. Am știut cum este atunci când cineva pe care nu-l cunoști, cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată, hotărăște că o parte din tine o să-i aparțină lui pe veci.

Asta a fost singura ta greșală în ziua în care te-am cunoscut. Ai crezut că o să mă iei prin surprindere. Ai crezut că o să fii primul lucru rău care mi s-a întâmplat vreodată. Însă cu știam cum merge treaba. M-am născut în orașul care a ucis-o pe Kitty Genovese; unii oameni i-au auzit țipetele, dar le-a fost frică să le spună polițiștilor, sau au fost derutați, sau nu s-au gândit că ar ajuta la ceva să telefoneze. Ce m-a învățat Kitty Genovese: când lumea nu te protejează, nu poți să-i protejezi tu pe alții.

Am făcut primii pași într-un parc în care, într-o dimineață din luna august a anului 1986, a fost găsit trupul unei fete de optsprezece ani, la câteva ore după ce a plecat dintr-un bar cu un băiat pe care îl cunoștea. Vizavi de acel parc era locul în care cântărețul a fost împușcat mortal în 1980 de un bărbat care avea în buzunar un exemplar broșat din romanul meu preferat când eram adolescentă.

Așa că nu, când m-ai găsit n-am fost surprinsă. Sigur că m-ai găsit. Trebuia să apari în viața cuiva, și ai apărut într-a mea”.

Camioneta încetinește. Motorul se oprește.

„Anul nașterii mele este 1991. Într-o zi m-am uitat pe Wikipedia la lucrurile care s-au întâmplat în acel an. Ca la un horoscop. Voiam să știu sub ce auspicii am venit pe lume.

Poate că îți amintești. Giants au câștigat Super Bowlul. Dick Cheney a reziliat un contract de cincizeci și șapte de miliarde de dolari pentru un tip de avion militar. Un avion cu reacție ucigaș, un bombardier invizibil, o mașinărie proiectată să ucidă. Vezi unde bat cu asta?

În anul acela, femeia – o știi: Charlize Theron a jucat rolul ei într-un film – a mărturisit că a omorât șapte bărbați. Au bătut-o, a zis ea. Au încercat s-o violeze. N-a avut încotro.

A fost o perioadă agitată. Operațiunea «Furtună în deșert» pe fundal. Marele juriu l-a condamnat pe Mike Tyson. Polițiștii l-au arestat pe Jeffrey Dahmer, în Europa s-a destrămat Uniunea Sovietică.

Lumea era așa de jalnică! Așa de haotică! Am iubit-o atunci și o iubesc acum. Asta-i singurul lucru pe care nu mi l-ai luat niciodată. Am încetat să-i iubesc pe alții. Am încetat să mă iubesc pe mine. Am încetat să-mi iubesc familia atunci când a devenit copleșitor să-i iubesc. Însă n-am încetat niciodată să iubesc ansamblul ăsta mare, absurd, frumos, pe care îl alcătuim cu toții.

Nu știu de ce ai fost așa de afectat de asta, de parcă ar fi fost o jignire pentru tine și credințele tale – improbabilitatea statistică a vieții omenești pe pământ”.

Se aude un oftat și clinchetul centurii lui de siguranță. Pași afară, înconjurând camioneta. Se deschide portiera pasagerului. Te eliberează din mașină. Nu poți să vezi, dar îți amintești pădurea – locul tău preferat înainte să te răpească el, copacii cei mai înalți, iarba cea mai moale.

Pământul acesta nu-i moale. Aterizezi pe el cu o bufnitură. Capul îți explodează pe ceva – rădăcini, o buturugă, poate un bolovan. Nu știi decât că îți arde capul și pielea sângerează și totul doare așa de tare.

Pare inutil să-ți provoace atâta durere.

Însă nu tu faci regulile. Niciodată nu le-ai făcut.

Aici sfârșești, o formă care tremură pe pământ. Curând o să se termine totul. El o să facă ce are de făcut și apoi tu o să pieri. În sfârșit.

Până acum nu ți-ai dat seama de câtă energie e nevoie ca să rămâi în viață. Cât de tare ai obosit să te agăți de inima ta care bate, de plămânii care respiră, când intemperiiile conspiră împotriva ta.

E vremea să pleci.

Auzi țâcănitul unui pistol. Iarba se vălurește lângă tine. Mâna lui îți cuprinde ceafa. Simți căldura trupului său lângă al tău, un inel de metal rece pe tâmplă.

Așa se întâmplă? Întotdeauna ai crezut că pistolul e doar pentru spectacol. Ți-ai închipuit că o s-o facă cu mâinile lui, apăsând, așteptând, privind, ciulind urechile după icnete, șuieratul aerului care iese dintr-un trup și nu se mai întoarce niciodată.

Poate că l-ai înfuriat așa de tare, că nu mai are răbdare pentru asta. Poate că și el vrea ca totul să se termine cât mai repede cu putință.

Își schimbă poziția. Răsuflarea lui îți ajunge în ureche, fierbinte și obosită. Șoptește ceva ce nu poți să auzi. Aștepti să se întâmple. Îți imaginezi un pocnet, un foc de artificii în spatele pleoapelor tale, o fulgerare de durere care îți sparge craniul în două. Aștepti și tot aștepti și nu mai vine.

Se aude o bufnitură. Amândouă mâinile lui sunt pe tine.

Un gând își croiește drum prin tine.

Tocmai a lăsat din mână pistolul?

Degetele i se plimbă peste pielea de la ceafa ta, unde craniul s-a despicat. O explozie de durere îți izbucnește în creier. Radiază prin corp, aduce frisoane, și greață, și un geamăt, și nu-ți simți degetele de la picioare, și nu-ți simți mâinile, și nu-ți simți brațele, și apoi nimic.

Te-ai pierdut în întuneric.

38. FEMEIA, ACUM MULTĂ VREME

După ce fratele tău te evită, faci un curs de psihologie. Profesorul tău a tratat veterani cu sindrom posttraumatic. Într-o zi spune că trauma este ceea ce se întâmplă după ce te vezi murind. Ești martor la povestea propriei morți și pare atât de adevărată, încât nu mai ești niciodată același om.

Nu înțelegi, până ce înțelegi.

Într-o sâmbătă seara, Julie te convinge să ieșiți în oraș. Are o nouă iubită. Pe ringul de dans o sărută în fața ta. Pentru prima dată, prietena ta – cea mai bună prietenă a ta, singura persoană cu care îți poți imagina că locuiești – e îndrăgostită. Primești acea informație ca pe un dar prețios.

Degetele îți amorțesc. Nu-ți dai seama pe loc ce se întâmplă. Așa se petrece: te pierzi, dar nu-ți dai seama de asta și, când îți dai, e prea târziu. Un calm ciudat te învăluie. Plutești deasupra ringului de dans, despărțită de mulțime de un vâl nevăzut. În jurul fiecărei lămpi ondulează un halo albastru. Timp de câteva minute te simți împăcată, apoi te simți ciudat.

Aluneci afară de pe ringul de dans. Pui paharul pe masa cea mai apropiată. Paharul tău – nu l-ai lăsat nicio clipă nesupravegheat. Dar nu ți-ai ținut tot timpul palma peste el. N-are capac. Dansai. Ai lăsat ușa crăpată, cea mai mică crăpătură prin care se putea strecura un străin ca să-ți facă rău.

Ieși din local. Ceea ce îți trebuie este o pală de vânt rece, o rafală de vânt arctic ca să te smulgă din asta. Vântul de nord-est care să-ți ciugulească obrazii, amintindu-ți că ești vie. Însă aerul nopții e cald și lipicios, și capul ți se umple de sirop.

Strigi după un taxi. Te șochează și, în același timp, te ușurează faptul că ești în stare să faci asta.

În taxi îți tot pierzi și recapeți cunoștința. Nu te doare nimic, dar nimic nu-i în ordine. „Domnule”, îi spui șoferului. „Vă rog, domnule”. El te privește în oglinda retrovizoare. Nu-ți amintești fața lui. N-o să-ți amintești niciodată fața lui.

Îi spui: „Vă rog, domnule, puteți s-o sunați pe prietena mea – cred că cineva mi-a pus ceva în băutură”. Nu-ți vine să crezi ce spui. Șoferul trage pe dreapta – crezi că o face. Îți întinde telefonul lui.

Tastezi numărul lui Julie cât de repede poți, înainte să-ți dispară pe vecie din creier. „Repede”, îți spune trupul tău, „trebuie să scoți toate cifrele înainte să mă închid”. Gândești: „Să te închizi” și trupul tău zice: „Da, să mă în...” și totul se întuneacă.

Te trezești în stilul dramelor medicale, pe un pat la urgență. Fața îngrijorată a lui Julie plutește deasupra feței tale. „Mă auzi?”, întreabă, și reiese că ai fost cât de cât trează o vreme, doar că nu-ți poți aminti. E o gaură neagră acolo unde ar trebui să fie amintirile. Nu se va umple niciodată. În marele film al vieții tale, ecranul rămâne negru timp de câteva minute. Te simți jefuită, ca și cum ți-a fost luat ceva de mare valoare.

Mâini înmănușate trag de umerii tăi. Trebuie să te ridici în capul oaselor. Trebuie să-ți tragi în sus bluza, ca să ți se poată pune pe piept electrozi. Trebuie să întinzi mâna ca să ți se ia sânge pentru analize. „Nu vreau să mi se ia sânge”, le spui. „Chiar și într-o zi bună leșin când mi se ia sânge”. Ei insistă, și cu cât le spui mai mult „nu”, cu atât mai puțin te ascultă. Ai fost adusă pe o targă, inconștientă, cu răsuflarea mirosind a alcool. Nimic din ce spui nu contează. „Nu-mi dau acordul”, zici. „Nu-mi dau acordul pentru analizele astea”. Un bărbat în halat steril își dă ochii peste cap.

Îi spui lui Julie că o să vomیți. Apare o pungă de plastic. E deja pe jumătate plină; trebuie să fi vomitat și mai devreme. Țâșnește din tine un șuvoi de fiere. Stomacul ți-e gol, însă mușchii burții continuă să se încordeze. Ies din tine sunete groaznice, doar din gât, fără voce. Vomیți așa de tare, că a doua zi te vor dura mușchii abdominali.

Printre spasme explici ce s-a întâmplat. Formulezi în diferite feluri. „Am fost drogată. Băutura mi-a fost aranjată. Cineva mi-a pus ceva în băutură”. Peste câteva ore, când ești gata de externare, ți se dă o fișă cu diagnosticul. Spune acolo, va spune întotdeauna, „intoxicație alcoolică”.

Nimeni nu te crede.

Julie cheamă un Uber. Când ajungeți acasă zice că o să te simți mai bine după un duș.

— Să scoți din tine camera de urgență, zice.

Te speli pe corp, dar ești prea obosită ca să te mai ocupi și de păr.

— Măine, îi spui lui Julie. O s-o fac mâine.

Capul îți atinge perna. Aici e o disonanță – totul e obișnuit, totul e neobișnuit. Ești atât de norocoasă că trăiești! Atât de norocoasă că dormi în patul tău!

A doua zi e în ceață. Te trezești cu durere de cap. Morfoleşti un covrig. Ieși la plimbare. E o prăpastie între tine și lume. E aici, dar n-o poți atinge. Nu știi cum să mai exiști în ea.

Încă nu știi, dar niște părți din tine sunt sparte și nu vor mai fi niciodată întregi.

Încă nu știi, dar asta nu-i cea mai mare tragedie a vieții tale.

Asta-i partea la care el nu s-a așteptat. În ziua aceea, lângă pădure, avea nevoie să fii surprinsă, șocată de însăși posibilitatea ca cineva să vrea să-ți facă vreun rău.

Ceea ce ți s-a întâmplat la club te-a schimbat. Când te-a găsit el, singura parte rămasă din tine era cea care știa cum să supraviețuiască.

39. FEMEIA DIN CASĂ

O suprafață rece, tare, sub spatele tău. Un zăngănit slab de metal deasupra capului tău. Ceafa te ustură. Ai pleoapele grele. Trupul ți-e o rană mare.

Totul e în ceață. Pereți întunecați și forme și mai întunecate – mobilă? Cutii.

Teancuri de cutii. Conturul unui scaun. Ceva care ți se pare un banc de lucru, un panou pe care atârnă scule.

De sus vin sunete – o voce, apoi alta.

Ești în casă. În măruntaiele ei.

Pivnița. Asta trebuie să fie.

Îți schimbi un pic poziția și te crispezi. Te dor toate.

Însă ești vie.

40. FEMEIA DIN CASĂ

Nu știi câte zile trec. Nu știi ce îi spune fiicei sale. Nu-i treaba ta să știi. Ești așa de obosită să te porți cum trebuie prin toate astea. Să-i confirmi minciunile, să te prinzi în joc.

Acum vă purtați mai cinstit ca oricând unul cu celălalt.

El vine și nu scoate nicio vorbă. Îți aduce apă, câteodată supă. Îți duce la buze cani cu apă și linguri cu supă de găină. Te sprijină în îndoitura cotului său. Când te îneci te bate ușurel pe spate, între omoplați.

Uneori te gândești că asta-i tot ce vrea. Să stăpânească pe cineva deplin, absolut. Să aibă cineva nevoie de el, numai de el.

Ăsta trebuie să fie motivul pentru care n-a făcut-o. În pădure. A văzut în tine ceva mai interesant decât moartea. Durerea și nesfârșita ta capacitate de a o simți, de a o demonstra. Va cocheta cu ideea ca tu să fii iar întreagă, câtă vreme el e cel care te adună la loc.

Regula numărul cinci ca să rămâi în viață afară din magazin: el trebuie să aibă nevoie de tine cel puțin la fel de mult cât ai tu nevoie de el.

Într-o dimineață, după ce pleacă Cecilia la școală, te duce în baie și te apleacă peste cadă. E o cascadă de apă pe capul tău, în urechi și în gură. Simți gust de sânge. Îți spală părul cu șampon, cu mișcări blânde pe pielea capului. Totuși ustură. Te crispezi și el zice: Nu te mișca, nu te mișca – merge mai repede dacă nu te clintești.

După aceea vomîți. Te prinde de umeri, te duce la closet. Îți prinde părul cu o mână și îl ține în spate, ca și cum ai fi mahmură și el ți-ar fi prieten, ca și cum ai fi bolnavă și el ar fi mama ta. Mușchii stomacului se încleștează așa de tare, că rămâi fără răsuflare. Continui să te opintești și după ce n-a mai rămas nimic, icnete zgomotoase, dureroase, peste vas. Îl prinzi de mână. E un reflex. Nu știi că o faci până ce el îți răspunde cu o strângere ușoară.

Treceți prin asta împreună.

Te duce înapoi în camera ta, te culcă pe pat. Gata cu podeaua tare. Îți îngădui să te scufunzi în saltea, cearșafurile sunt moi pe obraz. Dacă trebuie, pilota o să te înghită. Camera o să se prăbușească peste tine. O să

lași totul să ți se întâmple.

Te-ai săturat de luptă.

Își lasă palma pe fruntea ta. Ai făcut febră. Vederea ți se împăienjenește. De câte ori încerci să te ridici în capul oaselor, pământul se cascadează sub tine. Îi spui că trebuie să te vadă cineva, un doctor, oricine. Îți spune să nu-ți faci griji. O să fie în ordine, zice, trebuie doar să te liniștești.

Creierul ți-a luat foc. Ești rănită și el e aici și ți-e frig, așa de frig, cu toate că el mai pune o pătură peste tine. Tristețea te îngheață pe dinăuntru. Izbucnești în plâns. Plângi pentru tine, pentru Cecilia, pentru mama ei, pentru femeile pe care le vânează el acum. Totul se izbește de tine, o tristețe după alta, până ce te întreabă ce e cu tine.

— Soția ta, zici printre sughițuri. Sărmana ta soție.

E tot ce poți încropi. El tace și te privește cu atenție.

— Ce-i cu soția mea?

Încerci să-i explici, să-l tragi sub talazul tău de durere.

— Era așa de tânără! îi spui. Amândouă erau. Soția și fiica ta. Îmi pare așa de rău pentru fiica ta!

Și chiar gândești asta. Simți pierderea ei la fel de intens cum simți lipsa mamei tale. Oare ai încă o mamă? Și, dacă e în viață, oare mai păstrează speranța că și tu ești?

— Cancer, zice el. Urâtă chestie.

„Cancer”, vrei să zici. „Chiar?”

Prin negura febrei îți mijești ochii spre el. Ai crezut că poate el a făcut-o. Poate că el a fost cel care a omorât-o. Dar spune adevărul. Voi doi n-ați fost niciodată așa de apropiați, așa de sinceri unul cu celălalt.

Netezește pătura peste picioarele tale.

— Uneori nu-i decât ghinion, zice. L-a învins o dată, dar a revenit acum cinci ani.

•

Nu-ți mai este frică. Te-ai săturat să uneltești, să-ți planuiești drumul prin încă o zi.

Așa că îi spui. Mai târziu în seara aceea, când se întoarce, îi spui.

— Ai greșit. Acum câteva zile. N-ai verificat cătușele.

Stă pe pat lângă tine. Flaconul de Tylenol îi zuruie în mâini.

— Erau desfăcute, continui. Desfăcute larg. Aș fi putut să plec, știi. Dar n-am făcut-o.

El lasă din mână flaconul. Oftează – răsuflarea lui pe fața ta, pe gât, pe piept. Se apleacă peste tine și îți șoptește la ureche.

— Știu.

O frântură de secundă vezi lumina. Un gând tragic te străpunge, rană de intrare, rană de ieșire. Te trezește cu o zgâlțâire. Te desface, toată geometria ta, liniile drepte, și curbele, și unghiurile se prăbușesc la pământ zăngănind.

N-a greșit.

•

„L-a învins o dată, dar a revenit acum cinci ani”.

Informația călătorește prin tine în noapte.

Nu se grăbește să te ajungă, însă după ce te-a găsit se răspândește prin tot sinele tău ca o infecție.

Cinci ani.

Te gândești.

Atunci te-a găsit.

Urma să te ucidă, însă n-a făcut-o.

I se întâmpla ceva. Ceva ce nu putea să oprească.

Moartea i se întâmpla, lui și familiei pe care și-o clădise. Și nu putea să facă absolut nimic.

Asta trebuie să-l fi dezlegat de la ponton.

Avea nevoie să dețină controlul. Despre asta-i vorba la el. Să hotărască unde începe o femeie și unde se sfârșește. Să hotărască totul și să iasă basma curată.

Te răpise. Erai în camioneta lui.

Urma să te ucidă, însă n-a făcut-o.

41. FEMEIA FĂRĂ NUMĂR

Îl cauți. Pe cel care ți-a pus drogul în băutură. Presupui că e bărbat. Care sunt șansele? Încerci să afli. Iei laptopul și cauți „statistici despre drogarea băuturii”, „răufăcători care droghează băutura”, „oameni care droghează băutura altora”. Nu găsești ceea ce cauți. Cei ca tine nu raportează ce au pățit.

Oricine de pe stradă e suspect. Tipul din fața ta de la cafenea. Instructorul de yoga, șoferul autobuzului, profesorii tăi. Nimeni mai presus de bănuială.

Nu mai dormi noaptea. În fiecare seară, în jurul orei șapte, asupra ta se lasă o umbră. Înainte de culcare verifici dacă ușa e încuiată. Verifici și mai verifici o dată. Te uiți în dulapuri. Te uiți în baie. Te uiți sub pat. Cauți, și cauți, și cauți amenințarea care te urmează ca o umbră.

Asculți povești. Le citești. Sunt podcasturi, discuții pe internet care îți dezvăluie misterele. Afli de studenta care a ieșit în oraș cu prietenii și nu s-a mai întors acasă. Soția care a dispărut și cu siguranță soțul e făptașul, dar nu l-au prins. Fata care s-a dus în vacanța de primăvară. Femeia care și-a bușit mașina și a dispărut înainte să poată ajunge acolo ajutoarele.

Poate că ai absorbit atâtea povești, că până la urmă te-au absorbit ele pe tine.

Nu te mai poți concentra. Prelegerile profesorilor se estompează pe fundal. Adormi la cursuri și noaptea stai cu ochii în tavan. Notele îți scad cu repeziciune. Nu mai bei, dintr-odată. Nu te mai vezi cu prietenii. Încetezi să-i trimiți mesaje lui Matt, cel care aproape că e iubitul tău. Pur și simplu, încetezi.

După o vreme nu mai sunteți decât tu, Julie și fantomele. Julie nu se dă bătută.

— Îmi fac griji din pricina ta, zice după ce ai fost exmatriculată de la cursul de Legislația mass-media pentru că dormeai.

— Sunt bine, îi spui.

— Nu, nu ești, zice ea. E în ordine.

— Cred că am nevoie doar de o pauză, zici.

Julie îți spune că și asta e în ordine. Așa că faci o pauză. Vorbești cu

consilierul de studii și cauți online copaci, aer și tăcere. Cauți opusul orașului.

•

Cabana e mică. E ca o casă țărănească, două camere. Lucrul esențial, proprietăreasa este din Europa și a pus obloane la toate ferestrele. Femeia crede în încuietori, într-un sistem de alarmă solid. Acolo o să fii în siguranță.

Casa cu obloane e la două ore de Manhattan. Golești ce mai rămânea din economiile tale sărace – patru ani de muncă pe timpul verii, stagiatură în care aduci cafea și mâncare unor redactori care nu se ostenesc să-ți afle numele – ca să închiriezi o mașină. Într-o duminică seara, umpli o valiză cu pantaloni colanți, pulovere moi și cărțuliile ciudate. Mergi spre nordul statului, îți pui hainele în sertarele doamnei din Europa. În sfârșit, răsuflă adânc.

Plecarea din oraș e ca un masaj al creierului. În acea săptămână, te duci la culcare devreme și te scoli când încep să cânte păsările. Rămâi la zi cu studiile într-o anumită măsură, dar mai ales bei ceai și îți citești cărțuliile ciudate și dormi mult. Găsești o carte despre natură și studiezi cântecele păsărilor. Începi să crezi într-o lume nouă.

•

E un loc anume care-ți place. În pădure. Nu prea departe de drumul principal. Te duci acolo dimineața, după ce răsare soarele, dar înainte să înceapă să se încălzească.

Locul tău e un fel de luminiș. Iarbă înconjurată de copaci. Copaci în cerc. Locul tău e verde, apoi cafeniu, apoi iar verde și apoi albastru. Acolo e întotdeauna tăcere, în afară de cele mai slabe sunete. Vântul care susură prin frunzele copacilor, se răsucesc printre fire de iarbă. Ciocănitori și veverițe. Păsări pe care nu le poți identifica, oricât te-ai strădui.

Îți place să te așezi și să închizi ochii. Să simți umezeala pătrunzând prin pantaloni și să lași pământul să te susțină. Să te deconectezi de la lume ca să te simți existând în ea.

Într-o dimineață pleci din luminiș spre casă. Nu ești tocmai în pădure, dar nici în centrul orașului. E un drum de țară. Nu destulă circulație ca să justifice un trotuar. E un loc în care nu te vede nimeni. Dacă ai țipa – ți-a dat prin cap de câteva ori –, nu te-ar auzi nimeni.

În ziua aceea e o mașină. Pornește sirena. Se declanșează în tine o

reacție pavloviană – auzi o sirenă, crezi că persoana de la volan e cineva oficial.

Arunci o privire în spate. Nu-i o mașină de poliție. E o camionetă albă. Polițiștii fac asta, îți zici. Conduc tot timpul mașini fără însemne.

Prin parbriz, bărbatul de la volan îți face semn să te oprești pe marginea drumului. Te oprești. O regulă de siguranță cu care ai fost bătută la cap încă din copilărie iese la suprafață: rămâi la distanță de camionetă.

Bărbatul coboară. Îl privești. Creierul tău îl evaluează. Prieten sau dușman, aliat sau agresor? Să dai mâna cu el sau să fugi?

Bărbatul arată curat. Zâmbește. Are riduri la colțurile ochilor. Dinți albi, hanorac, blugi. Părul, proaspăt tuns. Măinile, curate.

În acest moment, ești gata să ai încredere în el. În acest moment, nu ți-e frică.

Bărbatul se apropie. Miroase frumos. Nu te aștepți ca răul să miroase frumos. Ce fel de diavol se dă cu apă de colonie?

Mai târziu te gândești la plantele carnivore. Cum strălucesc ca să atragă insectele. Cum le amăgesc cu nectarul ispititor înainte să se ospăteze cu ele.

Îți trebuie o secundă ca să vezi arma, pistol negru, amortizor negru. Îl vezi, apoi îl simți. Pentru prima dată în viață, o armă care sapă în omoplatul tău.

— Nu te mișca, îți spune el. Dacă încerci să fugi o să te rănesc. Înțelegi? Faci semn cu capul că da.

— Portofel? Telefon?

Îi dai bunurile tale. Te-ai gândit la ce ai face dacă ai fi jefuită sub amenințarea cu arma și ți-ai jurat că o să dai totul în schimbul vieții.

— Pistol? Spray cu piper? Cuțit?

Faci semn cu capul că nu.

— O să caut și, dacă descopăr că m-ai mințit, n-o să-ți fie bine.

Te pipăie. Stai nemișcată. E primul test și îl treci. Nu l-ai mințit.

— Bijuterii?

— Doar ce port.

Așteaptă să-ți scoți lăntișorul, îl strecoară în buzunar. În alt șir de evenimente, e momentul în care se termină. Momentul în care el se întoarce la mașină, iar tu te îndepărtezi încet, apoi alergi înapoi în casă și înapoi în oraș. Momentul în care găsești oameni și le povestești ce s-a întâmplat.

În șirul evenimentelor tale, bărbatul cu pistol îți aruncă telefonul pe jos

și îl strivește cu bocancul. Flutură pistolul în direcția mașinii.

— Urcă, zice.

Iată cum arată momentul în care viața ta devine tragedie. Momentul pe care l-ai prevăzut. Când viața ta încetează să fie a ta și devine poveste polițistă.

Simți că picioarele ți se prefac în plumb, coșul pieptului îți îngheață, creierul parcurge o listă a posibilităților – să fugi, să țipi, să te supui. Dar, mai ales, nu simți nimic. Pământul nu se crapă. Tu ești tot tu. Lumea din jurul tău e cea care se schimbă. Totul se schimbă, în afară de tine.

Să fugi, să țipi, să te supui. Fuga iese din discuție. L-ai putea întrece, dar nu fugi de bărbatul cu pistol. Nu, dacă e vreo șansă să te prindă. Să țipi? Țipă doar dacă știi că o să fii auzită. Ești pe un drum retras pe care nu se vede nimeni. Nu țipi.

Să te supui. În acest moment nu știi ce vrea bărbatul. Dacă te supui, e o șansă să te lase să pleci.

Urci în mașină.

El se duce la portiera șoferului. Calm și plăcut. Concentrarea domoală a unui bărbat obișnuit ca lumea să-l asculte.

Văă pistolul în ceea ce bănuiești că e un toc prins la șold. Nu te uiți direct la el; contactul vizual pare o idee mortală. Privești drept înainte prin parbriz. În vreme ce încerci să te concentrezi pe ceea ce te înconjoară, ceva se trezește undeva adânc în creierul tău. Ai văzut ceva. Acum câteva secunde, pe când te aplecai ca să urci în mașină. Privirea ți-a căzut pe bancheta din spate și ai văzut. O lopată, funie, cătușe. O rolă de saci de gunoi.

Bărbatul apasă pe un buton. Portierele din ambele părți se încuie.

Toate părțile din tine care sperau mor laolaltă.

El tace, cu ochii la drum. Concentrat. Un bărbat care are o rutină. Cineva care a mai făcut asta.

„Vorbește!” Singurul lucru pe care poți să-l faci. Nu poți să fugi, nu poți să țipi. Însă poți să vorbești.

Înghiți în sec. Cauți cuvinte care nu irită, însă personale. Un pod de la tine la el. O cale de evadare sub un strat de frunze.

— Ești de pe aici?

E cel mai bun lucru pe care l-ai găsit și nu-i stârnește nicio reacție.

Îți desprinzi privirea de drum și te uiți la el. „Tânăr”, îți zici. „N-arată

rău”. Un bărbat pe care l-ai fi putut întâlni la băcănie, la coadă la cafenea.

— Știi, zici, nu-i nevoie să faci asta.

Tot nu te bagă în seamă.

— Uită-te la tine, inșiști. Apoi, cu sfială, cu voce care se pierde: Uită-te la mine.

Nu se uită.

Te gândești la povești. Podcasturi. Articolele de la știri. Titlurile ziarelor de scandal, lungi și întortocheate, cu cele mai scandaloase CUVINTE cu majuscule. Unele dintre articole dau ponturi. „Fă-l pe răpitor să te vadă ca pe o ființă omenească”. „Ține-ți cheile între degete și folosește-le ca pe o armă”. „Înfinge-i-le în ochi”. „Pocnește-l în nas”. „Trage-i un șut în boașe”. „Țipă”. „Nu țipa”. „Ia-l prin surprindere”. „Nu-l lua prin surprindere”.

Ceea ce articolele n-au spus niciodată: până la urmă, dacă un bărbat vrea să te omoare, te omoară. Nu ții de tine să-l convingi să n-o facă.

Privești pe geam. Gândești: „Aproape. Mi s-a întâmplat ceva rău și am crezut că o să mor, dar n-am murit, și aproape am reușit. Doar că nu era scris să fie”.

Nu vrei să mori, dar ți se pare că moartea are logică.

Ceva se dezlănțuie în tine. Poate că nu-ți mai este frică. Poate că ești mai speriată ca oricând, și asta lasă libere părțile nehibzuite din tine. Vorbești mai departe. Spui o grămadă de aiureli, ca și cum nu ți-ar mai păsa. Vorbitul e singurul lucru care îți aparține și ai de gând să-l folosești, fie ce-o fi.

— Vremea e așa de frumoasă pe-aici! zici. M-am uitat la un film serile trecute și mă așteptam să se termine bine, însă n-a fost așa. Nu urăști să se întâmple asta?

El ridică o sprânceană spre tine, abia schițat.

— Nu mă uit la prea multe filme, zici tu mai departe, tocmai din pricina asta. Nu-mi place să investesc două, trei ore din timpul meu doar ca să mă pomenesc dezamăgită. Sau tristă.

Degetele lui alungă de pe volan un fir de praf invizibil. Degetele lungi, mâini puternice. Vești proaste de peste tot.

— Ține-ți gura, zice.

„Că, dacă nu? Îmi faci de petrecanie?”

Te uiți iar afară. El conduce pe o porțiune de drum pe care n-o recunoști, doar copaci și noroi cât vezi cu ochii.

Apoi o căprioară. El o vede de departe și încetinește, așteaptă ca ea să treacă drumul. Un șofer responsabil. Acum nu-i momentul să se ciocnească sau să i se blocheze motorul. Ce ar face, ar suna la depanare? Cum ar explica fata care tremură pe locul pasagerului și toate chestiile alea din spate?

Te uiți după căprioara care se îndepărtează. Nu vine să te salveze. Dar în spatele ei le vezi: păsări negre, cel puțin zece, care ciugulesc un trunchi de copac.

— I se zice crimă, spui.

Mașina trece pe lângă păsări. Ele își ridică ochii răutăcioși spre tine, ca și cum prezența ta le impune să creadă în ceva.

Ia piciorul de pe accelerație. Mașina se oprește. Se întoarce să se uite la tine. Să se uite cu adevărat la tine, pentru prima dată.

„Ochi albaștri”, îți zici. „Cum îndrăznești să ai ochi albaștri? Cum îndrăznești să strici asta pentru toată lumea?”

— Ce-ai zis? întreabă.

Înclini capul spre păsări.

— Așa îi zice unui grup de ciori. Nu stol sau cârd sau altceva. O „crimă” de ciori.

Mărul lui Adam îi tresaltă. Ceea ce tocmai ai spus trebuie să însemne ceva pentru el. Nu știi dacă e bine sau rău. Nu știi dacă are vreo valoare.

Încă n-o știi, însă bărbatul acesta are o familie.

O fiică și o soție, al cărei cancer tocmai a revenit.

Încă n-o știi, însă acestui bărbat îi este greu să creadă în ceva. Pentru prima dată de când a început să omoare, îi este greu să creadă în el însuși.

Se întoarce cu fața spre drum. Degetele i se agață de volan, încheieturile albe pe poliuretanul negru.

Afară, o cioară își ia zborul.

Mașina pornește iar. El accelerează un pic, apoi virează brusc la dreapta. Mașina se oprește. El trece în partea opusă, peste drum, și apasă pe accelerație. Trupul ți se mișcă pe scaun, legănat de manevra lui.

O întoarcere la 180 de grade.

O nenorocită de întoarcere la 180 de grade.

N-ai habar ce înseamnă asta.

Ia o mână de pe volan și scormonește prin torpedou până ce găsește o basma.

— Pune-ți-o, zice.

Nu te clinești.

— Peste ochi, zice, nerăbdător, în chip de „Nu mă face să mă răzgândesc”.

Te legi singură la ochi.

El conduce și tot conduce. Ar putea să fie patruzeci de minute, sau șaizeci, sau două sute.

Îi auzi respirația, înceată, din când în când un oftat. Bătaia degetelor pe volan. Pedalele gemând sub tălpile lui.

Câteva hurducături, urmate de o linie dreaptă nesfârșită. Camioneta încetinește. Auzi frânele, schimbătorul de viteze scârțâind într-o parte și în alta. Motorul amuțește.

O smucitură la ceafă. Basmaua îți alunecă de pe față. Încerci să privești în jur, însă el te prinde de bărbie, așa că ești silită să te uiți la el.

— O să facem asta repede, îți spune. Are din nou în mână pistolul, ți-l flutură prin față. Ieșim de aici și mergem împreună. Apoi regulile. Dacă încerci ceva – orice –, ne întoarcem în mașină.

Așteaptă, în chip de „Ai auzit ce-am zis?”

Încuviințezi din cap. El coboară din mașină, ia două lucruri de pe bancheta din spate – cătușele și funia, din cât vezi – și te înșfacă pe tine din partea cealaltă.

— Nu te uita în jur, zice, ține ochii în pământ.

Mâna i se încleștează pe brațul tău stâng așa de strâns, că simți cum se formează vânătăile.

Te duce de la mașină pe o cărare de pământ lungă, șerpuită. Arunci priviri furișe. Deja înveți să iei tot ce poți. Vezi într-o fulgerare casa și acareturile din jurul ei. Nu există vecini. Grădina lui, frumoasă și bine îngrijită. Vrei să te agăți de toate astea, dar el e un bărbat care are un scop, urcând pe un deal. E un bărbat care te duce la o magazie.

Ușa se închide în urma ta. Încă n-o știi, dar asta este clipa în care se întâmplă. Asta este clipa în care lumea ta încremenește într-o nouă formă.

În acest moment, magazia este o lucrare neterminată. Unelte împrăștiate pe podea, un sac de îngrășămintă într-un colț. Scaun și masă pliante, un vraf de reviste – pornografie sau arme, nu-ți dai seama. Probabil un amestec din amândouă.

Acesta este spațiul lui. Vei afla mai târziu că începuse să-l pregătească

pentru posibilitatea vagă, îndepărtată, complet teoretică, a cuiva ca tine. A cuiva pe care poate i-ar plăcea s-o păstreze. Îl izolase fonic. Acoperise podeaua cu un covor de cauciuc, își plimbase mâinile pe pereți și astupase cu chit fiecare crăpătură. Însă nu e terminat. Nu ești cea pe care avea de gând s-o păstreze. Ești o hotărâre luată pe moment, o cumpărătură făcută dintr-un impuls.

Se va întoarce a doua zi să termine treaba. Va fixa de perete un lanț. Își va duce de acolo lucrurile, va elibera spațiul. Îl va face să fie al tău. Deocamdată îți trage mâinile la spate și le încătușează. Îți leagă gleznele cu funia și o prinde de clanță.

— Trebuie să mă duc un pic în casă, zice. Sunt singur acasă. Dacă țiți n-o să te aud decât eu, și o să fie rău. Crede-mă.

Îl crezi.

De cum se închide ușa în urma lui, încerci. Îți rotești încheieturile mâinilor, îți răsucesți gleznele, te întinzi spre unelte. Însă el știe cum să încătușeze pe cineva. Știe cum să facă un nod. Și știe să-și mute uneltele ca să nu ajungă la ele femeia pe care tocmai a legat-o în magazia lui din grădină.

Trebuie să ai încredere că oamenii te vor căuta. Fotografia ta va circula pe rețelele sociale. Părinții tăi și Julie – gâtul ți se strânge la acest gând – vor pune afișe. Vor da interviuri, vor face apeluri pline de emoție pentru întoarcerea ta vie și nevătămată.

Trebuie să ai încredere că asta e ceva temporar și că într-o bună zi lumea te va găsi.

Dar sunt lucruri pe care tu le știi și el nu. Lucruri care vor acționa în favoarea lui. Oricine te cunoaște va spune că n-ai fost tu însăși. Că înainte de dispariție te-ai închis în tine. Ai adormit la cursuri. Notele tale au avut de suferit. Ți-ai împachetat lucrurile, ai părăsit orașul pe care îl iubeai și oamenii pe care îi cunoșteai.

O să apară o nouă poveste. Vor trece zile, săptămâni, luni. Oamenii vor spune întâi în sinea lor și apoi, când se vor deprinde, unul altuia: poate că ai dispărut dinadins. Poate că te-ai dus cu mașina undeva și te-ai lăsat să aluneci afară din existență. Ai sărit într-o râpă, ai căzut în apă. Poate ai luat-o de la capăt altundeva. Poate că te-ai eliberat, în sfârșit, de demonii tăi.

Nimeni nu se așteaptă ca morții săi să se întoarcă la viață.

În cele din urmă, nu te vor mai căuta. Nu vor mai arăta fotografia ta. Te

vor lăsa să te estompezi. Nu vor mai spune povestea ta, până ce într-o zi vei rămâne singura care și-o mai amintește.

42. FEMEIA DIN CASĂ

Febra scade. Nu mai vomîți. El continuă să-ți aducă mâncare, dar nu te veghează. Interesul îi scade.

Lumea își recapătă limpezimea. Crestăturile de la ceafă se nivelează. Rănila încep să se vindece. Când te trezești, perna nu mai e mânjită de sânge.

Într-o seară vine cu mâinile goale. E vremea să te întorci jos, îți spune. Cina e gata.

Te tragi în sus. Podeaua e o apă. Podeaua e marea zbuciumată. Ești pe un vapor, legănându-te. El zice: „Haide, haide!” Te echilibrezi punând o mână pe perete. „Nu știu dacă sunt pregătită”, ai vrea să-i spui. „Am slăbit. Sunt încă foarte obosită”. Dar el știe ce vrea. Picioarele tale de pe mare trebuie să te ducă la parter.

Ea e aici.

Cecilia.

Încearcă să-ți zâmbească, sfioasă. Probabil se întreabă cum stau lucrurile între voi două. Poate că a simțit că te-a vârat într-un soi de belea. Trebuie să-și amintească la fel de bine ca tine ultimele clipe petrecute împreună, înainte ca tatăl ei să dea buzna în încăpere.

Ce i-a spus el? Tatonezi în jurul subiectului, o poveste confuză. A auzit-o țipând. A crezut că e speriată sau rănită. Voia să ajungă la ea cât mai repede posibil. Așa că s-a așezat între voi două. A înșfăcat-o pe ea și te-a înșfăcat pe tine. Ea n-a văzut partea care a urmat. Dar a văzut ceva, și trebuie să găsească o cale ca să înțeleagă.

El și-a ascuns furia de ea. A încercat. Chiar dacă ea a simțit-o, îți dădeai seama că e obișnuită cu asta – accesele lui de mânie, izbucnirile imprevizibile. Și apoi totul potolindu-se la fel de repede cum începuse. Nu trebuie decât să aștepte să se termine, și el se întoarce. Tatăl pe care îl știe. Tatăl în care are încredere.

Și ea era supărată pe tine. Înainte să năvălească el. Dar acum încearcă să îndrepte lucrurile, un zâmbet ca o mână întinsă din partea cealaltă a mesei. E prea singură ca să stea mult timp supărată pe tine.

Însă tu nu-i zâmbești. Nu ești în stare s-o faci.

Ai fi putut să pleci.

Gândul se agață de tine în timp ce te miști fără convingere. Ai fi putut să pleci. Ai fi putut să fugi, ai fi putut să te salvezi. Trupul ți se întărea. Și acum, asta.

Te-ai convins pe tine însăși că nu poți să pleci fără ea, dar ea nu s-a lăsat salvată. A stricat planul. A stricat totul pentru tine.

Și acum o urăști.

Te ia prin surprindere acest torent de ostilitate, dar e aici, un soi de ură care se dezlănțuie în tine ca un foc sălbatic. Simți cum crește, și crește, și te îngrijorezi că el o să observe. Stă chiar lângă tine. Cum poate să nu simtă această nouă forță, această dogoare care radiază din fiecare centimetru al tău?

Îți trec prin minte cele mai rele gânduri. Pare nefiresc să urăști o fată. În viața ta dinainte întotdeauna le acordai fetelor și femeilor prezumția de nevinovăție. Îți făceai o regulă din asta. Nu puteai niciodată să spui „Ce cățea, ce târătură, ce târfa dracului!” Era ceva păgân în aceste cuvinte. Nu voiai să răsune în gura ta.

Dar acum o vezi pe ea, copilul lui. Ai fi plecat de aici dacă nu era ea. Ai fi ieșit. Ai fi pornit camioneta. El ar fi auzit motorul, dar ar fi fost prea târziu. Ai fi condus tot mai departe până ai fi găsit ceva – un magazin local, o benzinărie, un loc cu camere de supraveghere și martori.

La masă, Cecilia întinde mâna după solniță. E la doar câțiva centimetri în stânga mâinii tale, dar nu te clintești. Ea nu îndrăznește să-ți ceară. Există cruzime spectaculoasă și există asta: gesturi mici, mustind de posibilitatea negării, așa de mărunte, că dacă ea ar spune ceva ar părea nebună. Paranoică. Egocentrică. Dar tu știi și ea știe și e plăcut, plăcut s-o faci să se simtă mică, plăcut să-i dai de știre cât de tare te-a dezamăgit, cât de puțin înseamnă ea pentru tine acum.

Se ridică să ia sarea, cu ochii pironiți pe masă.

Te uiți țintă la supa din farfuria ta. Ești conștientă că ai în comun cu tatăl ei unele energii. Că unei părți din tine îi place din când în când să-i rănească pe alții.

N-ai zis niciodată că ești perfectă.

Ea mai învârte o vreme supa prin farfurie și, în cele din urmă, lasă jos lingura, se răsucesc spre tată și întreabă dacă poate să se întoarcă în camera ei. Nu-i e foame, zice. Nu se simte prea bine. El încuviințează din

cap. O privești cum urcă scara cu pași greoi. Nu-i film în seara asta. Nu-i canapea. Nu ne prăpădim unii după alții.

Casa. Se închide în jurul tău ca o capcană pentru lupi. În această poveste, din acest punct de vedere, lupul ești tu.

•

În noaptea aceea nu dormi. Propria furie se întoarce împotriva ta.

Ai hotărât că nu poți să pleci fără ea. Te-ai lăsat distrasă. I-ai trădat pe toți cei lăsați în urmă. Mama. Tatăl. Fratele. Julie. Matt. Ești un mare semn de întrebare în viețile lor și ai avut o șansă să pui capăt acestui lucru, îndoielii, faptului că nu știi. Locului gol de la masă, spațiului neocupat de sub pomul de Crăciun.

Îți imaginezi că au găsit metode de a merge mai departe. Nimeni nu-și pune viața în suspensie pe vecie. Dar tot trebuie să-i mai tragă de mânecă. Gândurile pot să-i ia prin surprindere într-o dimineață caldă de luni, așteptând să treacă strada spre birou. Sâmbătă seara, la film, cu mâna în cutia cu floricele cu unt. Încercând să-și vadă de viață, încercând să se bucure de timpul lor pe pământ, și întotdeauna acea întrebare ronțăie un colț al creierului: „Ce s-a întâmplat cu ea?”

Probabil cred că ești moartă. Probabil cred, inevitabil, că ți-ai făcut-o singură. De câte ori te gândești la asta te sfâșie un răcnet tăcut. Ei sunt, relativ vorbind, înnebunitor de aproape de tine – sunteți toți pe aceeași planetă, în aceeași țară, în același plan al existenței. Și totuși, tu ești pierdută. Ești Ulise. Rezolvi niște chestii. Ai plecat într-o călătorie și acum nu poți să ajungi acasă.

Ai fi putut să le spui adevărul chiar acum. N-ar înțelege – nu totul, nu imediat. Știi cum se întâmplă. Ai citit articole și cărți. Ai văzut filme. Știi că nu-i ușor să te întorci în lume. Oamenii pun întrebările greșite. N-au habar. Dar încearcă.

Ați fi putut să vă străduiți cu toții împreună, chiar în clipa asta, dacă n-ar fi fost fata. Dacă n-ați fi fost tu și copilul ăsta și inima ta. Inima ta duioasă, proastă, care după toate astea – după toți cei cinci ani în felul ăsta – a văzut o fată și ți-a spus: „Nu plecăm fără ea”.

*

În seara următoare te duce iar la parter. Cuvintele te găsesc la masă. Două cuvinte pe care nu ți le-a spus niciodată.

Dă să se așeze și se ridică imediat, scoate plicul din buzunarul de la

spate al blugilor. Îl lasă să cadă pe masă și se așază.

Imediat îl cercetezi. El n-are nevoie decât de o secundă ca să-și dea seama de greșeală – poate nu s-a gândit că o să îndrăznești, poate a uitat, poate s-a gândit că ești încă prea înceată, prea vătămată. Ia înapoi plicul și îl îndeasă în buzunarul din față.

N-ai putut să deslușești adresa, numele orașului. Dar ai găsit altceva.

Îți umple creierul ca apa țâșnind dintr-un hidrant. O informație nouă, strălucitoare. O lume de explorat. Numele unui tată.

Aidan Thomas.

Nu ți-a spus niciodată. N-ai întrebat niciodată. Era de la sine înțeles că nu vrea să-ți spună. La ce ar fi fost bun un nume în magazie? Însă acum ești în casă și bărbatul care te ține prizonieră are un nume.

Aidan Thomas.

Mai târziu, în întuneric, formezi silabele cu buzele, în tăcere. Ai-dan Tho-mas. A-i-d-a-n-T-h-o-m-a-s. Îl guști. Bați cu degetele în podea, o dată la fiecare literă. E un început și un sfârșit. O naștere și o moarte. Ultimul cuvânt dintr-un mit. Primul cuvânt dintr-o poveste adevărată.

În viața ta dinainte, când ascultai podcasturi și căutai pe forumurile online, când erai prietena crimelor ciudate, ai aflat amănuntele, teoriile și porecelele. Știai de Golden State Killer. The Unabomber. Son of Sam. The Grim Sleeper, Green River Killer, Butcher Baker, întotdeauna, aceeași poveste: bărbați fără nume, fără chip. Până ce erau prinși. Până ce primeau nume, și joburi, și biografii. Până ce polițiștii le dădeau să țină o tăbliță cu data și locul și le făceau fotografia de la arestare.

Numele era întotdeauna primul lucru care îi țintuia în realitate.

Te ții de două cuvinte, de unsprezece litere, ca de un colac de salvare. Aidan Thomas.

Bărbatul din magazie a început și a sfârșit cu tine. Însă ani în sir Aidan Thomas a existat fără tine. Pe cardurile bancare, formularele fiscale, cardul de identitate. Pe certificatul de căsătorie, pe certificatul de naștere al fiicei lui. Și-a văzut de drum în lume, și asta n-a avut nimic de-a face cu tine.

Într-o zi, Aidan Thomas va exista din nou fără tine.

43. EMILY

În ziua de după ți-păt i-am trimis un mesaj. „Sper că totul e în ordine” – am șovăit, apoi am adăugat un „Asta facem noi”, mi-am zis. „Ne sărutăm. Punem mâinile unul pe altul. Facem schimb de cadouri secrete. Punem fețe zâmbitoare la sfârșitul mesajului”.

Am vârat telefonul în șorț, lipit de coapsă. Pe tot parcursul turei am așteptat să vibreze. Nimic. Târguindu-mă: „După ce prepar o băutură o să-mi răspundă la mesaj. După ce prepar două băuturi. După ce prepar cinci. Dacă fac o pauză de mers la baie, lucrurile vor reveni la normal și o să-mi scrie. Dacă nu mă mai uit la telefon cinci minute. Poate zece. Dacă închid telefonul și îl deschid iar”.

Nu mi-a răspuns la mesaj.

Întotdeauna răspunde.

„Bărbații fac asta”, mi-am zis. „Oamenii fac asta. E ocupat. Muncește. Poate că a căzut o linie de tensiune. Sute de oameni dintr-un oraș din apropiere n-au electricitate și eu îmi fac griji pentru un mesaj. Poate că fiica lui are nevoie de el. Poate că e bolnavă. Poate că el e bolnav. Ideea de bază este că uneori oamenii nu răspund la mesaje și asta nu înseamnă că ceva nu-i în ordine. Pur și simplu, asta-i viața”.

Însă nu și în cazul lui. Cu el era ceva special – *este* special.

A trecut aproape o săptămână. Nu l-am văzut la restaurant sau în oraș.

Știu ce s-a întâmplat. Mâinile lui pe pielea mea, răsuflarea lui în gura mea. Lanțul de argint, rece în jurul gâtului meu. Darul pe care mi l-a făcut. Asta a fost adevărat. Am dovada.

•

Tura de cină. E o joi. Îl aștept să apară. În orice clipă o să se ivească. O să-mi zâmbească din celălalt capăt al sălii și îngrijorarea mea o să se topească. O să aibă o explicație perfect valabilă. Nici măcar nu va trebui să întreb. „N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat, o să zică. Mi s-a stricat mașina. Mi-a fost furat telefonul. S-a stricat. A căzut în closet. N-ai încercat să-mi trimiți vreun mesaj, nu?”

Ușa se deschide și se închide. E judecătorul Byrne. E doamna Cooper. E

fostul meu profesor. E oricine în afară de el și noaptea e amețitor de aglomerată și îmi spun că măcar dau mai puțină atenție telefonului și că asta o să-l facă să zumzăie.

Nu zumzăie.

Eric ne duce cu mașina acasă. Potrivește oglinda retrovizoare ca să mă vadă pe bancheta din spate.

— Care-i necazul, fetițo? întreabă. Ai fost tăcută toată seara.

— Doar obosită.

Îi zâmbesc cu buzele strânse, îmi culc obrazul pe dosul mâinii, mimând că dorm. El încuviințează din cap și își îndreaptă iar ochii spre drum.

Îmi reazem fruntea de geam. E așa de rece, că doare, și apăs mai tare, și mai tare, până ce pielea îmi amorțește. Întâmpin cu bucurie durerea și golul care urmează.

Suntem la două străzi de casa lui Aidan. Cât îmi doresc să-i pot spune lui Eric să mă ducă și să mă lase acolo! Aș bate la ușă sau aș suna. El ar trage storul, s-ar uita afară. Fața i s-ar lumina. „Îmi pare așa de bine că ai trecut pe aici”, ar zice. M-ar lua în brațe și i-aș simți mirosul, tot trupul meu ar fi o sărbătoare.

Acasă, le spun lui Eric și Yuwandei că mă duc la culcare. Sunt sărbătorile, zic. Întotdeauna sunt sleită de sărbători. Mai bine le-ar spune „zile de zăpăceală”^[6], n-am dreptate?

Sub pilotă scot telefonul. Tot nimic. Îl trântesc pe saltea. Oftez. Apoi îl iau iar și citesc ultimul lui mesaj. „Bine. Stai acolo. Vin eu la tine. Cece a adormit și nu vreau s-o trezesc. Prima Zi a Recunoștinței fără mami, știi?”

Nici măcar n-a fost unul bun. Nu „:)”, nu „Noapte bună”, nu „Bună dimineața”, nu „O să mă gândesc la tine azi”. Nu „Sper că tura a mers bine, sper să visezi frumos, sper că ești bine”.

Derulez schimbul nostru de mesaje până la primele, la „Bună! Sunt Emily. Mulțumesc din nou pentru ajutorul tău de azi”. La discuțiile noastre despre șoimi cu coada roșie și coșmaruri despre uși închise și coridoare întunecate.

A fost adevărat. Am totul aici, toată istoria noastră. Mă place. A făcut loc pentru mine chiar și când viața îi era tulburată.

Aș putea să-i scriu. Nu trebuie să aștept să mă caute el. Știu asta. Am încercat, dar fiecare încercare de a compune mesajul perfect s-a încheiat cu mine apăsând pe tasta delete. „Ce mai f...” – delete. „Voiam doar să mă

asigur că totul e...” – delete. „Nu vreau să te deranjez, sper doar s...” – delete, delete, delete.

Duc mâna la lăntişorul de argint, țin în pumn medalionul, stau așa până ce metalul ajunge la temperatura pielii mele.

Am văzut asta. Am trăit asta. Mi-a dat toate aceste lucruri și nimeni nu l-a silit s-o facă. A făcut-o pentru că voia.

A făcut-o pentru că mă place.

•

Vineri, la Păianjenul păros. Mă silesc să merg. Pentru echipă, îmi spun. De parcă le-ar păsa.

Tot niciun semn de la el.

Dacă ar fi făcut-o dinadins – dacă ar fi vrut să mă scoată din minți, așa ar fi procedat.

Doar un pahar în seara asta. Știam că Eric o să vrea să stea până târziu și știam că eu n-o să am chef, așa că am mers cu mașina mea.

Când mă întorceam la mașină, o halucinație.

Și totuși, pot să jur că am văzut-o. Camioneta lui albă parcată în spate, pe o stradă laterală, lucind un pic prin tufe de la Păianjenul păros.

Mă uit în jur, arunc o privire spre intrarea barului.

El nu-i aici.

Încă o privire. Fără succes.

Pornesc Honda. Reglez oglinda retrovizoare, dau să ies din parcare și...

A dispărut.

Camioneta lui a dispărut.

Umerii mi se încordează. Mă uit pe geamuri. Mă răsucesc pe scaun, capul mi se rotește. Mă uit la tufe. Nimic.

Ce mama...?

Ca și cum ar fi așteptat să vadă ceva, a văzut și a plecat. Râd în sinea mea, râd de mine, pentru că ideea e așa de ridicolă, și totuși așa arată.

Ca și cum ar fi așteptat să mă vadă și a plecat de îndată ce m-a văzut.

44. FEMEIA DIN CASĂ

Te înveți cu cuptorul din piept, care îți aspiră tot oxigenul. Te macină. O să te înghită – pe tine, pe el, copilul lui – dacă nu-l stăpânești. O să faci greșeli. Dacă ai învățat ceva de la el, este că oamenii fac greșeli când lasă cuptorul să preia conducerea.

Regula numărul șase ca să rămâi în viață afară din magazie: nu poți să te arzi singură până nu mai rămâne nimic.

La cină auzi un sunet. El e primul care îl observă. E un bărbat acordat la ceea ce este în jur, cu ochii și urechile peste tot, tot timpul. Observi și tu, apoi Cecilia. Toți trei stați cu capul înclinat spre ușa din spate, cu sprâncenele încruntate. Un zgrepțănat, ceva – cineva – se vaită.

Cecilia arată în direcția sunetului.

— Vine de afară.

— Trebuie să fie vreun animal, zice el.

Ea clatină din cap și se ridică. Cu două degete dă deoparte un stor.

— Cecilia, nu...

Înainte ca el să-i poată spune să se așeze la loc, ea e la ușă, răsucind clanța. O clipă sunteți tu, el și ușa deschisă, cu vântul rece care se învâртеjește între trupurile voastre. Se uită la tine aspru. „Ia mai scutește-mă”, ai vrea să-i spui. „Chiar crezi că o s-o iau la fugă? Aici? Acum? Încă mai simt cicatricea, dureroasă și groasă, de la ceafă. Încă mai simt ce mi-ai făcut data trecută”.

Cecilia se întoarce. Îți înghiți un icnet. Bluza ei e plină de sânge. Ține brațele întinse în față. Lipit de pieptul ei, e un ghem negru care tremură.

Tatăl se trage înapoi.

— Cecilia, ce dr... Acum își amintește că nu e un bărbat care înjură, cel puțin nu în fața altora în afară tine, și cu siguranță nu în fața copilului său. Ce faci?

Ea se lasă pe vine și pune cu gingășie ghemul de blană neagră pe podeaua bucătăriei. E un câine. Un câine rănit, cu o despicătură mare pe piciorul stâng, cu sângele curgând pe dale.

Fața ți se înfierbântă. Nu-ți mai simți degetele. Iubeai câinii. Ai avut unul când erai mică – o corcitură de Terra Nova cu ciobănesc de Berna.

Absolut enorm. Era doar iubire și bale tot timpul.

Câinele ăsta e mic. Dacă ar putea sta în picioare, presupui că ar fi înalt de vreo treizeci de centimetri. Deslușești urechi ascuțite, un bot alungit. Un mic terier, gâfâind, cu ochii mari și căprui alergând frenetic dintr-un capăt în altul al bucătăriei.

— Cecilia, ușa.

El se repede s-o închidă. Primul lucru pe lista lui, întotdeauna – să te ascundă de lume. Apoi îngenunchează lângă fiica sa, se apleacă peste câine.

Fata ridică privirea spre el. Privirea unui copilaș, ochi rotunzi și o încredere nețărnută în capacitatea tatălui său de a îmbunătăți totul.

— Trebuie să-l ajutăm, zice ea.

Te ridici și tu și te duci de cealaltă parte a mesei de bucătărie. El înalță o sprânceană spre tine, în chip de „E destul – acum te poți opri”.

Îți încrucișezi brațele pe piept. Cecilia insistă.

— Trebuie să-l ajutăm. Poate că a fost lovit de o mașină. Cineva trebuie să-l fi lăsat pe marginea autostrăzii.

Un curent electric îți străbate creierul. Autostradă? Vocea Ceciliei tremură.

— Haide. Trebuie să fi mers kilometri întregi ca să ajungă aici. Trebuie să facem ceva.

„Kilometri”. Câți? Opt? Șaisprezece? Douăzeci? E posibil să ajungi pe jos? Se poate alerga până acolo?

La dreapta ta, un tată oftează, își ciupește tâmpilele între degetul mare și cel mijlociu.

— Nu cred că putem face ceva.

Ea clatină din cap.

— Putem să-l ajutăm. Să-l ducem la veterinar. N-are zgardă. Din nou tremurul din voce. Nimeni nu-l vrea. Nu-l putem lăsa așa.

El își freacă fața cu mâinile. Câinelui încă îi curge sânge. O parte din el ajunge pe tălpile bocancilor lui. O să-i spele mai târziu. Trebuie să fie iscusit la așa ceva, să înlătore chestia aia de pe haine, de pe piele, de pe orice părticică din el. Trebuie.

— Cecilia.

El coboară privirea spre câine. Așa încep, îți amintești. Oamenii ca el. Ai auzit la televizor când erai copil, în podcasturi ca adult. Începe în copilărie, uneori în adolescență. Uneori în jurul vârstei fiicei lui, între

copilărie și maturitate. Un copil ține fluturi într-o cutie fără aer. Animale de companie dispar. Apar veverițe moarte sub un copac. Așa exersează. Așa încearcă apele, ating cu vârful piciorului întunecimea, de dedesubt.

— E prea târziu, îi spune el.

Ea zice că nu, nu-i prea târziu, uite, câinele încă respiră. Însă el nu ascultă. Se ridică, își duce o mână la curea. Nu l-ai observat acolo – pistolul în toc. De obicei nu-l poartă prin casă. Trebuie să fie o nouă măsură preventivă, la care s-a hotărât după ce ai fost cât pe ce să reușești în living.

Cecilia ridică privirea.

— Ce faci?

Aceeași întrebare e înțepenită în gâtul tău. Nu-i cu putință să se gândească la asta. În fața ta ar face-o. Dar în fața copilului său?

Prinde în mână pistolul. Fiecare mușchi din trupul tău se încordează.

— Uneori e singurul lucru uman de făcut, zice. Câinele suferă. Nu poate fi ajutat.

Ea pune mâinile pe animal. Cu palmele goale apasă rana. Atâta sânge – pe mâinile ei, sub degete, până la coate.

— Încă respiră, zice ea, și pieptul câinelui se ridică, de parcă ar confirma. Te rog, tati, te rog!

O lacrimă i se rostogolește pe obraz. Și-o șterge imediat. Sânge la coada ochiului, sânge pe bărbie.

El oftează din nou, cu mâna tot pe pistol.

— Nici eu nu vreau mai mult decât tine să fac asta, zice. Dar uite. Asta se întâmplă când un animal e rănit. Știu că nu pare așa, dar e ceea ce trebuie făcut, îngenunchează lângă fiica sa. Lasă-mă să-l duc afară.

Chiar o să se întâmple? O să îngădui asta? O să te uiți cum câinele ăsta – câinele ăsta frumos, cu burtică rotundă, dinți albi și lăbuțe minuscule – e împușcat?

Cecilia ia din nou câinele în brațe. El scoate un schelălăit, ca și cum te-ar ruga să intervii.

— Lasă-l jos, Cecilia!

Vocea lui e joasă. E același mârâit, aproape ca și cum ar toarce, pe care l-a folosit în ziua în care te-a răpit.

Poate că asta te îmboldește să acționezi. Poate că te ofensează ideea că asta – orice parte din asta – s-ar putea compara cu ce a simțit când se gândea că e pe cale să te omoare.

— Încă mai respiră.

Capul lui se smucește spre tine. Îți aruncă o privire foarte intensă, în chip de „Cum îndrăznești?”. Ridici din umeri. „Zic și eu”. El își face de lucru cu tocul pistolului.

Insiști.

— Nu-i mort.

Cecilia ridică privirea spre tine. E prima dată când ochii vi se întâlnesc după seara din living. De când ai încercat s-o salvezi și tot ce ți-a dat în schimb a fost un țipăt. Ceva te înșfacă de beregată – o fată, aprigă și speriată și hotărâtă. Împotrivindu-se voinței tatălui.

Rușinea ți se ridică în stomac, groasă și fierbinte. Ai uitat. Ai fost așa de ocupată s-o urăști, să disprețuiești fiecare părticică din ea, că ai uitat tot ce știi despre ea și tatăl ei. Pașii de pe coridor noaptea. Mâna de fier cu care îi stăpânește el viața. Tot ce face el, tot ce ascunde de ea.

Și acum iat-o aici, ghemuită pe dalele din bucătărie cu un animal însângerat în brațe, și are treisprezece ani și e dulce și bună și vrea să salveze câinele ăsta. Nu-s decât câteva luni de când mama ei a murit, viața i-a fost întoarsă pe dos, și fata încă vrea să facă bine. Poate că vrea ceva ce să iubească. A fost singură. Știi că a fost. Poate că vrea un tovarăș, pe cineva pe care să-l țină în brațe. Pe cineva care s-o iubească, la rândul lui. Pe cineva care să n-o rănească.

Faci un pas în față, te vâri între Cecilia și tatăl ei. Îți lași privirea s-o întâlnească pe a lui. „Liniștește-te”. Te apleci să te uiți mai bine la rană. E urâtă. Poate să supraviețuiască un câine dacă a pierdut atâta sânge? Nu știi. Dar merită să încerci.

Ceva se aprinde în tine. Ai nevoie cu disperare de posibilitatea unei renașteri în casa asta. Dovada că cel rănit poate să revină la viață între aceste ziduri.

Rotitele din creier ți se învârt frenetic, încercând să răsucescă această situație astfel încât el să iasă în câștig.

— Ai putea să-l ajuți, zici.

El te fulgeră cu privirea. Crede că ești sfidătoare, nesăbuită. Dar tu știi unde bați.

— N-ai învățat ce să faci în aceste situații? continui.

El se încruntă. E aproape, aproape de un strop de distracție și tu i te tot pui în cale. Dar la stânga ta, Cecilia se înviorează. Ridică din nou privirea

spre el, cu ochii lărgiți de hotărâre.

— Da, tati, zice. Când erai în Infanteria Marină?

El își dă ochii peste cap, încă nu e convins.

Cât de discret poți, îi prinzi privirea, apoi înclini capul spre fiica lui. Ochii ți se duc la câine, apoi înapoi la el.

„Asta-i șansa ta”, ai vrea să-i spui. „Îți amintești certurile voastre, acele cine furtunoase și pașii ei furioși în sus pe scări? Fetița ta crește, dar încă mai ai nevoie să se uite la tine ca la un erou.

Salvează câinele. Fii un erou. N-o face pentru ea. N-o face pentru câine. Fă-o pentru tine”.

El cedează. Nu-ți vine să crezi. Cu mâna liberă deschide un dulap de sub chiuvetă și scormonește prin el, scoate o trusă de prim ajutor. Apoi îi face semn Ceciliei să pună câinele înapoi pe podea. Își ia mâna de pe tocul pistolului. Cecilia lasă jos câinele. Cu gesturi precise, iuți, tatăl deschide trusa și scoate o sticlă cu dezinfectant.

Un ghiont în piciorul tău.

— Pune-i o mână sub falcă. Pe cealaltă pe șold. Ai grijă să stea nemișcat.

Șovăi o clipă, apoi pui mâinile pe câine așa cum ți s-a spus. El agită sticla cu dezinfectant.

— Mai ales ai grijă să nu mă muște.

„Tentant”, îți zici, dar ții cu câinele, cu Cecilia, cu tine însăși, vrei ca niciunul dintre voi toți trei să nu aibă necazuri. Degetele îi tremură un pic când se apropie de câine și stropește rana. Se crispează, tamponează carnea sfâșiată cu o compresă.

— Pune mâna aici, îți spune.

Apeși rana. Toți trei așteptați să se oprească sângerarea. Cecilia face semn că vrea să ajute, însă el îi spune să stea deoparte.

Încerci prin forța voinței să faci câinele să trăiască sub palmele tale, te convingi singură că poți să faci minuni. Fata se uită. N-o să lași câinele să moară în fața ei. N-o s-o mai dezamăgești niciodată.

Sângerarea încetinește. Mai așteptați o vreme și, când a încetat aproape de tot, el începe să panseze rana, fixează bandajul. Câinele gâfâie. Are dureri, sigur, dar e în viață. E în viață.

Cecilia se oferă să aducă de jos o pernă veche. Poate fi un pat pentru câine, zice ea. Tatăl îi spune să stea pe loc, că se duce el.

Jos.

Unde te-a dus după faza din pădure. Unde locuiesc uneltele lui. Unde, judecând după cât de repede sare în picioare, nu vrea deloc să se ducă fiica sa.

Rămâi în bucătărie cu copilul lui, amândouă aplecate deasupra câinelui. Ea se uită la tine și își mușcă buza, ca și cum ar avea ceva de spus, dar nu știe cum s-o facă. Înainte să te poți gândi la un fel de a-ți formula propriile gânduri, tatăl se întoarce cu ceea ce arată ca o pernă de canapea veche. O pune jos într-un colț al bucătăriei. Cecilia ia din nou în brațe câinele și îl pune cu blândețe acolo. Câinele scoate un vaier, apoi lasă să iasă încet aerul din plămâni. În cele din urmă se liniștește, cu labele de o parte și de alta a botului.

El oftează.

— Să vedem dacă trăiește până mâine, zice.

Cecilia dă să mângâie pe cap câinele, apoi se răzgândește.

— Am putea... începe să zică.

Restul frazei rămâne nerostit. Probabil voia să propună să-l ducă la veterinar acum, că sângerarea a fost oprită. Să vadă dacă un profesionist adevărat poate să facă ceva. Niște suturi ar fi un început. Dar își cunoaște tatăl. Știe să ia victoria și să lase restul.

El se ridică, pune înapoi în trusă dezinfectantul și restul de tifon și se apucă de curățat.

În spatele lui, o mână o cuprinde pe a ta. Îți ții respirația. Ea îți strânge ușor degetele. „Mulțumesc”. Un gest tăcut, zgomotos ca o tobă pentru tine. „Mulțumesc”.

Aștepți ca tatăl ei să folosească un mop și o găleată. Un tată, concentrat și practic, spălând cu dezinvoltură sângele de pe podeaua bucătăriei sale.

Pulsul Ceciliei bate abia simțit lângă încheietura mâinii tale. Stai nemișcată câteva secunde, apoi îi strângi și tu degetele.

45. FEMEIA ÎN MIȘCARE

El intră în cameră, te descătușează și zice:

— Să mergem.

— Ce? întrebî.

Te îndeamnă cu o fluturare a mâinii.

— Haide, zice. N-am la dispoziție toată ziua.

Te ridici – încet, în caz că n-ai înțeles bine. Dar el nu se înfurie. Cel mult, vrea să mergi mai repede. Te trage de încheietura mâinii, te zorește în jos pe scări.

E miezul zilei. O zi de luni. Cecilia e la școală. El ar trebui să fie la lucru. Nu-l așteptai înapoi decât cel mai devreme la ora cinei.

Câinele. A trebuit să vină să vadă cum se simte. Și, dacă tot era aici, a hotărât să mai facă și... orice o fi asta.

Își ridică puloverul, îți arată pistolul în toc. Așteaptă să încuviințezi din cap, apoi deschide ușa.

— Mergi la mașină, zice.

Are ochii peste tot – la tine, la camionetă, la împrejurimi, la copaci, și case, și păsări. Brațul îi este așezat comod pe umărul tău. Te mână spre mașină, deschide și închide portiera pasagerului, aleargă ușor până pe partea cealaltă. Simți schimbarea din atmosferă, ușurarea lui după ce sunteți amândoi înăuntru.

— Ce se întâmplă?

El pocnește din limbă, ca și cum răspunsul ar fi evident.

— Mergem la o plimbare.

Stomacul ți se strânge. Nu știi ce vrea să zică. El răsucescheia în contact, se concentrează pe ieșirea de pe alee. Are fața inexpresivă, indescifrabilă.

La dracu'!

Nu-ți spune să închizi ochii. Aștepți până ce mașina e pe drum – un drum de țară, cu copaci pe amândouă părțile și case, case reale, dar nici picior de om – ca să întrebî.

— Pot... pot să mă uit?

— Poți să faci tot ce poftești, zice el, de parcă n-ar fi cea mai mare

minciună nenorocită care i-a ieșit vreodată din gură.

Ai ochii lipiți de geam. Concentrează-te. Totul – fiecare frunză, fiecare fereastră – e un indiciu vital. Din acea seară în living, prelucrarea de informații a fost ca și cum ai pedala prin orez uscat, nu se lipește nimic, totul alunecă, însă trebuie să încerci.

Trebuie să încerci.

El conduce încet, trecând de o casă după alta. Cartierul e o zonă rezidențială, opusul casei lui dinainte – acea proprietate mare ascunsă în pădure, fără nimeni în jur, hectare de pământ care îl fereau de priviri.

Acesta nu este un mediu natural pentru el. Atât de expus, atât de indiscret. Dacă pui un astfel de om într-un astfel de loc, o să se prefacă într-un butoi cu pulbere.

Sunt copaci și linii de tensiune și cam atât. Nimeni în curțile din față. Adulții sunt la lucru; copiii, la școală. Pe dreapta e o turmă de vaci. După câțiva metri e panoul publicitar al unei fabrici de prelucrarea cărnii, Butcher Bros. Lângă panou e un puț vechi, ruginit, sinistru. Genul de puț despre care citești în basmele din alt veac.

Concentrează-te.

Până acum a făcut stânga, stânga și dreapta. Te ții de asta ca de un cod important. Stânga, stânga, dreapta și drept înainte, pe lângă turma celor de la Butcher Bros.

O pensiune pe stânga. Pe dreapta, o bibliotecă. Și, dintr-odată – deschis, disponibil, ușor de atins, chiar în fața ta – centrul unui oraș.

Trebuie să fie o halucinație.

El merge pe ceea ce presupui că e strada principală. E prea mult, mult prea mult ca să absorbi deodată – un magazin cu sandvișuri, și o librărie, și o cafenea, și o brutărie, și un magazin cu băuturi, și un coafor, și o sală de yoga, și o farmacie. După un colț, un restaurant numit Amandine. E închis. Restaurantele, îți amintești tu, sunt adesea închise luna.

Pare așa de normal. Ca și cum ai putea să cobori din mașină și să faci din nou lucruri – să iei un *latte*, să mergi la o oră de *vinyasa*, să-ți cumperi un ruj nou.

Te răsucești spre el. Ochii îi lucesc, transparent în soarele de iarnă. Palmele îi fâșâie pe volan. Așa de simplu. Librăria pe fundal. Mâinile la orele zece și două. Un tip care se ocupă de treburi. Un tată prin oraș. Un om respectat, care duce o viață respectabilă într-un oraș respectabil.

Oprește în dreptul brutăriei. Parchează în spatele unui BMW argintiu, lasă motorul în ralanti.

— Deci, ce crezi? întreabă.

N-ai habar ce așteaptă de la tine. Riști să arunci o privire într-o parte. N-ar trebui să fie îngrijorat? Ar putea să te vadă cineva. În orice moment, de-acum. Și-a petrecut cinci ani ascunzându-te, coborând storurile, încuind ușile în spatele tău. Ce face acum?

— E... drăguț, încerci tu.

Un mic hohot de râs.

— E un cuvânt potrivit, zice. Și oamenii sunt „drăguți”. Aruncă o privire afară. Că veni vorba...

Îi urmezi privirea. Un bărbat iese din brutărie. E aplecat în față, îmbrăcat cu un palton cenușiu, cu o pungă de hârtie sub braț. Vede camioneta și schimbă direcția de mers.

Se îndreaptă spre voi.

Pe când se apropie, poți vedea amănunte: părul care se rărește, pete cafenii la baza scalpului, verighetă de argint pe inelarul stâng. Te agăți de fiecare element, captivată de înfățișarea lui cu totul obișnuită. Cinci ani fără să vezi chipuri noi ți-au făcut asta.

Bărbatul își flutură mâna spre camionetă.

— Aidan!

Asta e. El o să scoată pistolul și o să fie sfârșitul bărbatului cu palton cenușiu. Te prinzi strâns de scaun. Maxilarele ți se încleștează. Dinții îți scrâșnesc, un disc zgâriat care îți răsună în creier.

Un sunet în dreapta ta. Arunci o privire.

Geamul de pe partea pasagerului coboară.

Ce mama dracului se întâmplă?

— Bună ziua, domnule judecător.

Vocea lui e caldă, și politicoasă, și mieroasă. Pe fața lui e plăcerea simplă, credibilă, de a întâlni pe stradă un vechi prieten.

Acum geamul din partea ta e coborât complet. Bărbatul cu palton cenușiu se reazemă de mașină și salută iar.

— Ce mai faci? întreabă. Nu ești la lucru azi?

— Doar o pauză, domnule judecător. Știți cum merg lucrurile astea. Șeful nu mă scapă niciodată din ochi prea mult timp.

Bărbatul chicotește și el, în chip de „Sigur, de parcă n-aș ști”.

— Spune-mi Francis, zice, ți-am zis de o sută de ori. Nu-i nevoie să fii așa de oficial.

— Dacă ții neapărat. Apoi, glumeț: Domnule judecător...

Ridici privirea spre bărbatul cu palton cenușiu, te uiți la el cât de intens poți fără să-i stârnești bănuieli celui de la volan. Ochii ți se umezesc. Fața îți arde. „Uită-te la mine. Auzi-mi gândurile. Uită-te la mine, tolomacul dracului! Știi cine sunt?”

Trebuie să fi fost afixe. După ce te-a răpit. S-a întâmplat altundeva, dar nu se poate să fi fost chiar așa de departe. Dacă ai fi judecător într-un oraș apropiat n-ai fi auzit? Nu ți-ai aminti? Fețele dispăruților nu ți-ar fi săpate în creier pe vecie?

Privirea bărbatului poposește pe tine. În sfârșit. Câteva clipe crezi că s-a întâmplat. Bărbatul te-a recunoscut. Bărbatul ăsta o să te salveze. Apoi se uită spre cel de la volan, își saltă sprâncenele într-o întrebare tăcută: „Și ea este...?”

Creierul tău încearcă să-l strige. Răspunsul, cel corect. Creierul tău încearcă să-ți zbiere numele, dar nu iese nimic. Ca un corp de care au fost legate greutatea. Nimic nu mișcă.

Din stânga, o mână pe umărul tău.

— E verișoara mea, zice el. A venit în vizită de sărbători.

Ceea ce știi: în prima zi a ta în casă ai văzut în oglinda din baie o femeie. Nu arăta deloc ca tine. Șuvițe albe în păr, obrații supti. Mai bătrână cu cinci ani. Fără machiaj. Obișnuiai să folosești atât de mult machiaj! Dermatograf, fond de ten, toate nuanțele de ruj. Și acum uită-te la tine. Cum ar putea să te recunoască cineva, în afară de părinții tăi, care îți caută fața la orice străină de pe stradă?

Nu poți dracului nici măcar să-ți spui numele. Nici măcar în capul ăla nenorocit.

Judecătorul încuviințează din cap. Se răsucesc spre tine.

— Și de unde vii?

Limba ți se lipește de cerul gurii. Se presupune că o să minți? Să zici un loc la nimereală? Și dacă judecătorul are întrebări suplimentare? Sau ai putea să spui adevărul? Ai putea să pui o sămânță, să spui numele orașului din care ai fost răpită?

Înainte să te poți hotărî, bărbatul de la volan răspunde în locul tău.

— Raiford, Florida. Un pic mai la nord de Gainesville. Toată familia se

trage de acolo.

Judecătorul glumește, ceva în genul că ai venit aici pentru vremea cea bună, te-ai săturat de soarele din Florida?

Te gândești: Raiford, Florida? Cum i s-a rostogolit de pe limbă. Ce ai auzit despre mincinoșii iscusiți? Că înfășoară fiecare falsitate într-un strat subțire de adevăr?

De acolo trebuie să fie el, hotărăști. Raiford, Florida, îți imaginezi un băiat care se coace în arșiță, umiditatea îi încrețește părul, cămașa i se lipește de umeri. Țânțari, și pui de aligator, și stejari noduroși. În capul lui clocește o furtună.

Judecătorul bate în portiera ta.

— Ei bine, nu vă mai rețin, încuviințează din cap spre tine.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Sper să-ți placă șederea la noi. Scuze pentru frigul amarnic. E o specialitate locală.

O tăcere atârnă în aer, până ce îți amintești cum se presupune că decurg aceste conversații. Îi zâmbești bărbatului. Rostești un „mulțumesc”. Îți dă foc limbii.

„Nu mă recunoști? Chiar poate cineva să alunece din lume, așa cum ar cădea prin gheața de pe un lac, și nimeni nu-și amintește să-l caute?”

Geamul din partea pasagerului se ridică la loc. El așteaptă ca judecătorul să se ducă la mașina lui, apoi iese iar pe drum. Cu o ultimă fluturare a mâinii spre vechiul lui prieten, pornește spre ieșirea din oraș.

Ești tăcută în vreme ce peisajul se schimbă înapoi în copaci, tufe și linii de tensiune. Te năpădește jalea pentru o ocazie pierdută. Pentru un bărbat care ar fi putut să te salveze. Pentru persoana cu care semănai, cea pe care nimeni n-o mai caută.

— Cumsecade om judecătorul.

Are cotul rezemat de portieră, mâna stângă îi atârnă în aer, cealaltă e pe volan.

— Așa sunt oamenii de pe aici. Foarte cumsecade. Foarte încrezători.

Aruncă o privire la ceasul de pe bord. În creierul tău piesele se așază la loc. El a vrut asta. A vrut să dea de judecător. A știut când și unde să-l aștepte, A avut grijă să ajungă acolo la timp.

Zâmbește fără vreun motiv anume, trage aer în piept adânc, senin. Un bărbat al cărui plan a funcționat de minune.

A vrut ca tu să vezi. Această închisoare pe care a construit-o pentru tine

– nu-i vorba doar de ziduri, sau acoperișuri, sau camere de supraveghere. E vorba de lumea pe care a creat-o și faptul că tu te-ai topit din ea.

46. EMILY

N-o să stau mult. Asta îmi spun. Arunc doar o privire.

Mă duc cu mașina acolo după tură. Le dau lui Eric și Yuwandei aceeași scuză ca data trecută. Ei știu că mint. Sunt prieteni buni, îmi lasă libertatea de care am nevoie.

Nu pot suferi să-i mint. Nu mă pricep deloc la asta. Dar n-am de ales.

Când ajung acolo, mașina lui e parcată pe alee. El e aici. E chiar aici.

Privesc de pe drum, de la vreo treizeci de metri, unde copacii sunt deși și ierburile înalte. Ce mă fac dacă mă vede? Poate o să-i spun că mi s-a blocat motorul și eram pe cale să cer ajutor. O să-mi spună să stau acolo. O să dea fuga în casă, apoi o să se întoarcă la mine cu două cabluri.

N-o să se dărâme lumea dacă mă vede.

Totuși, opresc motorul. Sting farurile. Storurile casei sunt trase, dar îmi dau seama că e aprinsă lumina la parter și în două camere de la etaj.

Mi-l imaginez că stă în living, citind sau uitându-se la televizor. Poate e culcat și se uită pe telefon la fotografii vechi cu soția lui, spunându-și că o să se ducă la culcare după una, încă una.

Mușchii mi se destind. Mă reazem de spătar. Chiar și de departe, gândul la el mă alină. Nu-i destul, dar e ceva.

E aici. E real. Asta mă face și pe mine să mă simt reală.

Se aude un pocnet din cealaltă parte a străzii. Tresar, apoi mă uit printre copaci, Domnul Gonzalez iese din casă cu un sac de gunoi. Când se întoarce de la tomberon se oprește să așeze mai bine șiragul de luminițe de pe latura casei, becuri roșii și galbene desenând conturul casei. Familia Gonzalez și-a dat toată osteneala anul ăsta. Un ren cu nasul roșu paște în curtea din față. Un Moș Crăciun gonflabil dă spargere la o fereastră de la etaj. O coroană mare atârână pe ușa. Casa însăși a fost transformată într-un cadou uriaș ambalat, cu o fundă mare, roșie, care pâlpâie deasupra garajului.

Nu-i doar familia Gonzalez. Toate casele din apropiere sunt împodobite, licărind în auriu, și roșu, și verde. Casa lui Aidan e singura de pe stradă fără podoabe.

În fiecare decembrie, el și soția lui dădeau o petrecere de sărbători.

Părinții m-au lăsat de vreo două ori să merg cu niște prieteni și n-o să uit niciodată luminile – atârând de pe acoperiș până pe pământ, revărsându-se din burlane, aliniat în șiruri ordonate, răsucite în jurul copacilor, coroanelor, fiecărui tufiș pe o rază de aproape un kilometru. Oamenii nu mai încetau cu complimentele. El le înlătura laudele cu un gest al mâinii. „Lucrez cu electricitatea”, l-am auzit zicând. „Ar fi jenant, zău, dacă n-aș ști ce să fac cu câteva șiraguri de beculuțe”.

Anul ăsta nu-l trage inima. „Desigur”. Trag de o fâșie de piele uscată de pe buza de jos. Sigur că nu-l trage inima anul ăsta. „Nevasta omului a murit, Emily”. Evident, n-are chef să-și piardă timpul cu niște luminițe. Evident, nu simte spiritul Crăciunului.

În tot acest timp am crezut că ceva nu-i în ordine cu noi, cu mine. Nu m-am oprit un pic să mă gândesc că poate el e doar trist. Jelește.

Mă uit iar la ferestre.

Poate că nu știe cum să ceară ajutor. Poate așteaptă pe cineva. O persoană perspicace și încăpățânată, care o să-i bată la ușă iar, și iar, și iar, până ce el n-o să aibă încotro și o să-i deschidă.

47. FEMEIA DIN CASĂ

E mult după cină, după ce în casă s-a făcut liniște. Tăcere, apoi el e aici. Oftat, fermoare. Întotdeauna vă găsiți în același loc, voi doi, ca magnetii aflați cu fața în sensuri opuse.

După aceea zăbovește, se așază lângă tine.

— Ascultă, zice.

Asculți.

— Trebuie să faci ceva.

Îți oferi un răgaz de câteva secunde.

— Spune-mi.

El își mușcă obrazul pe dinăuntru.

— E vorba de Cecilia.

Stomacul ți se strânge.

— Ce-i cu ea?

— Curând începe vacanța de Crăciun.

Așteaptă să reacționezi, dar n-ai nimic de spus, și continuă.

— Trebuie s-o supraveghezi.

Te încrunți.

— S-o supraveghez?

El explică subliniind, de parcă totul ar fi la mintea cocoșului și tu îngreunezi lucrurile fără motiv.

— N-o să fie la școală. O să fie acasă toată ziua. Acum e mare, n-are nevoie de cineva care s-o îngrijească sau așa ceva. Doar... să fie în preajmă. Să știe ce face ea. Ridică privirea spre tavan. De obicei stătea cu mama ei în această perioadă a anului, dar, știi tu. Iar eu trebuie să muncesc.

Cecilia. Fata lui care n-are niciodată un minut al ei. Care nu petrece niciodată noaptea la vreo prietenă, nu petrece niciodată timp în casa unei prietene. Care e dusă și adusă acasă din momentul în care încep și se termină cursurile. Care își petrece weekendurile cu tatăl ei și serile la televizor.

Dacă ar avea un minut al ei, poate că ar începe să se gândească. La tatăl ei și la lucrurile pe care le face el.

— Sigur, zici. O s-o fac.

El zâmbește din colțul buzelor.

— Păi, mulțumesc, zice cu ironie mușcătoare.

De fapt, nu te rugase. N-ai avut vreo alegere.

— Încă două lucruri, zice.

Încuviințezi din cap.

— Câinele. I-am spus să-l lase afară în fiecare zi la prânz. O s-o facă ea. Nu te gândești la asta.

Cum sună: „Nu-ți face griji, se ocupă ea de asta”? Ce vrea să spună: „Să nu te atingi de ușa nici măcar pentru câine. Să nu-l folosești ca scuză. Să nu încerci nimic”?

Bagă mâna în buzunar.

— Și asta e ultimul lucru.

Desface degetele, lăsând la vedere o brățară de plastic cu un dispozitiv de metal.

— Știi ce-i asta?

Aveai și tu unul. Îl foloseai când alergai ca să numeri kilometrii prin Washington Square Park.

— GPS?

O spui ca întrebare, să-i dai lui satisfacția să-ți explice.

— Corect.

Răsuște brățara ca să vezi o fâșie neagră, lucioasă, sub plasticul alb. Nu face parte din modelul original, îți dai seama de asta. E adaosul lui personal.

— Și știi ce-i asta?

Faci semn cu capul că nu.

— Bandă de oțel. Foarte rezistentă. N-o poți tăia cu foarfecă. Așa că nu încerca, bine? N-o forța. Dacă i se întâmplă ceva o să observ.

Încuviințezi din cap. El lasă brățara din mână, își scoate telefonul și atinge o pictogramă care deschide o hartă cu un punct albastru pulsând în centru. Ochii ți se năpustesc peste ecran – totul e cunoaștere, totul e un indiciu – dar, înainte să vezi ceva remarcabil, el apasă pe un buton și ecranul se întuneacă iar.

— Dispozitivul e conectat la o aplicație, zice. Pot să văd unde ești. Întotdeauna.

Și tehnologia a mers mai departe fără tine. El a învățat s-o aplice, s-o folosească în avantajul său.

— Dacă încerci ceva, o să aflu, zice. N-o să fiu departe. O pauză. Îți amintești cum îmi câștig pâinea?

Îi spui că da.

Îți face semn să-i întinzi încheietura mâinii.

Brățara e rece pe piele. El nu folosește catarama, ci trage marginile una peste alta așa de strâns, că pielea începe să ți se încrețească.

— Nu te mișca, zice.

Bagă iar mâna în buzunar, scoate o unealtă pe care n-o cunoști. Dispozitivul scoate două clicuri, apoi apare o flacăra. E o lampă de sudură, dar micuță, cuibărită în palma lui ca patul unui pistol. Încă ținându-te de încheietură, îndreaptă flacăra spre pielea ta. Te tragi înapoi. Își mușcă buza.

— Am zis să nu te miști.

Flacăra linge brățara. Priviți împreună cum plasticul se topește, sudând capetele.

— Gata.

Lampa se stinge. O clipă, nu-l mai vezi, ochii nu-ți mai sunt adaptați la întuneric.

El te găsește, te încătușează de pat. Acum dormi pe saltea. Faci asta de când te-ai vindecat, după pădure. Plasticul pulsează pe încheietura ta, fierbinte, o fantomă care se agață de tine în vreme ce pașii lui se pierd în depărtare.

•

Ceva aici n-are sens. De ce să te lase să umbli prin casă? Sigur, are asigurarea dispozitivului GPS de la încheietura mâinii, amenințarea constantă a privirii lui chiar și de departe. Dar de ce să se împovăreze cu prezența ta mișcătoare?

După ce a plecat zaci în întuneric cu ochii deschiși. Ai devenit tavanul, o întindere albă anostă, plată și uitată. Nu ți-ar atrage în niciun fel atenția, însă dacă îl înlături casa se prăbușește. Totul o ia razna.

Cecilia.

Ce a făcut fata care citește, fata care spune „te rog” și „mulțumesc”, fata care se uită la el cu atâta iubire? Fata căreia nu i-ar trece prin minte să facă vreun necaz, sânguincioasă, și disciplinată, și blândă, și loială?

Ce ai făcut, dulce copil al verii, ca el să fie îngrozit să te lase nesupravegheată chiar și câteva ore?

48. CECILIA

A pus-o să nu mă scape din ochi. E evident. N-o învinuiesc că face asta, și nu-l învinuiesc cu adevărat pe el că i-a cerut-o. Tatăl meu e dintre cei care își fac griji. Chiar a început să poarte pistolul în casă. „Să nu văd vreo armă în casă”, îi spunea mama. Dar ea nu mai e aici ca să-i îmblânzească paranoia, așa că asta e.

Poate că așa face la fel dacă așa fi în locul lui. Vreau să zic, i-aș cere cuiva să-mi supravegheze unicul copil. Mama îmi spunea tot timpul: „Când o să ai copii o să înțelegi”.

Aș vrea ca el să mă creadă că n-a fost decât de data aceea.

A fost după ce a murit mama. M-am întors la școală după vreo trei zile. Toți se uitau la mine. Credeau că sunt discreți. Însă era imposibil să nu observ că şușotesc, că se feresc din calea mea de parcă dacă s-ar ciocni de mine ar stârni cine știe ce catastrofă.

Urăsc școala asta. M-am mutat aici acum doi ani și niciodată nu m-am simțit bine. Singurul lucru bun este că are vacanțe mai lungi decât cea dinainte. Totul mergea bine la școala dinainte, până ce tata s-a întors într-o seară furios de la o convorbire părinți-profesori. Mi-a pus tot soiul de întrebări despre profesoara mea de matematică, doamna Rollins. A reieșit că ea i-a pus *lui* tot soiul de întrebări despre noi, despre ceea ce tata numea „viața de acasă” și câte altele. Asta era înainte ca mama să moară, însă după ce s-a îmbolnăvit iar. „Poate că la asta se referea”, a zis mama. „Poate că își făcea griji”. Însă tata a zis că există o linie subțire între grijuliu și băgăcios, iar doamna Rollins a trecut-o. Era hotărât: trebuia să mă mut. Într-o săptămână mi-a găsit un loc altundeva – la o școală publică din orașul vecin, unde noi nu cunoșteam pe nimeni.

Mă rog, m-am întors la școală după ce a murit mama și a fost o perioadă ciudată. Voiam să merg acasă. Însă „acasă” însemna tata, și nu voiam să fiu cu el. Pentru doar câteva ore voiam să fiu singură.

Îl iubesc. Sigur că da. Numai că simțeam că în fața lui nu trebuie să-mi pierd cumpătul. Și nu mai aveam puterea să fac asta.

Am așteptat până după a treia oră. Apoi, în loc să mă duc la ora de

algebră, am plecat din școală. Nu m-a văzut nimeni. Am tot mers până am ajuns la gară. Nu m-a oprit nimeni, așa că mi-am cumpărat bilet de la automat și m-am urcat în tren.

Mi-am rezemat fruntea de fereastră. Capul mi se lovea de geam la fiecare smucitură, vibrația trenului îmi răsuna prin trup. După câteva minute am simțit că respir din nou.

Nu-s tâmpită. Am știut că el o să intre în panică. De aceea am coborât la Poughkeepsie. Aveam de gând să cumpăr alt bilet și să mă întorc înainte să observe cineva. Însă când stăteam la coadă la automat cineva a venit în goana mare. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a răsucit. Bărbia mi s-a ciocnit de pieptul lui; mi-am mușcat buza, dar el nu și-a dat seama. Mă ținea strâns, mă îndepărta ca să se uite la fața mea, apoi mă îmbrățișa iar.

„Ce s-a întâmplat”, a zis. Nu era întrebare. Mai degrabă jelanie. „Ce-ai făcut. De ce. De ce să faci așa ceva”.

Am fost surprinsă să-l văd, dar în același timp avea logică faptul că mă găsisse. Întotdeauna a fost așa. „Are ochi la ceafă”, zicea mama, mai ales pentru tot ce era legat de mine.

Am mers împreună spre mașină, își ținea mâna pe spatele meu. Ca și cum s-ar fi temut că o s-o iau la fugă dacă-mi dă drumul.

Nu era furios. Probabil era prea ușurat ca să încapă mânia. A făcut pentru cină musaca. Am mâncat în tăcere. De-abia mai târziu și-a găsit cuvintele.

Eram în living, ne uitam la un film. A oprit filmul și s-a sucit în fotoliu ca să se uite la mine.

— Nu poți să mai faci asta, a zis. Avea coatele proptite pe genunchi, palmele lipite ca la rugăciune sub bărbie. Niciodată. Mă auzi?

Am încuviințat din cap, sperând că o să se oprească acolo, dar el a continuat.

— N-ai idee cum m-am simțit când mi-au spus. M-au sunat de la școală. Eram pe punctul să sune la poliție.

Era un lucru pe care nu-l înțelegeam.

— Cum ai știut unde sunt?

— Telefonul, a zis el. Poate fi urmărit.

Asta avea logică. Cei de la școală își trimiteau tot timpul hărți cu locul în care se aflau, în loc să explice, chiar dacă nu-s cu totul decât vreo trei locuri de întâlnire în oraș.

Tata nu isprăvise.

— N-ai idee ce s-ar fi putut întâmpla, a zis. Avea vocea joasă, răsufla repede. Ai fi putut să dispari pentru totdeauna. Cineva ar fi putut să... Și atunci ce s-ar fi întâmplat?

Am încercat să intervin.

— Tată...

Dar era ca și cum nu m-ar fi auzit.

— Te-ar fi căutat. Ar fi scotocit prin casă. Prin lucrurile mele. Prin lucrurile tale. Te-ar fi căutat peste tot. Și-a masat tâmpilele și a zis iar: N-ai idee ce s-ar fi putut întâmpla.

A fost singura dată când am văzut-o. Acea a fost ziua în care am adus frica în ochii tatălui meu.

49. FEMEIA DIN CASĂ, ATÂT DE APROPIATĂ DE O FATĂ

Crezi că n-o s-o facă până la urmă. Prea riscant. Dar acesta este bărbatul care a lăsat cătușa desfăcută. Acesta este bărbatul care te-a dus cu mașina în oraș. Acesta este bărbatul care are încredere în zidurile pe care le-a înălțat în jurul tău.

Intră în cameră, te descătușează de pat, îți face semn să-l urmezi la parter. Micul-dejun cu el și Cecilia – azi nu pălăvrăgesc despre școală, nu se interesează de teste sau note sau bilete către cutare profesor.

A început vacanța de Crăciun.

Îți termini pâinea prăjită. El se ridică, la fel face și fiica lui. Astăzi ea are vreme să ajute la strânsul mesei. Nu trebuie să fugă sus să se spele pe dinți, să fugă înapoi la parter, cu rucsacul săltându-i pe șolduri.

Ajuți și tu în tăcere. După ce ultima ceașcă de cafea e pusă în mașina de spălat vase, el o închide și se răsucește spre fiica lui.

— Să nu uiți să lași câinele afară la prânz, îi spune. Să nu mergi departe. Se uită peste umăr la tine.

— O să trec pe aici dacă pot.

Ea își stăpânește un oftat.

— Tată, îi amintește, am treisprezece ani, nu trei. N-o să dau foc casei, promit.

În cele din urmă, el pleacă. Auzi cum mașina pornește și se îndepărtează. Pentru prima dată sunteți doar tu și Cecilia.

În universul paralel pe care l-a creat pentru urechile ei, tu ți-ai luat liber de la serviciu, ești în concediu de stat acasă. S-a stabilit deja că Rachel, alter egoul tău, nu este apropiată de familia sa. Nu pleacă nicăieri. Face o pauză.

Cecilia se răsucește spre tine. Prea politicoasă ca să te ignore, prea timidă ca să nu se simtă stângace în preajma ta.

— Așadar... ce ai de gând să faci? întreabă.

Te gândești o clipă. Ce are de gând Rachel să facă?

— Nu mare lucru, zici. Să tândălesc pe aici.

Tăcere, apoi ea începe iar.

— Nu prea ești sociabilă, nu?

Se încruntă, ca și cum tocmai ar fi zis cu glas tare ceva ce nu se spune, ca și cum ar fi îngrijorată că te-a jignit. O amintire plutește în aer, expresia ei disprețuitoare din seara în care ai încercat s-o tragi afară din casă. „Nu înțelegi. Nu înțelegi nimic”.

— N-am spus asta într-un sens rău, zice, prea iute. Doar... nu știu. E în ordine. Totul e în ordine.

O jumătate din tine ar vrea s-o scuture de umeri și să-i spună totul. „Nu vezi că trebuie să mă ajuți, asta-i o mascaradă, tatăl tău mi-a făcut asta, trebuie să suni pe cineva, trebuie să mă scoți de aici”. Și apoi e cealaltă jumătate. Cea care își amintește ultima dată când ai încercat s-o faci să te urmeze. Cea care a învățat, a creat un tipar în traseele tale neurale, că Cecilia e un copil și sunt lucruri pe care nu-i pregătită să le audă, părți ale lumii ei pe care nu-i pregătită să le lase să se dezvăluie. Dacă încerci s-o forțezi o să intre în defensivă. O să te bage în bucluc.

Regula numărul șapte ca să rămâi în viață afară din magazie: nu-i ceri fetei să te salveze.

Așa că zici cu blândețe, tachinând-o:

— Aș putea să-ți spun același lucru, știi? Nu ești cine știe ce sociabilă. Ceva din ea se întunecă.

— Da. Presupun că eu și tata... am rămas uniți.

Ți-o imaginezi copil, cu ani în urmă. Când familia era încă întreagă. Începutul unui șirag de perle: ea, mama, tatăl. Fiecare dintre ei, legat de ceilalți doi. Cât de derutant trebuie să fi fost, să i se tragă de sub picioare jumătate de covor, să rămână doar o persoană care să aibă grijă de ea.

— Înțeleg, zici. Oamenii sunt complicați. Crede-mă, știu. Uneori e mai simplu să nu te amesteci cu ei.

Ea încuviințează din cap grav, ca și cum ai fi atins un adevăr profund.

— Deci... televizor?

O urmezi în living. Aduce cățelușa între voi, pe canapea. Rosa. I-a dat numele după trei zile de la salvare, când tatăl a cedat și a fost de acord să rămână la ei. I-au luat zgardă și medalion. Rosa, a explicat Cecilia, ca Rosa Bonheur, franțuzoaica pictoriță de animale. A învățat despre ea la cursul de pictură. Tatăl a încuviințat din cap. „E un nume drăguț”, a zis el. „Foarte matur”.

Iar acum simți prezența lui în jur. Ochi care privesc prin rafturile cu cărți, un vultur care își supraveghează teritoriul de sus de tot.

Din câte știi, ar putea să fie chiar afară, gata să te prindă.

Acum câțiva ani ai citit povestea unei fete de pe undeva de prin Europa. Opt ani într-o pivniță, și într-o zi a prins ocazia. A fugit. A fugit și a tot fugit până a dat de oameni. Nu mai mulți – doar unul. A cerut ajutor. În cele din urmă, a fost auzită de un vecin bătrân care a chemat poliția.

Altă poveste despre evadare: trei femei închise în casa unui bărbat din Ohio. Ai citit titlurile de pe prima pagină, pe când încă mai erai afară. El a lăsat o ușă descuiată; una dintre femei s-a gândit că o pune la încercare, dar tot a ieșit. Altă ușă, de data asta, încuiată. Femeia a atras atenția unui vecin. A ieșit, a folosit telefonul cuiva ca să sune la 911. Polițiștii au ajuns acolo la timp. Le-au găsit pe celelalte două în viață.

De fiecare dată, o situație confuză. Nesiguranță. Nevoia să vadă cineva, să audă.

Și dacă n-o să te audă niciodată cineva?

În living, Cecilia se cuibărește lângă tine cu cățelușa în poală. O prietenie liniștită, reparată în mod solemn.

O să fugi într-o bună zi. Când o să fii sigură.

50. NUMĂRUL CINCI

N-a mers cum voia el.

Oricum avea de gând, dar nu așa de repede.

S-a întâmplat ceva. Eram prea iute pentru el, prea alunecoasă. Asta l-a speriat.

N-a vrut decât să mă potolească, însă a mers prea departe.

O mai făcuse până atunci. Cu siguranță.

Singurul motiv pentru care aproape că am scăpat a fost că mi-era mai cunoscută pădurea decât lui. Teoria mea: trebuia să-și schimbe din când în când terenul de vânătoare. Dacă n-o făcea, ar fi putut să fie văzut. Oamenii ar fi putut începe să-l recunoască.

Cunoștea zona. Asta mi-o spusese. Dar nu cunoștea acea pădure anume și acea cotitură anume de la capătul drumului și adâncitura din pământ care părea un șanț, dar nu era decât o mică denivelare.

O denivelare care putea sluji de scurtătură dacă încercai să fugi.

Așa că am fugit. Un minut, cam așa ceva. Am văzut lumina. Am văzut viața, sau posibilitatea ei.

Apoi m-a prins.

I se tăiase răsuflarea, ochii păreau că nu se vor mai putea concentra niciodată. Privea aiurea. De la începutul până la sfârșitul meu.

Era furios. Și era îngrozit.

Presupun că mersese mai bine cu celelalte.

Înainte s-o facă, îmi spusese că soția lui e bolnavă.

I-am spus că-mi pare rău.

Să nu-ți pară, mi-a zis. Doctorii spun că o să se facă bine.

51. EMILY

Stau întinsă pe pat și pun un album Belle & Sebastian, caut fetița din mine. Cea care credea în iubire și în prietenie. Care aștepta fidelă ca cineva să-i descurie ungherele ascunse ale inimii.

Stuart Murdoch abia apucă să cânte primul vers din refren când îl opresc.

Mâinile îmi cad înapoi pe pilotă. Aș vrea să pot adormi. Însă prin mine pulsează un curent. Impulsul, fără țintă, însă presant, să fac ceva.

Orice.

Mă ridic. Am ochii uscați, cleioși. Pielea de pe mâini mi-e aspră. Azi e luni, una dintre rarele zile de pauză. Mă uit la ceasul de pe telefon. E unu după-amiaza.

Îmi doresc să-l văd.

Nu. Asta nu-i dorință. Asta e nevoie.

Am nevoie să-l văd.

Am încercat, bine? Am încercat să-i las libertate de mișcare. Am încercat să uit. Am încercat să am încredere că o să se întoarcă la mine. Am încercat să mă conving singură că poate, când a terminat cu hibernarea, aș putea să-i fiu prietenă.

N-a mers.

Îl visez în fiecare noapte. Simt din nou în fiecare dimineață golul absenței lui. Mă gândesc la el. Mă gândesc la casa lui întunecată și la lipsa luminițelor de Crăciun. Mă gândesc că așa se simte uneori creierul meu – întunecat, închis în sine, nu răzbate afară nicio licărire.

În acele momente aș da orice să năvălească cineva înăuntru.

Mă apuc de lucru. Trebuia de mult să spăl haine, din coș se revarsă cămăși adunate în două săptămâni. În fundul unui sertar e un pulover de lână corai care mă salvează. Lănțișorul de argint se așază în decolteul anchior, între clavicule. Scot din mormanul de haine de la picioarele patului o pereche de blugi cât de cât curați. Pornesc föhnul, îmi trec peria prin păr. Fond de ten, fard de obraji, pudră, rimel. Luciu de buze. Luciu de buze?

Mă opresc, cu bețișorul strălucitor la câțiva centimetri de față.

Nu.

Fără luciu de buze. Prea de fetișcană. Bărbatul pe care îl caut e un bărbat

adevărat. Un tată. Nu vreun tip dubios cu complexul Lolita.

Ruj, hotărăsc. Întins pe buze cu vârful degetului. O nuanță discretă, ca și cum aș fi mușcat dintr-o cireașă sau aș fi sorbit din vin roșu-închis.

O să aștept cât de mult e nevoie. O să se întoarcă acasă și eu o să fiu acolo – mă rog, nu acolo-acolo, nu-s chiar nebună. O să fiu prin apropiere, cu treburi. O să ne întâlnim întâmplător. O să ofere o explicație pentru tăcerea sa și o să zică: „Țț, nu-i nevoie să spui nimic. Așa-i viața. Am fost cu toții ocupați”.

Trebuie să faci tu însuți lucrurile să se întâmple. Asta spune toată lumea – revistele, consilierii de dezvoltare personală din interviurile difuzate dimineața, oricine. „Cutare ți-a furat ideea? Te-a ciupit de fund în drum spre camera frigorifică? Întărește-te. Nu te duce la serviciul personal. Asta nu aduce decât necazuri. Ignoră-l. Ignoră valul de neliniște care îți contorsionează intestinele în fiecare zi când te duci la muncă. Muncește mai departe. Fii mai bună ca ei. Țta-i cel mai bun fel de răzbunare. Fii îndrăzneată. Fii curajoasă. Fă-i să te vadă. Fă-i să te asculte”.

Trag fermoarul de la geacă, iau cheile mașinii și cobor scara, iar ecoul pașilor mei e ca o declarație de credință.

52. FEMEIA DIN CASĂ, MEREU ÎN CASĂ

Casa te imploră s-o faci. Vrea să-ți spună totul, doar s-o lași.

Trebuie să fii în siguranță. Ceva ce poate fi explicat dacă te vede pe ecranul telefonului.

Regula numărul opt ca să rămâi în viață afară din magazie: să știi cu ce anume poți scăpa nepedepsită.

Fără să aibă intenția, el te-a învățat cum să le recunoști. Forma lor. Senzația lor. Sunt lucruri superficiale, înșelătoare. Lucruri care nu arată a nimic. Lucruri care își ascund importanța.

Trebuie să fie, hotărăști tu, biblioteca.

După ce s-a dus Cecilia la etaj, te apropii. Ridici mâna spre șirurile de cărți. Cărțile broșate, thrillererele medicale. Ale lui sau ale soției moarte. Oricum ar fi, n-ai voie să le atingi.

Te gândești la un trandafir sub un clopot de sticlă, la o săteancă închisă într-un castel de o bestie. Te gândești la un bărbat pe nume Barbă Albastră și la nevestele pe care le omora una după alta pentru că își băgau nasul în încăperea lui secretă. Te gândești la ultima femeie. Barbă Albastră a prins-o și pe ea. Sora ei, Anne, a fost cea care a salvat-o, îți amintești dintr-o carte de basme.

N-ai o soră Anne.

Ridici brațul și, cu vârful unui deget, înclini spre tine cotorul celei mai apropiate cărți.

Ce vezi: un titlu, *Coma*, și un corp plutind în aer, ținut de frânghii. Ce vezi: lucrurile lui, deranjate de tine.

Și apoi un răpăit.

Trupul îți înțepenește. Împingi cartea la loc, sari pe canapea. El trebuie să fie. Cine altcineva? Fiica lui e la etaj. Nu vine nimeni pe la ei.

Îți pregătești scuzele. „Căutam doar ceva de citit. Jur. Ce fel de necaz puteam să provoc cu o carte? Îmi pare rău. E o carte broșată. Îmi pare rău. Nu poți vătăma pe nimeni cu o carte broșată. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău”.

Dar... soneria. O dată, de două ori.

Nu-i el.

Aşa-i?

Ori e un soi de joc? Vrea să vadă ce o să faci?

Trei ciocănituri în uşa din faţă. Tresari la fiecare, *cioc, cioc, cioc*. Te gândeşti: „E cineva aici”. Te gândeşti: „El vede totul”.

Dintr-un colţ al livingului căţeluşa latră, avertizându-te de prezenţa unui străin afară. Îi spui să tacă, o implori în şoaptă să înceteze. Şi Cecilia? Pândeşti paşii ei pe trepte, însă nu vin. Probabil are căştile în urechi. Aşadar, nu sunteţi decât voi trei – tu, oricine o fi la uşă şi bărbatul care are ochi peste tot.

Auzi un hârşăit. O cheie care alunecă în broască, o uşă care se deschide. Cineva e aici.

53. EMILY

Pieptul mi se umflă de nădejde reînnoită pe când merg cu mașina de la casa mea la a lui. Nici măcar nu sunt tentată să pun muzică. Momentul e plin de speranță, destul de plăcut ca să-l petrec în tăcere.

Parchez pe o stradă din apropiere și merg pe jos pe ultima porțiune.

Camioneta lui nu-i pe alee. E jumătatea după-amiezii într-o zi de lucru. Probabil e la lucru. Dar s-ar putea întoarce să verifice ceva. Ce face fiica – nu sunt copiii în vacanță în această perioadă a anului? Sau ar putea să treacă pe alături în drum de la o treabă la alta.

N-are importanță. O să apară la un moment dat. Am timp. Am tot timpul din lume.

Mă învârt un pic pe acolo. Fac câțiva pași pe stradă, mă întorc, traversez și merg până în celălalt capăt. Sunt vecini, oameni care vor vorbi dacă mă văd zăbovind pe acolo.

Înainte să mă pot stăpâni mă îndepărtez de copac, înaintez spre casa lui. N-am fost niciodată mai aproape. Inventarul: șipci de lemn albe, țigle cenușii și o curticică bine îngrijită, cu mobilier de grădină din fier forjat. Ușa din față, ușa din spate. Amândouă încuiate.

Sonerie.

O apăs o dată, de două ori. Nu se întâmplă nimic. Ascult un minut, cam așa ceva, dar n-aud decât tăcere.

Nu-i de mirare. E clar că el nu-i acasă. Însă nu-mi displace ideea să fiu aici fără el. Să exerseze, să-i explorez teritoriul. Încerc să bat la ușă, trei ciocănituri scurte în cadrul de lemn. Tot tăcere, apoi... a fost un lătrat?

N-a pomenit niciodată de un câine.

Bun, poate că tocmai și-a luat un câine. Sau poate că a avut tot timpul un câine secret. Poate că nu-l cunosc așa de bine cum cred.

Nu se arată nimeni. Mă gândesc să încerc iar, dar nu vreau s-o ia razna câinele.

Ciulesc urechile. Să fie...?

Am impresia că aud ceva. Un sâsâit. E slab, dar e acolo. Cineva care zice: „Ssst, ssst”. Încercând să nu fie auzit.

Mâinile mi se pun pe treabă înainte să mă pot gândi ce să fac mai

departe. Caut. Ce? O imagine, o cheie, o deschidere a uşii care să dezvăluie lumea lui.

Răspunsuri. Caut răspunsuri.

Ridic preşul de la intrare. Nimic. Pipăi deasupra tocului uşii. Nici acolo nimic.

Plante în ghivece – mai multe, împrăştiate pe verandă. Niciuna nu înfloreşte în acest moment, nu în miezul iernii. Nu există pete roşii, roz sau albe. Doar tulpini verzui care se înalţă leneş din patul de pământ.

Plantele astea n-ar trebui să fie afară. Nu dacă scopul lor real este să înflorească. Nu, în afară de cazul în care ascund ceva.

Ridic un ghiveci, două, trei. Bingo!

Cheia e sub cea mai vătămată dintre plante, degerată, cafenie, moartă. N-o să mai înflorească niciodată.

Cheia îmi lasă urme pe piele, acolo unde metalul e apăsător în palmă.

Chiar fac asta?

E cineva înăuntru. Cineva care nu-i el. Cineva care n-a venit la uşă.

Îmi țin răsuflarea pe când vâr cheia în broască. O ultimă clipă de şovăială – o poveste, am nevoie de o poveste. Care să fie? „Mi s-a părut că simt miros de fum şi voiam să mă asigur că totul e în ordine?”

Sigur, de ce nu? Merge.

Lumea încetează să se învârtă. Deschid uşa.

54. FEMEIA DIN CASĂ

În ușa stă o femeie.

E tânără. De vârsta ta, poate, sau de vârsta pe care o aveai când ai dispărut. E greu de spus cât de bătrână arăți acum, cât de bătrână ai arăta dacă nu ți s-ar fi întâmplat asta.

E frumoasă. Asta știi sigur. Păr lucios, obraji radioși, sprâncene pensate și... acela e ruj?

Cățelușa dă s-o întâmpine, dar o ții de zgardă.

— O să fugă afară, zici, aplecată. Încă nu-și cunoaște numele.

Femeia intră și închide ușa după ea. De cum îi dai drumul, cățelușa țâșnește. Adulmecă haina străinei, cu limba scoasă, dând din coadă.

„S-a zis cu mine”, gândești. Telefonul lui trebuie să zumzăie nebunește.

Fir-ar să fie, îi spui femeii în capul tău. „Ai idee ce am făcut ca să rămân în viață în tot acest timp? Sigur că n-ai. Nu contează acum, că ai zădărnicit totul. Acum el o să ne omoare pe amândouă”.

Străina mângâie cățelușa pe cap, cu gândul în altă parte, apoi se concentrează asupra ta.

— Sunt o prietenă, zice.

Ar trebui s-o avertizezi? S-o împingi afară, să-i spui să fugă, să fugă și să nu se mai întoarcă niciodată?

Ea continuă, răspunzând la întrebări pe care nu i le-ai pus.

— Am crezut că am auzit... Am crezut că am simțit miros de fum. Azi sunt liberă, așa că doar... îmi treceam timpul plimbându-mă. Am mirosit fum și am vrut să mă asigur că nu arde casa. Întinde mâna. Oricum, sunt Emily.

Palma ei e catifelată. E o vizitatoare din altă lume, una cu noptiere și tuburi de cremă, ritualuri de noapte. Și tu îți dădeai cu cremă pe mâini și pe picioare în fiecare seară, înainte de culcare.

Ea – Emily, acum e Emily – îți ține mâna un pic mai mult decât e nevoie. Îți dai seama că așteaptă să-ți spui și tu numele.

Poate că *acesta* este testul. Poate că a trimis-o el ca să vadă cum reacționezi.

Ai încredere în această femeie despre care nu știi nimic, în afară de

faptul că tocmai a mințit – și încă foarte evident – că ar fi simțit miros de fum?

Te gândești la camere de supraveghere, la microfoane. Te gândești la casă și la toate felurile în care îi șoptește lui secretele tale.

„Numele tău e Rachel. O să te porți firesc”.

Dacă el te poate auzi și respectă planul, poate că e o șansă. O șansă pentru tine și o șansă pentru străină.

— Sunt Rachel, îi spui. Sunt o... prietenă.

Îți amintești povestea pe care i-a spus-o el judecătorului când erați în mașină. O minciună pentru străini, alta decât minciuna pe care a născocit-o pentru fiica sa.

— Mă rog, o rudă. O rudă care este prietenoasă, chicotești, sau încerci s-o faci. Verișoară. Am venit în vizită din Florida. Tocmai am ajuns pentru sărbători.

Dacă își dă seama că minți, nu lasă să se vadă. Zâmbește și își strânge într-o parte a gâtului părul șaten lucios, și atunci îl vezi.

Lănțișorul.

Arată exact ca... nu.

Dar ar putea să fie?

Ea îți urmărește privirea tulburată.

— Scuze, zici. E doar... lănțișorul tău. E... e atât de frumos!

Ea zâmbește.

— Mulțumesc frumos, zice și îl ridică, să poți vedea mai bine.

E un simbol de argint al infinitului atârnat pe un lănțișor.

Cunoști lănțișorul.

E aceeași lănțișor delicat pe care îl purtai în ziua în care te-a răpit.

„Portofel? Telefon?” a zis el. Apoi: „Pistol? Spray cu piper? Cuțit? O să caut și, dacă descopăr că m-ai mințit, n-o să-ți fie bine”.

I-ai spus adevărul. Nimic în buzunare, nimic în mânecă.

„Bijuterii?”

„Doar ce port”, i-ai spus.

Julie ți-a cumpărat lănțișorul când ai împlinit nouăsprezece ani. Râdea de tine că ești fascinată de cutiuțele albastre, de panglicile albe. Atât de feminin, atât de simplu. Nu se potrivea cu restul personalității tale. „Doar o chestie”, a zis ea pe când îl despachetai. „Nu puteam să te las să umbli prin lume arătând ca o figurantă din *The Hills*. Așa că am adăugat ceva micuț”.

A umblat la lănțișor și a scos la iveală un breloc suplimentar – un cuarț roz în ramă de argint, pe care îl prinsese cumva de simbolul infinitului.

„E grozav”, i-ai spus. „Mor după el. Ești o prietenă atât de bună!”

„Știu”, a zis ea.

Ai purtat lănțișorul în fiecare zi până ți l-a luat el.

Și acum iată-l aici.

Lănțișorul tău – unic, singura bijuterie personalizată pe care ai avut-o vreodată – te-a găsit din nou.

Emily lasă din mână pandantivul. Poposește cu o mică plesnitură la baza gâtului ei.

Te silești să înghiți.

— E tare frumos, îi spui cu ceea ce nădăjduiești că e un ton lejer. De unde-l ai, dacă pot să întreb?

Ea zâmbește. Se îmbujorează?

— Oh, zice. A fost un cadou. De la un... prieten.

Obrajii îi sunt roșii, lucind. Își descheie haina groasă.

— Scuze, zice, făcându-și vânt cu mâna. Știi cum e. Te înfofolești și afară tot ți-e frig, dar în clipa în care intri în casă te încingi.

„De fapt, nu știu”, ai vrea să spui. „Sunt cinci ani de când n-am avut o haină groasă. Întreabă-ți prietenul – o să-ți spună totul despre asta”.

Te privește lung. Vrea de la tine lucruri pe care nu i le poți da. Conversație, flecăreală. Răspunsuri.

— Așadar, spune. Când ziceai că ai ajuns aici?

„N-am zis”, îți spui în gând. Încerci să-ți dai seama – ce i-ar plăcea lui să spui? Ce răspuns te-ar feri de necazuri?

— Oh, zilele astea, îi spui ei.

Zâmbetul i se crispează. O frustrezi. Ești în casa bărbatului acestuia. Nepotrivită, proastă. Și nu poate să scoată nimic de la tine.

Îți pare rău. Îți pare așa de rău! Ai vrea să-i cazi în brațe și să-i spui totul. Ai vrea să-i spui că asta nu este – chiar, chiar nu este – ce crede ea.

— Ei bine, zice ea, și nu se mai ostenește să-și înăbușe un oftat. Ar trebui să plec.

Un impuls se înalță în tine. S-o reții. Să te agăți cu degetele de haina ei și să nu-i mai dai drumul. Să începi să vorbești și să nu mai taci niciodată.

Ea se întoarce cu spatele, pornește spre ușă.

— La revedere, zice, și se răsucesc doar ca să se mai uite o dată la tine.

O s-o faci. O să-i spui toate lucrurile și o să ai încredere în ea pentru că e singura ta șansă și...

Ușa se închide în urma ei, drept în fața ta.

Ca și cum n-ar fi fost niciodată o opțiune. Ca și cum ea ar fi știut de la bun început că n-o s-o faci.

55. EMILY

Pun cheia înapoi unde am găsit-o. Respirația îmi bubuie în sus și-n jos pe trahee pe când mă întorc la mașină. Mă așez la volan, îmi îngrop fața în mâini.

Ei bine.

Acum știu.

E frumoasă în felul acela nerafinat, pământesc, care este opusul lui „drăgălașă”. Fără machiaj. Părul nevopsit. E clar că nu se sinchisește cum e îmbrăcată. De ce ar face-o?

Dacă aș avea osatura ei, nici eu nu m-aș sinchisi.

Din mine iese un chicotit ca un sughiț. Coastele îmi tremură. Ceva ca suspinele, dar nu tocmai.

A zis că e o prietenă, apoi că e verișoara lui. Era o minciună. Una evidentă.

Tot ce știu e că în casa lui se află o femeie și cu siguranță nu-i verișoara lui.

56. FEMEIA DIN CASĂ

Te întorci în camera ta, ca și cum ar putea să te țină în siguranță.

În orice clipă de-acum vor scrâșni afară cauciucurile camionetei lui. O să urce scara, acel *trop, trop, trop* furios al bocancilor lui, un preludiu al mâniei.

O să se înființeze în cadrul ușii și o să se ocupe de tine.

Și ea?

Ce o să-i facă ei?

Trebuie să fie ea. Străina care i-a lăsat acele urme pe spate. Care și-a înfipt unghiile în carnea lui – un semn de plăcere, știi asta acum.

„Cine mama dracului ești, Emily, și ce ai vrut?

Și tu – tu, tu. Cum ai putut s-o lași să plece?

Cum ai putut să nu-i spui nimic?

Cum ai putut să n-o avertizezi dracului?”

Îți cuprinzi picioarele cu brațele. Cecilia e încă în camera ei, tăcută. Bine. „Stai departe de asta, puștoaico. Nu te amesteca în beleaua asta și poate că o să crești ca să apuci o lume mai bună”.

Camioneta. Huruitul motorului, apoi tăcere. *Clanc, clanc* – portiera șoferului se deschide și se închide. Ușa din față.

O scurtă tăcere. Bocănitul pașilor lui. Departe, apoi aproape, apoi și mai aproape.

Ușa se deschide.

— Ce faci aici?

Se uită la tine, care te-ai făcut ghem lângă calorifer, unde nu ești obligată să fii.

— Doar mă... odihneam, îi spui.

Ar trebui să începi să explici imediat sau să-l aștepti să întrebe?

El hotărăște să nu-i pese.

— E în camera ei?

Vrea să zică fiica sa. Îi spui că da. Vrea să știe dacă drumul e liber? Dacă te poate târî sub scară fără să fie descoperit?

— Bine, zice. Păi, o să fiu în bucătărie. Ce-ar fi să stai aici până la cină, de vreme ce îți place așa de mult?

Închide ușa încet.

Gâtul ți se încheștează. N-ai habar ce are de gând. Nu-l poți citi. Capacitatea ta de a rămâne în viață a depins de asta, mai presus de toate, de faptul că gândurile lui sunt un ghem la care lucrai până se desfășura.

Mirosul de mâncare se înalță prin casă. Vă strigă din bucătărie. Tu și Cecilia vă ciocniți în capul scării. Ea îți face semn să cobori prima.

Tatăl ei pune în mijlocul mesei o cratiță aburindă cu macaroane cu brânză și îți dă o lingură pentru servit, în acest moment e tortură. Purtarea lui calmă, ceva ce un străin ar lua drept politețe.

„Dă-i drumul odată”, îți zici. „Spune ceva. Orice”. Însă el se așază, o întreabă pe fiica sa cum a fost ziua, în vreme ce vorbesc te uiți mai bine la el. Cauți semne – însuflețire, o sclipire în ochi, adrenalina vâjâindu-i prin trup, ca întotdeauna după ce a omorât pe cineva.

Nimic.

Plimbi prin farfurie macaroanele cu brânză până ce el și Cecilia termină de mâncat. Le urmezi mișcările, curățenia, canapeaua, televizorul. Aștepți în continuare o problemă care nu apare.

În vreme ce casa se liniștește pentru noapte, te încătușează de calorifer. Partea asta nu s-a schimbat în vacanța de Crăciun.

Stai trează până se înapoiază. „Asta e”, îți zici. Aștepți instrucțiuni. „Ridică-te”, o să zică, apoi o să te ducă la mașină și o să plecați.

Un oftat. Un mic zâmbet. Începe să-și descheie cureaua, iese din blugi.

Se întâmplă ca de obicei.

După aceea se îmbracă la loc, își trece o mână peste față, își înăbușă un căscat.

Cu o siguranță calmă îți ridică brațul peste cap, îți pune o cătușă pe încheietură, pe cealaltă pe cadrul patului. Gesturi de rutină. Totul normal.

Ușa se închide în urma lui. Zaci acolo cu ochii deschiși. Cu urechile tiuindu-ți.

Nu știe.

O femeie a venit în casa lui, a stat în livingul lui. I-a furat cheia. I-a invadat teritoriul. Și el n-are habar.

Ea a făcut toate astea sub ochii camerelor lui de supraveghere. Cele cărora nu le scapă nimic. Cele care îl informează prin telefon de cele mai mici mișcări ale tale.

Pretinsele lui camere de supraveghere. Cele pe care le-a născocit. Cele

care n-au existat decât în capul tău.

57. NUMĂRUL ȘAPTE

A fost așa de grijuliu!

A făcut greșeli, a zis. De două ori.

O dată a făcut-o prea repede, iar cealaltă dată a fost prea drăguț. A lăsat fata să trăiască.

Cu mine avea nevoie să fie totul perfect.

Avea o fată, mi-a spus, și o soție bolnavă.

Se presupunea că o să se facă bine, apoi nu s-a mai făcut.

Iar acum era pe moarte.

Curând, el avea să fie singurul care să se îngrijească de copilul său.

Nu-și putea permite să facă greșeli.

Trebuia să fie acolo pentru ea, mi-a spus. Era o fată așa de deșteaptă! Era incredibil ce copil minunat era.

Merita să aibă un părinte care să o îngrijească.

Așa că trebuia ca lucrurile cu mine să meargă bine. N-avea să rasolească treaba cu mine.

Cred că o să vă spună că totul a mers conform planului.

58. FEMEIA DIN CASĂ

Creierul tău trebuie să accepte această nouă realitate. Nu există camere de supraveghere. Nimeni nu te urmărește.

Încerci lucrul cel mai evident. În bucătărie, întâi cu foarfecă, apoi cu un cuțit. Te străduiești să vâri tăișul între pielea ta și brățara de plastic, cu grijă să nu te tai. Îl sucești și freci și apeși, însă el n-a mințit: fâșia de oțel nu poate fi tăiată. Nu cu foarfecă și nu cu cuțitele de bucătărie.

Cauți unelte, dar sigur că nu-i nicăieri mica lampă de sudură. Niciun fierăstrău circular, nicio lamă specială. Ce-ți închipui că-i el? Un idiot?

Așa că GPS-ul rămâne acolo. Punctul tău clipește pe telefonul lui. Te ține în palmă, prinsă în capcana unei hărți virtuale.

Nu poți să pleci. Încă nu. Dar te poți mișca pe acolo. Sunt locuri de explorat, uși de deschis. Regula numărul nouă ca să rămâi în viață afară din magazie: găsește tot ce poți. Poartă secretele lui ca pe niște diamante în jurul gâtului.

Începi în locul cel mai sigur. Dormitorul. Dormitorul tău. Acolo exersezi scotocirea. Îți treci palmele peste suprafețele pe care nu le-ai putut atinge. Biroul, care e doar amăgire; comoda, fiecare colț al patului.

Nu se întâmplă nimic. Asta e o lume nouă, în care nu trebuie să-ți cântărești fiecare acțiune pe baza reacției așteptate de la el.

Ieși pe coridor. Dormitorul Ceciliei – ea e acolo însă, și dacă n-ar fi l-ai ocoli. Acea e lumea ei, și nu o încâlci. Baia? Nu te-a lăsat niciodată înăuntru nesupravegheată. Ți-a spus să nu te duci acolo în timpul zilei. Ți-a spus să stai în camera ta, în bucătărie, în living. Știi ce înseamnă asta: acolo sunt lucruri la care nu vrea să ai acces când nu-i el de față. Unghiere, lame de ras, flacoane cu pilule?

E vremea să afli.

Înspăimântată, intri în baie. Ești aici fără el. Fără ochii lui care te privesc când te dezbraci, fără privirea lui lipită de tine când stai sub duș.

Deschizi dulăpiorul cu medicamente. Aftershave, apă de gură, deodorant, periuță de dinți, pieptăn, gel de păr, ață dentară. Bucăți din el, ca într-o cabină de la teatru.

În dulapul de sub chiuvetă găsești soluție de desfundat chiuveta și soluție cu clor pentru closet. Câteva bucăți de săpun, soluție pentru curățat geamurile, un mic teanc de cârpe curate. Cealaltă viață a lui – cea curată, organizată. Baia unui tată, părinte unic, care își stăpânește gospodăria cu mână de fier.

Nu-i timp de pierdut. Ieși înapoi pe coridor. Dormitorul lui – șovăi. Apuci mânerul și îl răsucești. Deschizi ușa – nu. Da. Nu. Da. *Da*.

Zăbovești în prag. Dormitorul lui. Unde e culcat noaptea, fără apărare, ignorând lumea din jurul său. Pe podea e un covor gros, verde. Un pat mare, făcut impecabil, fără nicio încrețitură a cearșafurilor de flanelă.

Intri în vârful picioarelor. Are o noptieră cu veioză; lângă ea, o carte broșată. Nu vezi bine de acolo, dar ți se pare că recunoști unul dintre thrillerele de la parter. Noptiera are un sertar. Închis, desigur. Plin de posibilități. Ce ține acolo? Ochelari de citit? Somnifere? Un pistol?

Podeaua învie sub tine. Pielea te arde ca și cum ai sta pe un morman de deșeuri toxice. Și dacă picioarele te trădează? Lasă urme pe covor? Și dacă el își poate da seama, cumva – dacă te poate mirosi, dacă îți simte prezența adăstând în colțul lui de lume?

Nu merită efortul. Ieși cu un pas lung, verifici dacă e pe covor vreun semn al prezenței tale nepoftite.

Trebuie să continui.

Tocmai când te îndrepti spre parter, Cecilia apare în spatele tău. Se așază pe canapea și se afundă într-o carte. Livingul va trebui să aștepte. Te uiți în fugă prin baia de la parter – alte prosoape, hârtie igienică, alte săpunuri, altă soluție de curățare.

Rămâne bucătăria. Cu Cecilia la câțiva metri în spate, faci tot ce-ți stă în puteri ca să fii discretă. Deschizi dulapurile, te uiți prin sertare. N-ai putut niciodată să memorezi conținutul lor, nu în prezența lui. Acum poți face inventarul. Pe blat e suportul cu cuțite, în ultimul sertar înainte de chiuvetă: o foarfecă lungă, o rolă de bandă adezivă, pixuri, două meniuri de la localuri cu mâncare pentru acasă. Sub chiuvetă, produse de curățenie, șervete dezinfectante, clor, clor, clor.

În dulapuri, nicio surpriză: farfurii, căni. Un prăjitor vechi, poate stricat. Pahare desperecheate.

Ea a fost chiar aici. În această casă. Femeia care purta lănțișorul tău.

Acel lănțișor. Te gândești tot timpul la el.

El păstrează amintiri. Comori. Pe unele dintre ele ți le-a dat ție. Dar lăntișorul tău? L-a păstrat, până ce a hotărât că vrea să-l vadă la altcineva.

Trebuie să fi păstrat și alte lucruri. Unde le ascunde? În dormitor? Ceva îți spune că nu. E așa de curat, așa de regizat. Nu acolo este liber. Acolo încă se preface.

Și atunci unde?

Te așezi pe canapea. Cecilia îți aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce la carte.

Ușa de sub scară.

Care duce undeva. La subsol.

Ce știi despre subsol: un banc de lucru, podeaua sub trupul tău. Teancuri de cutii.

La subsol te-a dus în cea mai întunecată perioadă a ta. Subsolul e un loc despre care îți amintești că e în întregime al lui.

Trebuie să cercetezi.

Însă nu poți merge acolo când te vede Cecilia. Trebuie ca ea să plece.

Te uiți peste umărul ei.

— Ce citești?

Ea închide cartea ca să poți vedea coperta, o lamelă de microscop presărată cu stropi de sânge.

— E una dintre cărțile tatălui meu, zice. E ca lumea. Am ghicit deja finalul. Aștept doar să se prindă și detectivul.

Cu vârful degetului ridici cartea, ca și cum ai vrea să te uiți la coperta din spate. Dacă o sâcâi în continuare, poate că o să se ducă în camera ei.

— Despre ce e vorba?

Ea îți aruncă o privire amuzată, cu sprânceana arcuită bănuitor.

— Te plictisești?

A moștenit asta de la el. Să pună sub semnul întrebării motivele oamenilor, să încerce să le citească gândurile. Și tu ai fi așa dacă te-ar fi crescut el.

— Sunt doar curioasă, îi spui.

— E despre un medic, zice. Un chirurg care își tot omoară pacienții. Nimeni nu-l oprește din cauză că oamenii nu-și dau seama dacă el e rău sau doar foarte prost chirurg.

Îi spui că sună interesant. Ea încuviințează din cap și se apucă iar de citit.

„Ridică-te”, ai vrea să-i spui. „Du-te în camera ta. Du-te odată în camera aia a ta”.

Te duci la etaj și te întorci cu cartea ta. Nu ești pregătită să împrumuți una dintr-ale lui, să-i îndoi colțurile, să-i strâmbi cotorul. Te întorci la *Îi place muzica, îi place dansul* și te uiți cu coada ochiului la Cecilia.

Mai trece un pic și se ridică. Oare se duce? Nu. Doar până la baie. Alarmă falsă. De-abia după-amiaza târziu, când dreptunghiurile de lumină din jurul storurilor încep să se estompeze, închide cartea de-a binelea și se duce sus.

Aștepți vreo două minute. Asculți cum se deschide și închide ușa ei, lipăitul picioarelor ei pe podea.

Tăcere.

Drumul e mai liber decât va fi vreodată.

Apuci mânerul.

Nu se răsuțește.

La dracu’!

E încuiată.

Cauți cu ochii și cu mâinile. Vezi peste tot chei posibile.

E același tip de mâner ca de la ușa camerei tale, rotund, cu broasca în mijloc. Încerci cu o furculiță. Încerci cu un cuțit. Încerci cu un pix. Încerci cu afurisitul de colț al unui tablou, de parcă ar fi bun la ceva.

Nimic nu merge.

Îți tremură degetele. Ai muncit așa de mult. Ai făcut așa de mult. Nu poți să ai și tu un pic de noroc, și asta te înfurie.

Era lăntișorul tău. Lăntișorul tău, fir-ar să fie! Cel pe care prietena ta l-a modificat pentru tine, pentru că te iubea.

Trebuie să încerci în continuare.

Ai nevoie de o încăpere care n-a fost înscenată, de un loc pe care nu l-a putut curăța.

Ai nevoie de dormitorul fiicei lui.

59. FEMEIA DIN CASĂ

Bați la ușa Ceciliei. Deschide cu un „Zău?” scris pe toată fața.

— Ce mai faci? întrebi.

Se încruntă, apoi se stăpânește. Un copil drăguț. Nu știi ce i-a spus tatăl ei despre tine, dar a convins-o să fie îngăduitoare.

— Ți trebuie ceva?

Da, însă nu știi ce anume. O să știi când vezi.

Dacă te-ar lăsa să intri.

— Ai un...

Te uiți peste umărul ei. Culoarele din camera ei sunt violet și albastru și ceva ce crezi că se numește turcoaz. E un pat dublu. E un birou mic din magazinul de mobilă suedez. Degete ți se strâng în jurul gâtului: aveai și tu acel birou. Aveai computer și acces la hârtie și...

— Pixuri.

— Vrei un pix?

Nu vrei un pix. Ai încercat deja cu un pix și n-a mers. Însă dacă un pix te face să intri în camera ei, atunci așa să fie.

— Dacă ai unul în plus? Te rog?

Ea îți spune, desigur, și te poartă înăuntru. Camera ei, lumea modelată de ochii ei: tablouri pe pereți, care i-au plăcut și trebuie să le fi printat la școală. Conservele de supă ale lui Andy Warhol, șobolanii lui Banksy, alte lucrări de Keith Haring. Se duce la birou să ia un pix.

„Gândește-te. Acum. Trebuie să te grăbești naibii și să te gândești la ceva”.

La picioarele biroului, abandonat în vacanța de Crăciun, e rucsacul ei. Modelul e simplu, bumbac violet, două fermoare, un logo pe care nu-l recunoști. Dar Cecilia, copilul creativ, l-a personalizat. A desenat pe el cu markere, o creangă pe lateral, un trandafir mare în partea de sus. Iar în față sunt două litere, CC, formate – îți mijești ochii – din ace de siguranță. A lucrat bine, s-a asigurat că literele sunt simetrice, a dublat conturul ca să se vadă de departe.

— E drăguț, zici și arăți spre rucsac.

Te gândești la Matt, aproape-iubitul tău, care știa cum să spargă

încuietori. O mulțime de scule înșirate pe măsuța de cafea, degetele lui îndoindu-se pe când vâra în găuri tije de metal, o ținea pe una neclintită și o mișca pe cealaltă până ce se auzea un clic.

Un ac de siguranță ar putea funcționa, hotărăști tu. Ar merita să încerci cu un ac de siguranță.

— Mulțumesc.

Cecilia aruncă spre rucsac o privire neinteresată, se întoarce la pixuri.

— Cu pastă albastră e bine?

Îi spui că da.

— Ai făcut singură asta?

Îngenunchez! lângă rucsac, îți plimbi degetele peste desen.

— Da, ridică ea din umeri. Nu-i mare lucru. Nu-s decât niște ace de siguranță.

Îți dă un pix. Îl vâri în buzunar aproape fără să te uiți la el.

— Ce idee grozavă! îi spui. Așa de drăguț!

Ea se mută de pe un picior pe altul. Îi pui la grea încercare răbdarea.

„Bine”.

Ăsta e timpul ei de singurătate și tu i-l furi. Va face orice ca să și-l ia înapoi.

— Vrei unul?

„Da”.

— Oh, n-aș îndrăzni, îi spui. Nu vreau să se strice literele.

Ea îngenunchează lângă tine.

— O să mai iau și îl înlocuiesc. Durează zece secunde.

Înainte să mai poți spune ceva, scoate un ac de siguranță din primul C și ți-l dă.

— Mulțumesc, îi spui. Mulțumesc tare mult.

Te ridici în picioare, arăți cu mâna prin cameră.

— Acum te las.

Încuviințează din cap. Apoi, pentru că nu se poate stăpâni, pentru că e blândă și politicoasă și, dacă e să te ucidă, o va face cu bunățate:

— Să-mi spui dacă pixul nu-i bun. O să-ți dau altul.

Îi spui că așa o să faci. Ușa Cecilei se închide în spatele tău.

Ajunsă la parter îți scormonești hotarele uitate ale creierului.

Matt a comandat online trusa de spargere a încuietorilor după ce a fost concediat de la o firmă tehnologică nouă. „Nu-i așa de greu când știi ce

faci”, a zis el. După cum zicea el, nu trebuie decât să pui chestia în altă chestie și să sucești un pic, și *bang!*, lumea se deschide ca o stridie, netedă și sărată în palma ta.

Ți-a arătat un video pe YouTube, pe un canal numit – a trebuit să citești numele de trei ori ca să fii sigură – *Competențe esențiale pentru bărbați*. Un tip demonstra cum să vâri întâi o unealtă vertical, cum să apeși atât cât trebuie, cum să vâri altă unealtă perpendicular pe prima și cum să le miști pe amândouă până ce încuietoarea cedează.

„E vorba de presiune și contrapresiune”, a zis bărbatul.

Ce ai priceput tu din asta: până la urmă, magia a doua forțe opuse este ceea ce te eliberează.

În fața ușii de sub scară îndoi acul de siguranță până se rupe în două: partea ascuțită și partea încovoiată.

Vâri partea încovoiată, apoi pe cea ascuțită. Lucrezi încet. Delicat. Totul depinde de asta, de apăsarea degetelor tale pe metal. Atât cât trebuie. Destul, dar nu prea mult.

Durează. Trebuie să exersezi. Ca vorbirea unei limbi străine, ca învățarea unui dans: cu fiecare încercare ești un pic mai aproape. Ai un ochi la încuietoare, celălalt la dreptunghiurile de lumină din jurul storurilor, care dispar. N-ai la dispoziție toată ziua.

Gândește-te. Amintește-ți. Nu-i este ușor creierului tău să-și amintească. Ai lăsat părți din tine să se estompeze. A trebuit s-o faci.

Iar acum ai nevoie de ele.

Acele încuietori rotunde, îți spunea Matt. Acele încuietori rotunde sunt printre cele care pot fi sparte cel mai ușor. Totul era așa de simplu în teorie: aplici presiune, miști, deslușești mecanismul. Aștepți clicul. Cea mai importantă parte, zicea Matt, este să faci rost de unealta potrivită. Trebuie să fie mică, dar puternică. Discretă, dar mortală. Dacă știi unde vrei să ajungi, degetele își vor da seama cum să te ducă acolo.

Unde vrei să ajungi: în creierul lui, în mintea lui. Forța lui torențială, încuiată și ascunsă.

Se aud o serie de clicuri și încuietoarea se deschide.

Pui acul de siguranță, amândouă părțile lui, în buzunarul hanoracului, alături de pixul Ceciliei.

Încerci din nou mânerul.

Se răsucesc.

„Fă-o”.

Deschizi ușa de sub scară. Scârțâie, lăsând la vedere un șir de trepte.
Cobori.

60. FEMEIA, COBORÂND

Te învâluie întunericul. Sângele îți zvâcnește în urechi, pipăi după comutator. Nu-ți poți permite să te împiedici, să-ți julești genunchiul. Nu-ți poți permite nici măcar o vânătaie neașteptată.

La baza scării, degetul ți se lovește de ceea ce cauți. Un clic, și lumina galbenă a unui bec fără abajur îți dezvăluie ceea ce este în jur.

E pivnița. El o folosește ca pe un soi de încrucișare între sanctuarul unui bărbat și depozit. Un scaun de grădină lângă o masă pliantă mică. O sticlă de apă refolosibilă, o lanternă. Teancuri de cutii de carton lipite de peretele din spate. Într-o parte, un banc de lucru. Uneltele lui: patent, ciocan, bride de plastic.

Aerul de aici miroase ca el. A pădure, a portocale, ceva care evocă munca în aer liber, și e înțepător. Un miros de care nu te-ai teme decât în cazul în care l-ai cunoaște cu adevărat pe el.

Aici vine el ca să fie singur. Să se audă gândind. E o încăpere de meditație, un loc în care poate să fie el însuși.

Mâna îți zăbovește deasupra uneltelor lui. Patentul: îl iei, încerci să-l strecoari între piele și brățara de plastic?

Nu e un patent obișnuit. E patentul lui. A călătorit împreună cu el, a făcut ce i-a cerut el.

Îți tragi mâna înapoi.

Concentrează-te. N-ai venit aici după patent. Ai venit după secrete și bunuri furate. Ai venit după ungherele ascunse ale inimii lui.

Te apropii de cutii. Pe ele sunt scrise cuvinte: BUCĂTĂRIE, HAINE, CĂRȚI și așa mai departe. Rămășițe care nu și-au găsit locul în noua casă, dar el a hotărât să le păstreze.

Pe câteva dintre cutii scrie CAROLINE.

Aidan, Cecilia, Caroline. Mama care i-a dat fiicei inițială sa.

Întinzi mâna spre cea mai apropiată cutie a lui Caroline. E închisă cu bandă adezivă. N-o poți deschide – nu poți să riști să rupi cartonul, să strici banda. Ce ai spera măcar să găsești acolo? O voce? O stafie?

Caroline. Probabil că n-a știut. L-ai văzut în exterior. Ai văzut cum era în lume, efectul lui asupra judecătorului, în ziua aceea. L-ai văzut

fermecător, și politicos, și prietenos. Ea trebuie să fi murit împăcată, știind că, dacă fiica ei ar cădea, el ar fi cel care ar prinde-o.

Deschiderea cutiilor e interzisă, însă le poți mișca. Le dai jos una câte una, memorând ordinea în care erau așezate, ca să le poți pune la loc corect după ce ai terminat. Vrei să citești ce e scris pe fiecare dintre ele, să le cântărești în mâini. Să-ți lipești urechea de carton și să sperii că orice o fi înăuntru o să-ți vorbească.

Fața îți este acoperită de transpirație. Brațele te dor, ca și picioarele. Continui, cu forța încețoșată a adrenaline! curgând prin tine.

Trebuie să vezi. Trebuie să știi. Au trecut cinci ani. Trebuie să-l vezi pe el, în întregime.

CAROLINE, CAROLINE, CAMPING. Apoi, în spate de tot, un șir de DIVERSE.

Te proptești de cel mai apropiat teanc de cutii. Pieptul ți se umflă și se strânge.

DIVERSE. Cutii banale, același carton de un bej murdar ca restul, scrisul lui cu marker negru pe partea din față.

Numai că – o privire rapidă în jur ca să confirmi – cutiile cu „diverse” au pete de umezeală. Toate au, și numai ele au. Forme abstracte ca niște hărți ale unor țări străine, întinse peste colțul din stânga sus al uneia, jumătatea de jos a alteia.

„Diverse”.

Încă o privire în jur – aici nu sunt conducte. Nu în locul acela, nu unde ar fi trebuit să fie ca să producă acel fel de deteriorare. Petele sunt vechi, vizibile. Nu niște stropi de ploaie în ziua mutării.

Aceste pete sunt acolo de multă vreme.

Înainte, cutiile au fost depozitate altundeva. În altă încăpere – o pivniță, poate, dintr-o casă veche, cu țevi fisurate. Nu era cel mai bun loc în care să stea, însă erau ascunse vederii. Nimeni n-are chef să umble pe sub țevi fisurate.

Iar acum sunt din nou ascunse. Nu la fel de iscusit – e mai puțin spațiu în casa cea nouă, sunt mai puține unghere – dar, totuși... Sunt surghiunite în spatele tuturor celorlalte cutii, aproape îngropate sub ele. Nu le-ai găsi decât dacă le-ai căuta.

Mâna ta, tremurând când se apropie de cutie. Prima dintre cele trei puse una peste alta. Cartonul trebuie să fie fragil, gata să se rupă la prima

smucitură. Trebuie să umbli cu grijă.

Cutia alunecă în brațele tale, apoi pe podea. Partea de sus e pliată, nu închisă cu bandă adezivă.

Bine.

Aproape că-l poți auzi zornăind înăuntru. Sufletul lui, abisul care este el. Un portal în care să cazi tu.

Teama ți se înnoadă în jurul coastelor. Nu-s decât lucruri, îți spui. Lucruri care ți-au aparținut și le-au aparținut celor ca tine.

Ce altceva a mai păstrat? Pulooverul pe care l-ai purtat în ziua aceea? Lenjerie de corp? Portofelul, permisul de conducere, cardul bancar?

Trofee. Probe. Dovezi despre cine ești tu.

Ești pregătită s-o vezi iar – tu, mai tânără, cea care ți-a alunecat printre degete, cea pe care n-ai putut s-o salvezi, nu cu adevărat, nu în întregime?

Și celelalte?

Ești pregătită să le vezi? Să faci cunoștință cu ele?

Prinzi cu două degete una dintre clapele de sus. O tragi deoparte încet, mereu încet. Altă clapă. Fâșăitul de carton pe carton. Ceva care cedează, un sipet cu comori care se deschide scârțâind.

•

Cutia se deschide cu un damf de mucegai. Conținutul – nimeni nu vrea cu adevărat să știe ce-i înăuntru. Nimeni nu vrea cu adevărat să țină în el acea informație, s-o poarte cu el mereu. Însă cineva trebuie s-o facă.

Porți tu povara, ca să nu trebuiască s-o poarte alții.

Mai întâi vezi fotografiile. Polaroid. Are logică: fără carduri de memorie, fără film de dezvoltat. Cele mai multe, făcute de departe. Siluete. Haine din diferite perioade, începând, ai zice, cu anii '90.

Fotografiile sunt împărțite în nouă teancuri mici prinse cu benzi de cauciuc. Fierea te arde în gâtleej. Să te uiți?

Sigur că te uiți. Cineva trebuie să le vadă. Să absoarbă fețele lor, zâmbetele lor, atitudinea lor, culoarea părului lor. Femei dispărute, oameni dispăruți. Povești care s-au terminat și nu știe nimeni cum. În afară de el, și acum, de tine.

Tu o să-ți amintești.

O vezi pe prima și o vezi pe a doua, și pe a treia, și pe a patra, și pe a cincea – și apoi tu. O tu care pare mai degrabă o ea, atât de diferită de persoana care ești acum.

Genunchii îți tremură. Înghiți în sec, sau încerci s-o faci. Limba ți se freacă, uscată, de cerul gurii.

Aluneci pe podeaua de ciment, rece și tare sub carnea ta, toate părțile moi care ți-au mai rămas.

Trebuie să ajungi iarăși s-o cunoști în întregime. Pe tine mai tânără.

Păr negru, proaspăt tuns, atingându-i umerii. Ochi mari, rotunzi. Buze pline. Hainele pe care le-ai împachetat pentru călătoria în nordul statului – colanți și pulovere lejere și ghețe impermeabile. Machiaj. Îți puneai mult, tot timpul, chiar și când erai singură, îți plăcea. Ruj roșu și dermatograf negru prelungind coada ochiului și fond de ten pal, pudră trandafirie pe pomeți.

Așa de tânără. O femeie care încă mai avea în ea urmele fetei. Mai mult viitor decât trecut.

Nu voia decât să facă o pauză. Tânăra din fotografii. Avea nevoie doar să-și tragă un pic sufletul. Să doarmă nopțile. Să încetinească ritmul.

Ești în mișcare în toate fotografiile. Urcând și coborând din mașina închiriată, mergând în oraș, ieșind din farmacie.

Te scutură un val de gheață din adâncuri. Buzele îți zvâcnesc.

Te-a urmărit.

Te-ai întrebat întotdeauna cum te-a găsit. Dacă a știut că o să fii acolo sau a dat peste tine din întâmplare și a văzut o ocazie. Acum știi. Fotografiile o confirmă. Te-a urmărit cu câteva zile înainte. Te-a studiat. Te-a ales. S-a pregătit pentru tine.

Stomacul îți fierbe. Respiră. Nu poți să vomități. Nu acum și cu siguranță nu aici. Nu-s decât fotografii. Nu-s decât fețe.

Te uiți la numerele șapte, opt, nouă. Cele care au venit după tine. Cele pe care n-ai putut să le salvezi.

„Îmi pare rău. Îmi pare tare rău, fir-ar să fie!”

Nu sunt doar fotografii și nu sunt doar fețe. Mai adânc în cutie dai de un pulover bleumarin moale. O sticlă de oțet, roșie și uscată. O pălărie de paie. Un inel de argint. Un pantof de sport cu talpa plină de noroi uscat. Ochelari de soare pe care îi recunoști din magazie, aceiași pe care ți i-a dat și imediat i-a luat înapoi. Comori. Amintiri. Lucruri. Lucrurile lor.

Ții câteva secunde în mână fiecare obiect. „E tot ce pot să fac”, le spui lor. „Să mă uit la fotografii și să țin în mână lucrurile voastre și să încerc să le potrivesc cu siluetele din fotografii. Nu vă știu poveștile. Nu vă știu nici

măcar numele”.

Le împachetezi pe toate la loc – asta e cel mai important – așa cum le-ai găsit. Verifici, mai verifici o dată și apoi verifici din nou. Scoți cutia numărul doi. Nu mai sunt fotografii, slavă Domnului. Doar alte lucruri.

Blugi cu pete de iarbă. Pantofi galbeni cu tocul cui, cu talpă roșie. Un pulover de cașmir cenușiu – puloverul *tău* de cașmir cenușiu. Cel pe care l-ai îmbrăcat în ultima dimineață, înainte să pleci la plimbarea obișnuită prin pădure. Nu ți-ai luat o haină groasă. N-aveai de gând să stai prea mult pe afară.

Ridici țesătura până la față. Cauți mirosul celeilalte femei, a celei care ai fost tu. Nu găsești decât mirosul de mucegai.

Alte lucruri. Un sutien, cercei cu perle, o eșarfă de mătase. Niciunul dintre ele nu-i al tău. N-a păstrat nimic altceva de la tine, doar puloverul și lănțișorul pe care până la urmă i l-a dat lui Emily. Pe celelalte – portofelul, cardurile – trebuie să le fi aruncat.

Rămâne cutia numărul trei.

O pui pe teanc, o deschizi.

Nu sunt amintiri. Nu sunt pulovere sau farduri.

Sunt unelte.

Unelte de alt fel. Cătușe, asemănătoare cu cele pe care le folosește cu tine. Binoclu. Aparatul de fotografiat Polaroid.

Duritate învăluită în moliciune. Metal care se rostogolește dintr-o cârpă murdară. Un pistol.

Nu cel pe care îl știi. Acesta e gri-deschis, cu pat negru. Fără amortizor.

Îl ridici cu degete tremurătoare, îl culci pe palmă.

Un sunet te scoate cu un ghiont din zăpăceală. Ajunge la tine chiar și în pivniță. Întâi ca un tors, apoi un mârâit, apoi un huruit.

Huruitul puternic, deplin, al camionetei lui pe alee.

61. EMILY

Îmi datorează o explicație. Măcar o minciună. Vreau să-l văd cum se foiește, se împotmolește în cuvinte, își privește picioarele. Vreau să fie stingherit și vreau să-i pară rău.

Privesc cu mare atenție. La băcănie, la cafenea. Aici nu-i o metropolă cu îmbulzeală, unde oamenii trec neobservați. Tot o să apară el pe undeva.

Pe la prânz merg cu mașina prin oraș. Verific localul cu sandvișuri, farmacia. Nimic. Mă uit după camioneta lui pe strada principală, dar tot nimic.

Norocul se arată la asfințit. Nici măcar nu-l caut în acel moment, dar nu mai avem Angostura și trebuie să mă duc să împrumut de la concurență.

El iese din umbre.

Îmi trebuie o secundă ca să-l observ venind din spatele aleii, de după restaurant.

— Hei!

Încerc să-mi păstrez tonul nonșalant, ca și cum mă bucur doar că îl văd. El întoarce capul. Mi se pare că-l văd cum se încruntă – e surprins să mă vadă aici, chiar lângă restaurantul meu? –, însă fața i se destinde pe când pornește spre mine. Înalt, și frumos, și tăcut, cu degetul mare vârât sub cureaua genții de sport.

— Hei, îmi răspunde. Scuze, încercam doar s-o iau pe scurtătură spre...

Arată spre strada principală.

— Nu-ți face griji, îi spun. Singurul lucru pe care nu-l accept este ca puștimea să se drogheze în spatele tomberonului. Deci, câtă vreme nu asta făceai, ei bine, n-avem nicio problemă.

Râde. Asta-s eu: o pată de culoare în viața lui, un strop de absurditate care să învioreze lucrurile. Un lucrușor drăguț pe care poate să-l ia când are chef și să-l lase din mână când a terminat cu el.

Nu-i destul și nu-i în ordine, însă – și mă omoară, mă omoară să gândesc așa, dar chiar așa gândesc – aș prefera oricând asta în loc de nimic.

Aidan ridică geanta de pe umăr și o lasă la picioare. Cu amândouă mâinile rămase libere, își încrucișează brațele pe piept și mă măsoară din cap până-n picioare.

— N-ai haină groasă?

Mă uit la cămașa mea cu nasturi, pantalonii negri, șorțul stacojiu.

— Nu mă duc departe.

Nu mi-era frig până nu a zis el, dar acum nu mă mai pot gândi decât la vântul de decembrie pe pielea mea, așa de rece că aproape mă arde.

— Stai așa.

Își deznoadă fularul gros de lână și se uită la mine, cerând fără vorbe permisiunea să se apropie. Cum nu spun nimic, vine la mine și mi-l înfășoară pe gât.

— Poftim, zice.

Simt miros de ace de brad. Simt miros de foi de dafin.

— E mai bine?

Clipesc ca să revin pe pământ.

— Da, îi spun. Mulțumesc. Eu...

Oare despre ce voiam să vorbim?

A. Da. Femeia din casă.

Înainte să-mi pot găsi vorbele potrivite, intervine.

— Și ce-ai mai făcut?

E ca și cum ai dansa cu cineva care e tot timpul cu o jumătate de pas înaintea ta. Îi spun că a fost bine.

— Doar muncă. Așa, ca de obicei, încuviințează din cap.

— Și tu? îl întreb.

— La fel, zice. A fost mult de lucru. Multe de făcut și acasă. Tăcere. Îmi pare rău că nu ți-am mai scris.

Mă privește în ochi, cu fruntea încrețită, cu gâtul dezgolit în frigul mușcător, o sinceritate care îmi străpunge inima. Ceva mi se dezumflă în piept. Am venit pregătită de luptă și el tocmai mi-a smuls cuțitul din mână.

— E în ordine, îi spun, însă el clatină din cap.

— Nu. Nu e. Ai fost – ești – perfectă. Atâta doar că... Se întâmplă multe acum, știi? Acasă, și...

O, Dumnezeu mare!

Îmi doresc să-l iau în brațe. Îmi doresc să-i spun că *el* e perfect și eu sunt o tâmpită. Îmi doresc să-i spun că n-am habar cum e să pierzi omul tău, să vezi cum trupul îi dispare în pământ. Îmi doresc să-i spun că e în ordine. Asta îmi doresc mai mult decât orice: să știe că totul o să fie în ordine.

— Înțeleg, zic. Adică, nu înțeleg. Dar e în ordine. Zău.

Îmi zâmbește sfios.

— Sper că mai putem... Sper că pot mai bine. Pe viitor.

Încuviințez din cap. Ce înseamnă „mai bine”? Înseamnă prietenie? Mesaje? Sărutat? Sex?

Fularul lui îmi zgârie bărbia. Îl așez mai bine și făcând asta dau la iveală o porțiune de piele dezgolită între două cute de lână. El se întinde spre gâtul meu.

— Îl porți.

Degetele lui îmi ating gâtul, coboară spre lăncișorul pe care mi l-a dat.

— Sigur că-l port, îi spun. Îl...

Nu pot s-o spun, nu pot să spun „îl iubesc*”, din cauză că e prea aproape, mult prea primejdios de aproape de „Te iubesc”, și n-am de gând să mă apropiu de nebunia aceea.

— E așa de frumos, spun în loc de asta.

El încuviințează din cap, vag. Ochii îi sunt pe gâtul meu, pe pandantiv. Celelalte degete îi alunecă sub fular și se așază în jurul arcuirii umărului meu.

Nu știu ce se petrece. Ce știu este că degetele lui sunt pe mine și sunt calde și mi-e frig și e plăcut, cred, plăcut și un pic ciudată să fiu atinsă așa după săptămâni în care am tânjit după el. E ca și cum ne-am regăsi unul pe altul. O amintire a faptului că ne cunoaștem. Că putem vorbi.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, îi spun.

Mâna îi cade. Privirea îi saltă de la claviculă la fața mea.

— Mi s-a părut... Mi s-a părut că simt miros de fum zilele trecute. În casa ta.

Își lasă capul într-o parte.

— Am intrat, doar ca să văd dacă totul e în ordine, și...

— Ai fost înăuntru?

Simt furnicături pe față.

— N-am... n-am vrut să vin nepoftită. Voiam doar să mă asigur că nu arde nimic.

O amintire, o frază rostită într-o seară la bar de un agent imobiliar din orașul mare:

— Asta-i chestia cu casele alea frumoase de lemn. Arată minunat, însă dispar uite-așa.

Pocnesc din degete la *asa*. El își face de lucru cu fermoarul buzunarului

de la hanorac, mici *zip-zip-zip*-uri bruște, ca și cum ar fi stresat, sau – mai rău – enervat.

— Totul era în ordine, zic. Râd, o ironie la paranoia mea din trecut. Pe frontul de vest, nimic nou.

Bine, acum taci odată.

— Păi, e bine de știut, zice el și împinge cu bocancul sacul de sport. O întrebare, în treacăt: Cine ți-a deschis? Fiică-mea?

Un nou val de rușine se sparge în capul meu.

— Nu venea nimeni la ușă. Și mirosul era cu adevărat puternic. Aud deraierea din vocea mea, minciuna gogonată pe care nu izbutesc s-o duc la bun sfârșit. A trebuit să folosesc cheia ta de rezervă.

Asta e. O să cheme poliția, o să ceară un ordin de restricție. Însă, dimpotrivă, pare amuzat.

— Ai găsit-o, da? Presupun că trebuia să mă gândesc la o ascunzătoare mai bună.

Mă aud chicotind.

— Sub plantă. Foarte isteț. Trebuie să-mi fi luat cel puțin... douăzeci de secunde ca s-o găsesc.

Râde împreună cu mine. Timp de o clipă suntem iarăși noi – doi oameni, doi prieteni. Două suflete care s-au împletit.

Fața i s-a lungit. E din nou serios.

— Ai văzut pe cineva înăuntru?

— Da, îi spun. Am întâlnit-o pe... verișoara ta. Pare de treabă.

În jurul nostru, străzile sunt pustii. E prea frig ca lumea să zăbovească pe afară.

— Ai întâlnit-o, da? zice. Se gândește. Bine. Pocnește din limbă, apoi iar: Bine.

Mai e o urmă de îngrijorare pe fața lui, o încordare în partea de sus a trupului.

— Pot să te rog, începe. E vorba de camioneta mea. E ceva... Nu reușesc s-o pornesc. De aceea scurtam drumul pe aici. Încercam să găsesc ajutor.

Cât de multe crede el că știu despre camionete?

Probabil vede nedumerirea de pe fața mea, pentru că adaugă:

— Cred că e bateria. Ai cabluri?

Am. Le-am împrumutat de la Eric și nu i le-am mai înapoiat.

— Sigur, îi spun.

El zice că e grozav. Zice că mi-a văzut mașina parcată pe stradă și camioneta lui nu-i departe.

Zic și eu că e grozav. El ridică geanta de sport, îl saltă la loc pe umăr și pornește spre trotuar. Îl urmez.

Suntem pe cale să ieșim de pe alee când ușa din spate a restaurantului se deschide.

Yuwanda se apleacă afară.

— Totul e în ordine acolo? Îl vede pe Aidan lângă mine, își reține un zâmbet. Bună. Scuze. Apoi spre mine: Nu mi-am dat seama că ai companie.

La asta zâmbește de-a binelea. O mătă care a ajuns la smântână, un somelier care tocmai a dat de ceva de bârfit.

— Aveai nevoie de ceva? întreb.

Ea clatină din cap, se reazemă de cadrul ușii.

— Nu. Doar că te-am zărit acolo și voiam să mă asigur că ești bine. Privirea i se oprește asupra lui Aidan. Însă văd că ești pe mâini bune.

Înainte să mă pot uita urât la ea, a dispărut. Un hohot de râs ajunge la noi, în vreme ce ușa se trânteste în urma ei.

N-o să mă mai pot uita niciodată în ochii lui.

— Scuze pentru asta, zic către pământ.

— E în ordine.

Dar nu pare să fie în ordine când o zice. Vocea îi este slabă, distantă. Ochii îi sunt ascunși.

Mai fac doi pași în direcția străzii, însă el nu se clintește.

— Știi ce? zice. Las-o baltă. Ești ocupată.

Ei, zău așa.

— Chiar nu mă deranjează, îi spun. O să...

— E în ordine.

— Dar mașina ta?

Așa de jenant. Mai degrabă rugămintă decât întrebare.

— Găsesc eu ceva.

O scurtă tăcere. Nimic de adăugat.

Încep să-mi desfac fularul, dar el mă oprește ridicând o mână.

— O să-l iau altă dată.

Nu-i timp să-l întreb dacă e sigur, să-i spun că n-o să stau afară mult timp. Își flutură mâna și dispăre de pe alee, cu geanta de sport scoțând

clinchete la şoldul lui.

Înapoi în restaurant, Yuwanda mă prinde în drum spre bar.

— Sper că n-am întrerupt ceva.

Mă înghionteşte. Jucăuşă, fericită, într-un fel pe care eu nu-l înţeleg.

Ar trebui s-o imit, să fiu mai mult ca ea. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le învăţ.

O înghiontesc şi eu. Reuşeşte să mă facă să zâmbesc, cu toate că-i spun să înceteze.

62. FEMEIA DIN CASĂ

Afară se deschide și se închide o portieră. El a coborât din mașină.

Nu te-ai mai mișcat așa de repede de cinci ani. O ultimă privire ca să te asiguri că toate sunt la loc așa cum le-ai găsit. Stingi lumina, apoi gonești pe trepte neglijent, imprudent. Răsucești butonul din spatele mânerului. Închizi ușa în spatele tău, te asiguri că e încuiată. Te ghemuiești pe canapea chiar în clipa în care cheia începe să se miște în broască. Deschizi *Îi place muzica, îi place dansul* la nimereală.

El intră. „Citeam, doar citeam. Cu siguranță nu-mi băgam nasul prin lucruri. Cu siguranță nu eram pe cale să-mi bag mâinile în coșul pieptului tău ca să-ți smulg inima care bate”.

El atârână lângă ușa cheia mașinii, se uită prin cameră. Îți ții respirația, ca să nu observe cum ți se umflă și dezumflă coastele, cum trupul tău își revine după sprintul în sus pe scară.

O încruntare. „Ce? Ce e?” Te măsoară de sus până jos. „Rahat”. Ai uitat să te privești când te întorceai. Erai așa de concentrată să lași pivnița în stare impecabilă, că ai neglijat să vezi dacă nu ai pete roșii pe piele, o dâră de praf pe frunte care să te dea de gol.

„Rahatrahatrahatrahatrahat”.

— Ea e sus? întreabă el.

Îi spui că da. Cu voce joasă, ca și cum ați fi în aceeași echipă și fiica lui ar fi din afară, adaugi:

— Și-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii aici, dar puțin mai devreme s-a dus în camera ei.

Ochii lui fulgeră prin cameră. Are în el o greutate, ca și cum forța de gravitație l-ar ține ancorat de pământ mai puternic decât de obicei.

Face un pas spre ușa de sub scară.

S-a întâmplat ceva. Are nevoie să se ducă la subsol. Are nevoie de liniște, de un loc care să fie doar al său. Are nevoie de spațiul pe care i l-ai invadat acum câteva minute.

Nu poate să meargă. Nu încă. E prea curând. Dacă merge, o să știe. O să-ți vadă fantoma în încăpere, umbra ta pe pereți.

— Pot să te ajut cu cina, zici.

Se uită la tine ca și cum ar fi uitat ce înseamnă „cină”, apoi revine în realitate.

În seara asta munca de preparare constă doar în încălzirea a doua conserve de chili. Fără turtă de mălai, fără unt. O strigă pe Cecilia. Ea renunță la televizor și se așază să mănânce în liniște, repede, ca și cum ar ști că asta e una dintre serile în care trebuie să se ferească din calea lui.

Bărbatul ăsta, zguduit, tulburat. S-a întâmplat ceva ce n-a plănuț. Lumea i-a alunecat din mâini și acum se trudește s-o stăpânească iar, potrivindu-și strânsoarea.

•

Mai târziu, când se furișează în camera ta, e sumbru. Arunci sub pat cu o lovitură de picior hanoracul, te rogi să nu observe acul de siguranță care e încă în buzunar, lângă pixul fiicei lui. Măine, după ce pleacă, o să le ascunzi în comodă. Nu s-a uitat niciodată înăuntru și trebuie să crezi că n-o să se apuce acum să caute.

Dacă o face, o să minți. O să zici că nu știi nimic despre comodă sau despre lucrurile care ar putea fi ascunse în ea.

El nu observă. Bărbatul ăsta are alte lucruri pentru care să-și facă griji decât secretele care stau la pândă în buzunarele tale. În seara asta, mâna lui zăbovește în jurul gâtului tău. Omul e doar unghii, și dinți, și oase, toate părțile dure săpând în carnea ta. Un soldat care merge la război. Un bărbat care are ceva de dovedit.

Ea trebuie să fi vorbit. Emily. Femeia care a găsit cheia casei lui, care a intrat în livingul lui.

Și acum el știe.

63. CECILIA

Chestia cu tata: e drăguț, dar întotdeauna am fost... Nu știu. *Speriată* nu-i cuvântul potrivit. Atâta doar că e ușor să-l scoți din sărite, și atunci să te păzească Dumnezeu. Asta-i pentru că suntem așa de asemănători, zicea mama. Două personalități puternice. Amândoi, cu preferințele și aversiunile noastre și niciun loc pentru compromis.

Nu știu de ce credea mama asta. Eu fac tot timpul compromisuri, fir-ar să fie!

Presupun că a fost drăguț din partea lui să mă lase să păstrez cățelușa. Nu mai avem prea mulți bani. Și el n-are așa de mult timp liber. A fost un lucru frumos, și l-a făcut pentru mine. Mulțumită lui Rachel.

Rachel.

Bine, da, Rachel e aiurea rău. Dar îmi place de ea.

Asta sună așa de penibil. Dar ea e un soi de... prietenă?

Are tot soiul de idei despre mine, și viața mea, și tatăl meu, asta-i sigur. Dar, până la urmă, nu-i rea. Atâta doar că a trecut prin niște chestii, presupun, și când treci prin niște chestii ai voie să fii un pic aiurea. Și a salvat-o pe Rosa. Asta n-am s-o uit niciodată.

Așa că i-am dat unul dintre acele mele de siguranță. N-a fost cine știe ce, însă i-au plăcut acele și era ceva ce putem să-i dau. În plus, voiam să plece din camera mea. Am știut că dacă îi dau acul o să plece.

Îmi place de Rachel, dar uneori îmi place și să fiu singură. Mama îmi spunea că e în ordine. Îmi spunea că e alt lucru pe care îl avem în comun eu și tata.

E plăcut să am o prietenă – dacă îi pot spune așa lui Rachel, și nu sunt cu totul sigură că pot, pentru că, sincer, e cam bătrână –, însă e și o problemă.

Mă face să simt că pot să vorbesc cu ea.

Mă face să *vreau* să vorbesc cu ea.

Mă face să *vreau* să-i spun lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui.

64. FEMEIA DE SUB CASĂ

Nu poți să pleci. N-ai destulă putere ca să fugi. Însă te poți mișca prin casă și în dormitor. Poți face lucruri când fiica lui nu se uită. Poți să te pregătești.

Ce îți amintești despre mișcarea trupului? Cauți amintirile din vremea în care erai afară, alergând. Planuri de antrenament, exersarea vitezei în zilele de lucru și alergări lungi în weekend. Inutile. Ceea ce îți trebuie este cealaltă parte, cea peste care săreai așa de des, pentru că erai tânără și trupul te convingea că n-ai nevoie de ea. Alte feluri de antrenament. Mișcări care îți întăresc picioarele, spatele, abdomenul.

În dormitor, după ce el a plecat, încerci. Cele mai ușoare lucruri pe care ți le amintești: genuflexiuni. Una, două, trei, zece. E o senzație străină, zvâcnirea din coapse, o arsură în spatele gambelor. Gambele – ridicarea gambelor. Încerci și asta. Inima îți bate mai repede. Pentru prima dată în ani de zile, nu de frică sau nerăbdare. Inima îți bate mai repede pentru că restul trupului îi spune s-o facă.

Toate astea îți aparțin. Membrele și lucrurile pe care le pui să le facă. Arcuirea șalelor pe podea când te culci ca să faci abdomene. Durerea din bicepși când ții *Orașul bântuIT* în mâna întinsă – e cea mai groasă dintre cărțile tale și tot nu cântărește mult, însă păstrezi poziția destul de mult timp încât să-ți ia foc umerii. Tot ale tale: durerea din încheieturile mâinilor când încerci o flotare. Uscăciunea gurii, senzația de cleios din gâtleej.

Până să se întoarcă el, transpirația de pe haine s-a zvântat. Obrajii nu-ți mai sunt încinși. El n-o să știe. Chiar dacă faci toate astea din nou a doua zi și în ziua următoare. Vor rămâne ale tale și numai ale tale.

•

Când brațele încep să-ți tremure și picioarele te imploră să faci o pauză, te întorci în pivniță. Forțezi încuietorea cu acul de siguranță. De un milion de ori te aștepti să nu izbutești. De un milion de ori acul de siguranță dovedește că te-ai înșelat. Îl pui în buzunarul de la spate și îți vezi de treabă.

Iei pistolul. Nu-ți dai seama dacă este sau nu încărcat. Nu știi unde e

siguranța. Ar trebui să-ți dai seama? N-ai nicio idee. Nu știi despre pistoale decât ce ai aflat din filme, dar până și tu știi că filmele se abat de la realitate. În viața reală ratezi ținta dacă ți-ai pierdut antrenamentul; în viața reală n-ai habar ce faci.

Scotocești prin cutie, dai deoparte un ciocan, un cuțit de vânătoare, mănuși de schi, un colac de sfoară. Găsești dreptunghiuri butucănoase de metal negru, unul, două, trei. Încărcătoare. Gloanțe lucesc în vârf, prin găuri laterale. Nu-ți dai seama dacă e multă muniție sau puțină. Nu poți decât să speri că o să fie destulă pentru orice o să faci până la urmă.

Dacă ai avea un telefon sau un laptop ai căuta totul, într-un video sau două de prezentare ai afla cum să încarci pistolul. Probabil ai învăța și să tragi, cum să țintești și când să apeși pe trăgaci și cum să te pregătești pentru recul.

Va trebui să înveți singură. Nu știi nimic, dar e un pistol, nu fizică cuantică. Va trebui să revii și să-ți dai seama cum se face.

Într-o pungă de hârtie, alte fotografii. Tot polaroid, separate de primul teanc, dar în același stil. Făcute de departe, fără știrea subiectului. Te uiți la ele. Păr șaten și piele albă. Canadiană albă. Momente banale: urcând și coborând dintr-o Honda Civic, intrând într-un restaurant. Fotografiile sunt neclare, însă distingi o siluetă, și un bar, și un șorț stacojiu.

O fotografie clară, ca un asteroid care cade pe pământ. Fața ei. Fața ei frumoasă. O cunoști. Sigur că o cunoști. Ai întâlnit-o chiar aici, în această casă.

E femeia din living. Cea care purta lăncișorul tău.

E un proiect. O țintă.

Alături de fotografii, un disc de carton cu cuvântul „Amandine” scris cursiv, cu multe arcuiri. „Amandine”, ca restaurantul pe care l-ai văzut în ziua în care te-a scos în oraș. Un suport pentru pahare. El trebuie să se fi dus acolo, l-a strecurat în buzunar. O bucată din lumea ei adusă pe furiș în a lui. Ca mărunțișurile pe care le-a luat de la alte femei și ți le-a dat ție. Cărțile, portofelul gol, mingea antistres. Toate, furate.

Trebuie să mergi mai departe. Pentru ea, pentru tine, pentru toate cele ca tine.

Pe fundul cutiei, într-un colț, găsești trei cărțulii. Ghiduri, îți dai seama. *Secretele Văii Hudsonului, Dincolo de Hudson, Nestemate ascunse din nordul statului.* În toate trei, același capitol are colțul paginii îndoit și e

marcat.

Numele orașului. Șapte litere, un „gh” – care nu se pronunță, după cum scrie în ghid. Asta trebuie să fie. Orașul, orașul lui. Acest oraș.

O hartă. Câteva notații, nimic spectaculos. Niciun „X” nu marchează noua casă, niciun „X” n-o marchează pe cea dinainte. Niciun cod care să semnaleze victimele sau vreo formă geometrică legând între ele crimele lui. Doar drumuri și grupuri de case, întinderi de verde și picături de albastru.

Aproape de centru, aproape ascunsă în îndoitură, o formă albă mică – simbolul unui reper local, zice explicația din colțul din stânga jos. Mijești ochii. Cât a trecut de la ultima ta vizită la oftalmolog? De cât timp trupul tău e în derivă, fiecare parte din tine îmbătrânind mai repede decât ar fi normal?

FÂNTÂNA DORINȚELOR. Asta scrie cu litere negre mici, lângă un număr de pagină pentru informații suplimentare. Te duci la acea pagină. Alături de istoria fântânii – construită cu secole înainte, vizitată de familii care își doresc recolte bogate și prunci sănătoși – sunt fotografii.

Pietre ciobite. Un lanț ruginit. Licheni peste tot unde pot să crească și chiar în locuri în care n-ar fi trebuit să poată.

E puțul. Cel pe lângă care ați trecut în ziua aceea cu camioneta, de acasă până în centrul orașului și înapoi. Chiar lângă vaci. Chiar lângă Butcher Bros.

Concentrează-te. Caută scara hărții. Găsește-o. Fă socotelile. Mai repede! Haide odată! Ai putea să alergi până acolo? Poate. N-ai habar de ce este în stare trupul tău.

Concentrează-te. Uită-te la hartă. Trebuie să înveți asta. Acum! Repede! Amintește-ți cotiturile, „stânga, stânga, dreapta, apoi drept înainte pe lângă turma celor de la Butcher Bros”. Inversează. Aplică la hartă. Privește de departe, privește iar de aproape. Iată unde te afli.

Acum știi. Știi sigur.

Încă ceva. La spatele unuia dintre ghiduri, *Nestemate ascunse din nordul statului*. O listă scrisă pe o foaie de hârtie, împăturită, ascunsă. Nume. Adrese. Ore. Locurile de muncă. Hârtia e groasă și galbenă; cerneala, violet. A scris-o acum mult timp. Probabil când s-a mutat aici, cu soția și poate cu copilul. Când a făcut din acest oraș proiectul său, când l-a transformat în terenul său de joacă. Un spațiu în care să trăiască mai presus de bănuială, o lume făurită după nevoile sale.

A urmărit, a studiat totul și pe toți atât de mult timp. A creat un loc în care să poată face lucruri fără să fie prins.

Ai ajuns la fundul cutiei.

Le pui pe toate la loc așa cum le-ai găsit. Verifică, verifică iar.

De sus se aude un sunet. O voce.

— Rachel?

Rahat! *Rahat!* Când nu-i tatăl, e fiica. Rămâi nemișcată. Ea nu știe unde ești. Și dacă vine după tine? Pune cutiile una peste alta. Șterge-ți mâinile pe blugi. Uită-te în jur și găsește ceva – o scuză, o idee, orice.

Ușa din capul scărilor se deschide. În câteva secunde ea e jos, lângă tine.

Oare le poate simți, secretele tatălui ei plutind în aer ca niște aburi? Oare poate să audă vocile femeilor șoptind în întuneric, implorându-te, implorând-o, implorând pe oricine ascultă să nu le uite?

— Hei, zice, te căutam.

„Ei bine, m-ai găsit”, ai vrea să-i spui, dar nu poți să vorbești.

— Vrei să vii cu mine să scoatem cățelușa la plimbare? întreabă. Tocmai plecam. Nu mergem departe, doar până la apă și înapoi.

La apă. Presupui că vrea să zică fluviul Hudson, dacă e să te încrezi în ghiduri și hartă. Același fluviu pe lângă care obișnuia! să alergi în orașul mare.

— O, mulțumesc, îi spui, dar nu pot. Trebuie să ăăă, lucrez la ceva. La etaj.

— Bine, zice ea. Nicio problemă. Amuțește. Se uită în jur. Căutai ceva? Te gândești.

— Da, zici. Aveam nevoie de... baterii, și n-am găsit niciuna, așa că mi-am zis să caut aici. Dar nu-i nimic. E în ordine. Nu-i urgent. Nu-i nevoie să ne facem griji.

Ea se reazemă de scaunul de grădină.

— Și eu vin aici, știi?

Vorbește în șoaptă.

— Zău? întrebi.

— Da. Noaptea. Vreau doar... Ținem aici unele dintre lucrurile mamei mele.

Nu spune nimic. Las-o să vorbească. Are nevoie de cineva care s-o asculte.

— E o prostie, zice. Dar mi-e dor de mirosul ei. Și de alte lucruri, dar

avem fotografii și înregistrări video. Însă mirosul ei e mai greu de găsit. Așa că uneori vin aici și scot unul dintre puloverele ei vechi și doar... stau cu el o vreme. Ridică privirea spre tine. E o tâmpenie, nu?

— Nu cred, îi spui. Pur și simplu, ți-e dor de ea.

Ce nu-i spui: în zilele de după ce tatăl ei te-a răpit nu te puteai gândi la mama ta fără să uiți cum să respiri. A trebuit să nu te mai gândești deloc la familie, pentru că durea prea tare și nu-ți puteai permite să-ți pierzi controlul.

— Tata nu trebuie să știe, zice. N-ar înțelege. Sau poate că da, însă l-ar răni. Așa că vin aici noaptea, când el doarme.

— Noaptea? întrebi.

— Da, zice ea cu ochii în pământ. Aștept ca el... ca toată lumea să adoarmă. Apoi pornesc. Încerc să nu fac zgomot, dar știu că m-a auzit de două ori. O dată m-a întrebat. I-am spus că mă duc la baie.

Cuvintele se revarsă din ea, ca și cum i-ar fi împovărat conștiința o vreme.

— Trebuie să fur cheia, îți spune, cu vocea așa de scăzută, că trebuie să-ți ții respirația ca s-o auzi. De fiecare dată. Clatină din cap. Nu-mi place să fac asta, dar el o lasă noaptea în buzunarul hainei. Nu știe că eu știu. Nu suportă să se atingă cineva de lucrurile lui. Înainte să poți deschide gura, o întrebare: Tu cum ai intrat?

Apelezi la minciuna cea mai simplă.

— Era descuiat, zici. Presupun că a uitat.

Îți ții răsuflarea o secundă. Poate că minciuna e prea gogonată. Poate că ea o să te contrazică. Însă își dă ochii peste cap.

— Uau! Pe bune?

Încuviințezi din cap, cu un aer impasibil.

— Presupun că nu era atent, zice.

Ești pe cale să zici da, e adevărat, tatăl tău e un om ocupat, n-are cum să-și amintească fiecare fleac, dar Cecilia vorbește din nou. Are lucruri de spus, mărturisiri de făcut, probleme mai presante decât încuietorile și dacă tatăl ei își amintește sau nu să le folosească.

— Trebuie să înlocuiesc banda adezivă, îți spune. Pe cutii. De fiecare dată. Arunc bucățile vechi la școală, ca să nu le vadă el.

Ai vrea să-i spui că e în ordine – cheia, banda adezivă, totul. Ai vrea s-o întrebi despre chei și despre locurile în care le ascunde tatăl ei. Dar ea n-a

terminat.

— Nu vreau să-l rănesc, îți spune.

— Adică pe tatăl tău?

— Da.

Te gândești la ceea ce a spus un pic mai devreme. Vine aici noaptea. Când toată lumea doarme – sau așa crede ea. Când crede că n-o poate auzi nimeni.

Pașii. Pe coridor, noaptea. Ai crezut că era el. Făcându-i ei rău. Avea logică să fie el. Ai crezut că el strică tot ce atinge.

Ai greșit? A fost tot timpul ea, o fată care vizitează în pivniță fantoma mamei ei?

— Ești foarte apropiată de el, nu-i așa? întrebi. Adică, voi doi păreți să aveți o legătură puternică. Dacă ce zic eu are sens.

Ea încuviințează din cap. Nu se uită la tine.

— Da, zice. Suntem doar noi doi. El nu-i perfect, dar nici eu nu sunt. Și se străduiește. Se străduiește așa de mult să fie destul, știi?

Încuviințezi din cap.

E ceva aici. La fel de real ca vechiul tău pulover de cașmir sub degetele tale, la fel de rotunjit și greu ca pistolul în palma ta.

E mai mult decât loialitate, mai mult decât obligația pe care o simt copiii față de părinții lor.

E ceva atât de puternic încât n-ai putea să-l strici nici dacă ai vrea.

65. EMILY

El se întoarce la restaurant. Într-o joi, ca de obicei. Îmi zâmbește. Când îi înapoiez cardul bancar, degetele lui le ating pe ale mele. Dar sunt reci. Moarte. De parcă nu mă vor mai ține niciodată, nu mă vor strânge ca și cum aș fi cea mai ispititoare, cea mai iubită făptură din lume.

Vineri seara, judecătorul vine să cineze. Se așază la bar, locul lui preferat. E mai neoficial așa, zice. Poate să intre în vorbă cu oamenii din jur. În plus, s-ar simți stingherit să stea singur la o masă.

Ideea e aici. În mintea mea. Arată a generozitate, însă e ceva toxic în ea. Pare interesantă și un pic periculoasă.

Lui Aidan n-o să-i placă la început – însă, dacă îmi joc cărțile cum trebuie – o să se împace cu ea.

— Ar trebui să facem mai mult.

Judecătorul ridică ochii, ca și cum abia mi-ar fi observat prezența.

— Pentru familie, zic. Au trecut prin atâtea. Nu-mi pot închipui cum a fost pentru fiica lui.

El se uită la ceva peste umărul meu, chibzuind. Judecătorul Byrne. Trei decenii în tribunal. La fiecare patru ani, numele lui e pe buletinul de vot. La fiecare patru ani, viitorul lui e în mâinile orașului. Cât de mult contează pentru el nu doar ca oamenilor să le placă de el, ci ca oamenii să știe că și lui îi place de ei!

— Ai dreptate, zice. Ai perfectă dreptate.

Bine. Acum nu mai pot da înapoi. Facem asta. Fac asta.

— În locul ei, îi spun judecătorului, mi-aș dori o mică petrecere. În vacanța de Crăciun simți lipsa prietenilor, nu?

Încuviințează din cap scurt.

— N-aș recunoaște asta, desigur. Adolescenții...

Și eu, și judecătorul ne dăm ochii peste cap ca și cum am ști amândoi, ca și cum el și-ar aminti la fel de bine ca mine cum e să fii o fată de treisprezece ani.

Eric pune în fața judecătorului o farfurie cu risotto cu ciuperci. Îi torn o *Irish coffee* din partea casei și vorbim mai departe.

— Cel mai simplu, zic eu, ar fi să se facă acasă la ei.

Judecătorul nu e prea sigur.

— N-ar însemna să le-o impunem?

— E casa dumneavoastră, domnule judecător.

— Știu, știu, zice. Dar Aidan a închiriat-o. Nu cred că aș vrea să fiu acel gen de proprietar.

Mă aplec peste tejghea. „Nu mă lăsa, judecătorule”.

— Am putea s-o facem în afara casei. Curtea e așa de plăcută!

Judecătorul își înclină capul într-o parte.

— Putem folosi încălzitoarele pentru exterior din curtea restaurantului, îi spun. Să punem luminițe de Crăciun. Eu o să fac vin fiert cu mirodenii. O să ne ocupăm de toate. O să fie frumos. El chibzuiește. Ați văzut casa? întreb. Ar putea fi așa de frumoasă, dar acum e doar tristă. E singura de pe stradă fără luminițe. Când zic asta, nu învinovățesc pe nimeni. S-au mutat aici în cel mai rău moment din viața lor. Dar cred că au nevoie de un pic de ajutor ca să se simtă acasă. Au nevoie să înceapă să-și creeze amintiri frumoase acolo.

De data asta, judecătorul zâmbește. S-a prins în joc.

— Bine, zice el. Nu-i o idee rea. O să vorbesc cu Aidan, să-i spun că nu va trebui să miște niciun deget.

— Grozav! zic, apoi, cu un zâmbet larg: Totuși, probabil o să-i fie greu. Știți cum e el. Nu poate sta locului o clipă. Mereu trebuie să ajute la toate.

Judecătorul chicotește în chip de „Mie-mi spui?”. Îi umplu la loc paharul cu *Irish coffee* și el îl ridică în cinstea dragului nostru prieten.

— Ar trebui să fie curând, zic, în vreme ce pun la loc capacul pe sticla de Jameson. Ar trebui să fie înainte de Crăciun.

Judecătorul încuviințează din cap.

După ce pleacă, îmi odihnesc mâinile pe tejghea și mă gândesc la ceea ce tocmai s-a petrecut. Un pic amețită, gâfâind un pic.

Aidan.

Casa lui, căminul lui.

Vom fi acolo, împreună. Și o să ajung la el. O să ajung drept la inima lui.

66. FEMEIA DIN CASĂ

Ai știut întotdeauna ce fel de om e el. Ai știut ce face și când face. Însă nu le-ai văzut niciodată fețele. N-ai evocat niciodată fantomele femeilor, n-ai ținut în mâini rămășițele vieților lor.

Noaptea te vizitează. „Ne-ai lăsat să murim”, zic ele. Cele care au fost după tine. „Până acum ar fi trebuit să-l oprești. Ce faci? De ce n-ai fugit? De ce nu-i spui lumii despre el?”

Le spui că îți pare rău. Le spui că e complicat. Încerci să le faci să vadă lucrurile din punctul tău de vedere: „Știți cum e el. Trebuie să fac totul cum se cuvine. Dacă faci un pas greșit cu el, mori”.

„A, deci acum e vina noastră”, zic femeile. „Trebuie să te crezi așa de deșteaptă, în vreme ce noi suntem idioatele care am murit?”

Încerci să explici. „Nu asta am vrut să zic. N-aș spune niciodată asta. Nu știți că sunt de partea voastră?”

După o vreme, femeile nu mai răspund. Nici după ce ele pleacă nu poți să dormi.

Deci, așa stau lucrurile cu tine. Dar Cecilia – care-i scuza ei? De ce-i așa de pleoștită?

La cină așteaptă până ce și-a golit farfuria și se întoarce spre tatăl său.

— Chiar nu putem scăpa de asta? întreabă.

El oftează, ca și cum n-ar fi prima dată când au această discuție.

— E ceva drăguț, Cecilia. Uneori oamenii încearcă să facă pentru tine lucruri drăguțe, și e politicos să-i lași.

— Dar e vacanța de Crăciun, insistă ea. Nu ne pot lăsa în pace în timpul vacanței de Crăciun?

El se încruntă.

— Ascultă, zice.

„Ce mai tată!”

— Am muncit toată ziua, sunt obosit, nu vreau s-o luăm de la capăt. Oamenilor le place de tine. Și le place de mine. Cred că suntem drăguți și au hotărât să dea o petrecere pentru noi. Nici eu nu-s încântat. Dar așa-i viața.

Cecilia se uită în altă parte. El știe, ea știe, știți cu toții că el a câștigat, cu toate acestea el continuă.

— Îți amintești cum am obținut casa? o întreabă. A fost judecătorul. A tras niște sfori, pentru că îi place de noi. Ți-e mai ușor în viață dacă lumea te place.

— Atâta doar că... mormăie ea. Trebuie s-o facă chiar aici? În curte?

El ridică din umeri.

— Asta e ceea ce vor să facă. Hai să acceptăm asta.

În curte?

Încerci să înțelegi.

Acest bărbat, în acest oraș? Să lase oamenii să vină așa de aproape, pe orbita celor mai întunecate secrete ale lui?

Plănuiește ceva.

Altfel ar fi găsit o cale să scape de asta. E un bărbat care face ce vrea el, din motivele pe care le vrea el.

Plănuiește ceva.

Regula numărul zece ca să rămâi în viață afară din magazin: poți să înveți de la el. Poți să plănuiești și tu.

*

Mai petreci o noapte fără somn. Te silești să rămâi culcată, îți ținuiesti spinarea pe saltea. Un curent electric îți pulsează prin picioare; un neastâmpăr îți gâdilă pe dinăuntru pieptul. Ți-ai făcut exercițiile mai devreme, când el era plecat. Ți-ai obosit gamba, brațele. Nu trupul te ține trează. E mîntea ta, ca o busolă stricată, rotindu-se mereu aiurea.

O petrecere. O să fie o petrecere. Oameni – o mulțime de oameni. „Chiar aici. În curte”.

El o să fie ocupat, așa de ocupat să țină socoteala la tot. Concentrat să se asigure că oamenii stau acolo unde are el nevoie să fie. Concentrat să se asigure că planul său, oricare o fi, se desfășoară așa cum vrea el.

Și vor fi ochi. Ochi peste tot.

Creierul tău gândește, gândește, gândește până ajunge să fie suprasolicitat. La fel ca jocul Lego al fratelui tău când erați copii – încerci așa și apoi așa. Pui două lucruri la un loc și apoi le desparți. Construiești și tot construiești și te uiți cum se prăbușește și începi iar să construiești.

Ea purta lăntișorul tău.

Emily. Numele ei se înalță prin tine, peste zumzetul din urechi.

E ea. Trebuie să fie ea. Obiectul petrecerii, motivul pentru care îi lasă pe toți să vină. I-a dat târcoale, studiind-o ca pe o bancă înainte de a da o spargere.

Femeile din cutii încep să vocifereze. „Știi ce ai de făcut”, zic ele. „O s-o lași și pe ea să moară?” Vrei să le spui: „Vă rog, încetați, doar o clipă – lăsați-mă să gândesc”, dar nu poți, nu poți din pricină că degetele îți ard și gâtulejul îți arde și acolo, afară, e o femeie și a fost în living și ai văzut-o, ai întâlnit-o, și părea drăguță, și chiar dacă nu este, tot ar trebui să trăiască. Tot ar trebui să rămână în viață cât mai mult posibil.

Te răsucești pe o parte și îți pui perna peste cap. Cu mâna liberă împingi, apeși până ce abia mai poți să respiri, până ce nu mai e nimic în urechi decât zvâcnirea sângelui și șuierul slab al oxigenului în trahee. Deschizi gura, cu dinții pe cearșaf, și îngropi în saltea un țipăt tăcut.

67. NUMĂRUL OPT

Nevasta lui e pe moarte. Iar.

La fel și eu.

Când mi-a spus doctorul, m-am gândit la un singur loc.

Golfulețul de pe malul Hudsonului, ascuns de restul lumii de șiruri după șiruri de copaci. Trebuia să știi că e acolo. Dacă știai, atunci aveai cheia Raiului.

Era un panou cu SCĂLDATUL INTERZIS, dar nimeni nu se sinchisea. Era un loc în care să plonjezi în apă. Era un loc pentru nisip, și caiace, și răcitoare pline cu bere.

Era locul în care voiam să-mi petrec timpul rămas, purtând doar un costum de baie și o pălărie de soare.

El m-a găsit într-o seară.

Eram concentrată pe alte lucruri. Eram pe moarte și încercam să mă împac cu asta.

Nu mă așteptam ca un bărbat ca el să ia lucrurile în propriile mâini.

Știu. Știu. Oricum aveam să mor mai devreme decât cei mai mulți oameni.

Și totuși, contează ceea ce a luat de la mine.

După o viață în care am făcut de toate, încercând să mulțumesc alți oameni, asta era ultima mea șansă.

Ar fi trebuit să fie vremea mea.

68. FEMEIA DIN CASĂ

Nu poți să explici. Nu-i poți spune ei nimic.

Trebuie să ai încredere că o să priceapă.

— Mi-aș dori ca petrecerea asta să nu trebuiască să fie chiar aici, îți spune Cecilia în după-amiaza următoare, când sunteți doar voi două.

„Știu”, îi spui în capul tău. „Însă dacă ai ști... O să fie nemaipomenit”.

O lași să vorbească.

— Aș cam vrea să nu fie deloc. Știu că oamenii încearcă să fie drăguți, dar...

Vocea i se stinge.

— Înțeleg, îi spui. Nici mie nu-mi plac mulțimile.

Ea încuviințează din cap.

— Sincer, cred că o să mă furișez înapoi în camera mea ori de câte ori o să pot. Să fac o pauză, știi?

E rândul tău să încuviințezi din cap.

„M-am prins, puștoaico. Îmi amintesc cum e să ai nevoie de o pauză”.

•

Te întorci în pivniță. Nu te uiți la fotografii – ți-ar sorbi viața din tine și n-ai niciun strop de prisos.

Pistolul e ceea ce te interesează. Îl ridici. Îi simți greutatea în mână. Te deprinzi cu ea. Încerci să vâri un încărcător. Îl pui greșit. Încerci iar. N-ai mai făcut niciodată asta, dar nu-i nevoie să știe nimeni.

Cu pistolul cuibărit în palmă, în tine se ridică o forță. Ai putea să faci atât de multe lucruri. Să te furișezi lângă el când doarme. Să țintești și să apeși pe trăgaci. De câte gloanțe ar fi nevoie? Unul, dacă nimerește bine. Două, trei, cinci. N-ai nicio idee.

Nu asta vrei. Sânge pe cearșafuri. Creier împrăștiat pe pernă. Cecilia dând fuga din celălalt capăt al coridorului, împiedicându-se, somnoroasă, speriată. O privești pe care n-ar uita-o niciodată – cadavrul tatălui ei și pistolul, cald încă, în mâna ta. Și tu? Tu ai merge la închisoare. Prinsă din nou în capcană.

Știi ce are lumea de oferit pentru oameni ca tine. Cel mai bun lucru la

care poți spera: el, viu, în salopetă portocalie. Un tribunal, lanțuri la încheieturile mâinilor și la gleznele lui. Titluri de-o șchioapă în ziare care spun lumii ce a făcut el. Nu-i chiar drept și nu ești sigură că vrei așa ceva. Dar e singura opțiune, și va trebui s-o accepți.

Aici, în casă, pentru prima dată – singura dată – poți să hotărăști singură.

Ce vrei: o cale de a exista în lume după aceea. O viață care să nu implice trezirea în fiecare noapte bântuită de amintirea bărbatului pe care l-ai omorât. Pentru că te-ar bântui uciderea lui. Tu nu ești el. Nu vei fi niciodată el.

•

A modelat viața fiicei sale așa încât să se învârtă în jurul lui, și într-o zi va fi luat de lângă ea. Viața pe care i-a oferit-o ei e construită pe morminte aflate aproape de suprafață, iar morții se vor scula și vor răsturna pământul de sub picioarele ei.

La cină, ea e veselă. Destul de veselă. Și-a petrecut cea mai mare parte din zi citind. A învățat-o pe Rosa o nouă șmecherie. Până acum a dat cinci răspunsuri corecte la *Jeopardy!* Poate că seara asta îi dă speranță. Poate că seara asta îi spune că, într-o bună zi, viața va fi din nou plină de voieșie.

La masă se întoarce spre tine. Ceva din ea se întunecă. Se rușinează, presupui, de propria efervescență.

„E în ordine”, ai vrea să-i spui. „Ar trebui să fii fericită. Meriți să fii fericită. Nu ești decât un copil. N-ai făcut niciun rău.

Meriți să crești fără să trebuiască să te gândești la nimic din toate astea. Ești fată. Viața o să te învețe destul de curând despre tipii răi.

Într-o zi o să afli că tatăl tău era unul dintre ei”.

Va avea nevoie de cineva pe care să dea vina. Pentru că o s-o doară, și când te doare e de folos să știi cine a făcut-o. Dacă tu ai fi știut în seara aceea, la club, poate că ai fi putut să rămâi în oraș. Dacă ți s-ar fi dat un chip și un nume. O singură persoană în loc de o lume ostilă. Te-ai fi vindecat și nu l-ai fi întâlnit niciodată pe tatăl ei. Viața ta ar fi încă a ta.

Ea va avea nevoie de cineva pe care să dea vina, și dacă nu este el, atunci va trebui să fii tu.

„Cecilia. Îmi pare atât de rău pentru ceea ce sunt pe cale să-ți fac!

Îmi pare atât de rău pentru ceea ce sunt pe cale să-i fac vieții tale!

Poate că într-o zi o să înțelegi.

Sper că o să știi că am făcut totul pentru tine”.

•

În noaptea aceea plănuiești să faci ce faci întotdeauna. Plănuiești să aștepti ca el să termine. Plănuiești să fii Rachel. Plănuiești să faci lucrurile care te țin în viață.

Și încerci. Dar el te găsește în întuneric și te gândești la femeile de la subsol. Te gândești la fiica lui. Te gândești la tine și la cele ca tine.

Nu ți-ai îngăduit niciodată să simți asta. Știai că ar fi periculos. Că nu-i un gen de furie care să poată fi distribuită cu picătura, doar cu un tsunami.

Dă să te încătușeze de cadrul patului și ratează. Metalul îți ciupește pielea. Îți tragi încheietura – e instinct, ce fac oamenii când cineva îi rănește. El îți prinde brațul și îl ține pe loc. Și asta e instinct. Să-ți pună trupul, toate părțile lui mișcătoare, în locurile în care le vrea el.

Lucrul înțelept ar fi să-l lași. Oricum o să te încătușeze, ce mai contează? Dar în seara asta contează, în seara asta te ridici în genunchi și te mai smucești o dată. Încheietura mâinii tale îi alunecă din strânsoare. Imediat mâna lui e pe tine, căutând să-ți prindă cotul, umărul, orice parte din tine pe care o poate folosi ca ancoră. Te împotrivești. Aluneci de lângă el, te ridici în picioare, îi înlături palma. Mișcările tale te surprind – așa de rapide, de precise. Memoria musculară. Trupul tău, scos dintr-o lungă hibernare de ședințele secrete de exerciții fizice.

El se repede la tine cu amândouă mâinile și uiți să fii speriată. Nu ești decât furioasă.

E o încăierare tăcută, nehibzuită, disperată. Mâna ta îi atinge pieptul. Îl împingi – e o îmbrâncire ușoară și aproape că nu-l zguduie, această forță bărbătească imposibil de clintit. Nu face aproape nimic, însă pentru tine înseamnă totul, totul.

El își recapătă controlul – sigur că o face. El este el și tu ești tu. Îți prinde brațul și îl răsucesc, și pe celălalt, își lasă greutatea pe tine până ce te prăbușești pe podea ca o frunză ofilită. Însă are respirația grea și inima lui bate pe spinarea ta repede și tare și panicată, și tu ai făcut asta, i-ai scăpat timp de câteva clipe, și asta l-a speriat.

L-ai îngrozit pe acest bărbat. I-ai făcut pulsul s-o ia la galop.

— Ce mama dracului crezi că faci? șoptește cu răsuflarea furioasă printre dinții încleștați.

Îți răsucesc brațele și mai tare. Te dai bătută. Acum poți. Trebuie.

— Îmi pare rău, îi spui.

Nu crezi nimic din ce spui. E o parolă, un canal spre altă zi.

Respirația ți se liniștește. Îți dai seama ce ai făcut, cât de aproape de soare tocmai ai zburat, prostește, fără să te gândești la aripile tale și la ceara cu care sunt lipite.

— Îmi pare rău, zici iarăși, și adaugi un strop de adevăr: Nu știu ce a fost în capul meu.

El ia din nou cătușele și te leagă de cadrul patului.

E așa de puternic, trupul ăsta al tău. Nu știai că ești în stare. Să-l împingi așa. Să ripostezi.

El își trece degetele peste ceafa ta, îți adună părul în pumn și trage. Capul ți se smucește spre spate. Își apropie fața de a ta.

— Al dracului tupeu ai, știai?

Nu încerca să încuviințezi din cap. Nu încerca să explici. Lasă-l doar să vorbească.

— Erai pierdută. Erai singură, fir-ar să fie! Te-am găsit. O smucitură. Sunt singurul motiv pentru care ești în viață. Știi ce ai fi fără mine?

„Nimic”. Reciți în minte cuvintele, ca să nu te atingă când le spune el. „Ai fi moartă”.

— Nimic. Ai fi moartă.

Nu-l asculta. Nu-l lăsa să-ți intre în creier.

El îți dă drumul părului cu un ghiont.

— Îmi pare rău, zici din nou.

Ai putea s-o spui de cinci sute de ori dacă el ar avea nevoie s-o faci. „Îmi pare rău” nu te costă nimic.

— Ține-ți gura! Poți să faci asta? Poți să taci dracului o secundă?

Te așezi lângă cadrul patului. El clatină din cap spre tine.

Are planuri care te depășesc. Ai văzut imaginile. Fotografiile cu Emily din pivniță, uneltele din cutiile lui și de pe bancul lui de lucru.

A fost o greșeală să-l îmbrâncești. Să-l sperii așa. N-o regreti, nu cu totul. Însă trebuie să ai grijă.

Ești atât de aproape!

69. FEMEIA DIN CASĂ

Îți explică.

— O să fie o petrecere, zice, de parcă el și Cecilia n-ar fi discutat despre asta în fața ta.

De parcă ai putea să auzi ceva doar atunci când vrea el să auzi.

Încuviințezi din cap.

— O să vină oameni. Aici. În curtea din față. Nu vor intra în casă. Mă auzi?

Îi spui că da.

— Tu o să fii aici, zice el, referindu-se la camera ta.

„Nu-i nicio surpriză”, ai vrea să zici, dar în loc de asta încuviințezi iar din cap.

— Vom face lucrurile ca de obicei.

— Am înțeles, zici.

Pipăie cătușele.

— Spune-mi cum te cheamă.

Îți zici: „Iar asta?” Însă creierul tău știe ce să facă. Cuvintele au o putere specială când te țin în viață.

„Ești Rachel. El te-a găsit”.

— Mă cheamă Rachel, îi spui, și ți se ridică o greutate de pe piept.

Ca și cum ai fi mințit și de-abia acum ai revenit la adevăr.

„Tot ce știi este ce te-a învățat el. Tot ce ai este ce ți-a dat el”.

Nu-i nevoie ca el să ceară restul.

— M-am mutat aici de curând. Aveam nevoie de un loc în care să stau și tu mi-ai oferit o cameră.

Încuviințează din cap. Te înșfacă de umeri, degetele sapă în piele, apasă mușchii de dedesubt. Se împlântă în tine.

— N-o să țiipi, îți spune. N-o să spui și n-o să faci nimic. Dacă faci, o să te duc în pădure. Asta o să se termine o dată pentru totdeauna.

— Înțeleg, zici.

— Bine. Apoi, doar ca să fie sigur că mesajul este clar: O să taci. N-o să scoți niciun sunet.

Mai încuviințezi o dată din cap.

Nu minți. El are dreptate.
N-o să scoți niciun sunet.

70. NUMĂRUL NOUĂ

A avut tupeul să pară speriat de mine.

El. Speriat. De *mine*.

Nu știu la ce se aștepta.

Poate s-a gândit că sunt mai în vârstă. Sau mai tânără.

Cine știe?

Nu eu.

L-am făcut să trudească. M-am luptat. Nu știam că am acele reflexe. Pur și simplu, au venit când am avut nevoie de ele. Când s-a aplecat asupra mea și cotul meu a avut drum liber spre nasul lui.

Am profitat de ocazie.

El s-a ferit înainte ca oasele mele să se izbească de ale lui. Dar ce influență a avut asupra lui, acest lucru mărunț! Scânteia de viață de la capătul celălalt.

A fost *năucit*.

Cred că era mai furios pe el însuși decât pe mine. Am o fiică, mi-a spus. Am o... am pe cineva. O chiriașă. Am viața mea.

Mi-a spus că are viața lui. Nu i-am spus că și eu am.

Știa.

Și apoi a făcut-o. M-am luptat, și la sfârșit tot a făcut-o.

Ca și cum ar fi hotărât că eu sunt o forță a răului și trebuie să mă termine.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc: el, privind țintă fața mea de parcă ar fi fost un hău.

Agățându-se de trupul meu de parcă ar fi fost sfârșitul tuturor lucrurilor.

71. EMILY

Casa arată frumos. În sfârșit. Sophie și cu mine am venit mai devreme azi și am pus în curte niște șiraguri de luminițe, în jurul plantelor și al singurului copac. Am pornit încălzitoarele de la restaurant, flăcări înalte în cuști de oțel. A nins noaptea trecută, abia vreo trei centimetri, dar o parte a rămas pe pământ.

Privesc totul și dispoziția mi se îmbunătățește un pic.

El e la ușă. Spunând oamenilor unde să parcheze, dirijându-i spre vinul fiert cu mirodenii pe care l-am adus împreună cu Sophie. Toți sunt voioși, toți sunt înfocoliți. Inclusiv el, cu fermoarul hanoracului tras până sus, și mereu căciula aceea gri cu clape.

Nu pot să mă uit prea mult timp la el.

Mi-am pus problema dacă să port sau nu fularul lui. Nu voiam să fie prea bătător la ochi. Dar, ce-i drept, el mi l-a dat. Și e un fular bun. Din cele care chiar țin de cald. M-am gândit că, dacă îl port, lumea o să vadă. Ar putea chiar să-l recunoască, fularul lui la gâtul meu, și să facă niște legături.

În plus, a zis că o să și-l ia înapoi la un moment dat. Poate că acel moment e azi. Poate că, dacă îl port, o să vorbească cu mine.

Am hotărât să port fularul.

Îl port, acum, cu canadiana mea albă și cizmele bune. Apărători pentru urechi, ca să nu-mi deranjez părul purtând căciulă. Un pic de machiaj – destul cât să mă simt bine, nu atât cât să pară că m-am străduit anume.

Când Sophie și cu mine am ajuns, el m-a întâmpinat cu o îmbrățișare.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi, a zis.

Vreau să cred că mâinile lui au zăbovit un pic mai mult decât era nevoie pe brațele mele, dar nu sunt sigură.

Toți sunt aici, de la judecător până la domnul Gonzalez. Chiar și Eric și Yuwanda au ajuns. („Petrecere la văduv?” a scris Eric pe grup. „N-aș rata-o pentru nimic în lume.”)

Fiica e aici. Îmbrăcată în canadiana ei violet, cu un fular alb care îi acoperă partea de jos a feței. Are părul lung, roșcat, ca al mamei ei. Și pistrii mamei ei. Uneori e greu să-l văd pe el în ea. În alte împrejurări – dacă el ar fi un alt fel de bărbat, dacă el și soția lui ar fi alcătuit un alt fel de

cuplu – te-ai fi putut întreba dacă fata e cu adevărat a lui.

Stă într-un colț, lângă niște copii pe care i-am văzut prin oraș. Nu se integrează de-a binelea în grupul lor. E timidă, așa cum îmi închipui că era el la vârsta ei. Așa cum el încă mai poate să fie uneori.

Dacă te uiți cu atenție la el o să observi. Că face mici pauze ca să se adune. Că sfârșește o conversație, se retrage într-un colț și își ciupește tâmpilele o clipă, înainte să fie gata s-o ia de la capăt.

Nu trebuie să intrăm în casă. Asta a fost singura condiție, transmisă nouă într-o circulară pe e-mail. „Aidan vă roagă frumos ca petrecerea să rămână în curte”, a scris judecătorul. „Sper că putem să ne conformăm. Suntem toți foarte ocupați cu sărbătorile și nu vrem să-i dăm cuiva mai mult de lucru decât e nevoie”.

Așa că am stat toți afară. Toți, în afară de el.

Crede că e discret, dar am observat.

Pe lângă scurtele pauze, ciupirea tâmpilelor, s-a strecurat înăuntru deja de două ori. A încuiat ușa de câte ori a ieșit iar. N-aș fi dat mare atenție acestui lucru dacă el ar fi făcut, mă rog, ceva. Dacă s-ar fi întors cu un vraf de pahare de carton sau un teanc de șervețele. Poate un pulover pe care să i-l împrumute unui musafir.

Dar am văzut printr-o fereastră, mica deschizătură dintre sticlă și stor. A intrat și a stat, pur și simplu, acolo. Nemișcat, la poalele scării. Cu capul înclinat spre etaj. Ascultând.

Ce anume?

Mă gândesc la casa lui și la cei care locuiesc în ea. La verișoara lui care nu-i verișoara lui. La acea femeie care nu se vede acum pe nicăieri.

Aștept până ce judecătorul îl atrage într-o discuție împreună cu o pereche pe care a cunutat-o vara trecută. Nu se uită nimeni.

Mă duc la casă. El n-a pus în aplicare planul de a găsi altă ascunzătoare pentru cheie. Încă nu.

Ca și cum nu s-ar teme de mine. Ca și cum nu l-ar îngrijora ce aș putea face cu ceea ce știu.

Intru în casă.

72. FEMEIA DIN CASĂ

Fiecare pas e o improvizație. Fiecare pas e un semn de întrebare, plin de posibilitatea grea a unei ratări esențiale.

În seara asta e petrecerea. El a venit mai devreme, te-a încătușat de calorifer, a pus cheia în buzunar ca mama Cenușăresei în seara balului.

— Îți amintești ce am vorbit, a zis.

— Da, i-ai spus. Am priceput.

El s-a gândit un moment.

— O să fie muzică. Afară. Oamenii se vor distra împreună. Vor vorbi, vor mânca, chestii de-astea. Vor fi ocupați.

„Știu”, ai vrut să-i zici. „Nu-i nevoie să-mi spui că n-o să vină nimeni să mă ia”.

Aștepti sunetele mașinilor pe drum. Vocile și salutările. Muzica. Aștepti acei musafiri cu ochi plini de așteptări și inimi duioase, gata să-i copleșească pe el și pe fiica lui cu afecțiunea lor.

Întâi e acul de siguranță. Luat înapoi din comodă în timpul după-amiezii, când el era plecat, și ascuns în pernuța sutienului tău. Ani de zile ți-ai dat ochii peste cap la sutienele cu pernuțe, și uită-te la tine acum.

Întotdeauna ai crezut că atunci când o să vină momentul o să știi sigur.

În seara asta sunt lucruri pe care le știi sigur. Ce a făcut el și cui anume. Unde își ține pistolul de rezervă.

Știi, și el nu știe, că fiica lui a venit la tine. Că ți-a dat tampoane și un ac de siguranță.

Ce nu-și dă seama el: că acum știi că lumea nu-i un loc în care doar ți se întâmplă lucruri. Că poți să faci și tu să se întâmple lucruri în lume.

Nu l-ai auzit intrând, dar trebuie să presupui că e o posibilitate. Trebuie să acționezi cu băgare de seamă, cu încredere.

Cătușele au două închizători. Nu trebuie s-o deschizi decât pe una. Cea mai apropiată de tine. Cea care ține un capăt legat de încheietura mâinii tale.

Vâri acul în închizătoare.

Evoci spiritele de care ai nevoie. Matt. Bărbatul de pe YouTube. Tot ce

te-au învățat despre încuietori. Tot ce ți-ai amintit pe când lucrai ia ușa de sub scară.

Ăsta e alt tip de încuietoare. Dar există ceva universal la aceste mecanisme: piese de metal care se cuplează ca să țină oamenii în capcană. Știi totul despre ele.

Proptești în perete încheietura cu cătușă, ca s-o prinzi mai bine.

Concentrează-te.

Adevărul e că aproape-iubitul tău și bărbatul de pe YouTube n-au reușit prea bine să explice cum funcționează încuietorile. În demonstrațiile lor venea întotdeauna un moment în care erau siliți să se predea în fața misterului. Intra în joc gândirea magică. Pui uneltele acolo cu mintea rațională, apoi lași inima să preia conducerea.

Trebuie să lucrezi la încuietoare așa cum cineva ar acționa asupra unei persoane. Să ajungi s-o cunoști, s-o faci să deschidă puțin câte puțin.

Fără cale de întoarcere. Fără amânări. Fiecare centimetru, fiecare victorie trebuie să fie câștigată definitiv.

Ceva din cătușă aproape cedează. Inima ți-o ia la trap. Respiri. Lucrezi mai departe.

Cătușa îți alunecă de pe încheietură.

O prinzi înainte să se ciocnească zdrăgănind de calorifer.

„O să taci. N-o să scoți niciun sunet”.

Acesta este momentul în care ieși din cameră. Acesta este momentul în care începi să faci lucruri care într-o bună zi vor face oamenii să spună: „A fost așa de curajoasă”.

O otheadă pe fereastră, îndepărtezi storul cu un deget. Oameni dedesubt. Tropăind pe iarba lui, invadându-i teritoriul. El e în centrul întregii scene. E cu spatele la tine, dar îi vezi mâinile mișcându-se cu însuflețire, trupul aplecându-se în ritmul cuvintelor. Un bărbat care dă un spectacol.

Cecilia. Nu poți să te uiți la ea. E o ceață de culoarea lavandei, într-un colț. O bulă de culoare pastel într-o mare de negru și cenușiu. O pasăre pe cale să cadă din cuib.

Ăsta-i momentul în care descui dinăuntru ușa camerei, prinzi mânerul și îl răsucești.

Ăsta-i momentul în care începi să crezi. Că musafirii își vor vedea de treaba lor. Că tu o să mergi unde trebuie să mergi, conform planului și netulburată.

Închizi ușa după ce ieși.

Asta e foarte ușor. Ai făcut-o de zeci de ori. Pășești pe coridor. Nu-i nimeni aici. Știi că nu-i nimeni aici. Apoi scara: un pas în jos, apoi încă unul și încă unul. Te încovoi, ca și cum te-ai putea face nevăzută.

Fii iute. Ăsta-i cel mai important lucru aici. Dacă ești iute n-o să fii văzută. Nu cu adevărat. O să fii o fantomă. „Mi s-a părut că am văzut”, vor zice oamenii, „dar nu, nu era nimic”.

Știi cum e. De cinci ani ești o fantomă.

Ajungi în living. Ești năucită. Nu-i timp să te liniștești. Nu-i timp să te gândești la ce faci. Trebuie să fie acum, totul.

Încă un etaj. Lucrezi cu acul de siguranță. Deschizi ușa. Asta e ultima oară. Dacă totul merge după plan, și chiar dacă nu. Ultima oară în pivniță. Ultima oară în casă.

Iei doar ce-ți trebuie.

Pistolul, în primul rând. Vârât sub curea, în față, cuibărit între blugi și piele. Încărcătoarele. Știi ce să faci. Încarcă-l.

Nu.

Mâinile ți se opresc.

Pentru că Cecilia e o pată de culoarea lavandei într-o mare întunecată și nu merită ceea ce o așteaptă.

Pentru că n-o să ridici un pistol încărcat în fața unei fete.

Trebuie să ieși din asta vie. Înăuntru și afară. Să locuiești în pielea ta, să-i arăți lumii fața ta.

Iei pistolul. Nu și încărcătoarele. Iei fotografiile. Dreptunghiuri în buzunarele din spate ale blugilor, sub hanoracul gri, ascunse, la fel ca pistolul. Asigurare. Pentru orice eventualitate.

Asta-i momentul în care îți iei rămas-bun de la el.

Cu bine! Rămâi în viață! Am nevoie să fii viu.

Pui deoparte cutiile, urci înapoi scările. Deschizi ușa și...

La dracu'!

E cineva aici.

Închizi ușa. O deschizi iar, doar o crăpătură. Destul cât să te uiți.

E ea.

„Fir-ar să fie, Emily! Fir-ar ea a dracului de treabă!” Iscodește. Sigur că da.

Pistolul atârna greu la brâu. Simți cum îți lasă adâncituri în burtă,

metalul sapă în carne.

Dacă iscodește, mai mult ca sigur o să plece repede. Oamenii care iscodesc nu-și pot permite să zăbovească.

Pipăie spătarul canapelei. Ridică o carte de pe măsuta de cafea și o pune la loc. Păr lucios și obraji tot mai roșii, se încinge, presupui, în canadiana ei albă.

În cele din urmă se îndreaptă spre baie.

Tocmai când să dispară se deschide ușa. Rahat! Rahat! *Rahat!*

Mintea îți zboară la cutiile de jos, la încărcătoarele pe care le-ai lăsat acolo. La pistolul tău care nu-i încărcat. E prea târziu să te duci după gloanțe?

O zvâcnire în gât. Mâinile îți sunt umede. Alunecoase. Nu poți face asta cu mâinile alunecoase. Poate că nu poți face asta deloc.

O pală de vânt rece. O respirație reținută și eliberată.

E Cecilia.

Emily tresare. Și Cecilia. S-au speriat una de alta, așa cum te-au speriat pe tine. Toate trei sunteți în locuri în care n-ar trebui să fiți.

— O, zice Cecilia. Bună.

Emily îi răspunde la salut.

— Mă duceam la baie, zice pe un ton de scuză.

Cecilia încuviințează din cap.

— Bine. Eu... șovăie ea. Aveam nevoie de o pauză.

Asta e bine pentru tine. Nu te așteptai să plece de la petrecere așa devreme. Aveai de gând să aștepți în dormitor, cu pistolul în mână. Dar acum e aici. Acum poți să acționezi.

Se aude tropăitul Ceciliei care urcă la etaj, apoi nimic. Mai ascuți o vreme, o siluetă nevăzută prin crăpătura unei uși, o fantomă într-o casă bântuită.

Înăuntru, liniște. Afară, ecoul înfundat al vocilor, ritmul de muzică pop.

E vremea să ieși.

Închizi ușa, dar n-o încui. E un act de credință, plantezi sămânța dezordinii în lumea lui. O socoteală, de asemenea: nu-i nevoie să lași lucrurile lui așa cum le-ai găsit. Nu te mai întorci, indiferent cum se termină toate astea.

Un pas, doi, trei, apoi o forță – un regret arzător, un elastic invizibil care te trage înapoi în subsol, făcându-te să-ți dorești să nu fi ieșit de după ușă.

Ai făcut o greșeală. Ai calculat greșit. Ai auzit greșit. Ai făcut-o de oaie. Ea e încă acolo, în living. Ilegală, și vie, și frumoasă, cu ochi care poposesc asupra ta și se lărgesc un pic.

— O, bună, zice.

Îi zici și tu „Bună”, ce altceva ar fi de spus?

— Tocmai căutam baia, îți spune.

Arăți spre ușa din spatele ei.

— Acolo.

Ea întoarce capul. Plescăie din buze.

— Da. Mulțumesc. Se răsucesc, un pas, doi, trei, întocmai ca tine, apoi se oprește și se întoarce. Ascultă, zice. N-ar trebui să fii aici. Nimeni n-ar trebui să intre. Numai că... Se gândește. Încercând, probabil, să hotărască în ce fel să te mintă mai bine. Am băut prea mult, își mușcă buzele trandafirii, își dă ochii peste cap la propria prostie. N-am mai putut să mă țin.

O privești ținută, fiecare dintre voi, atât căprioara, cât și lumina farurilor.

Așteaptă să spui ceva.

— E de înțeles, îi spui.

— Așa-i, zice. Deci, te rog, dacă ai putea să nu-i spui lui că m-ai văzut aici. Nu-i mare lucru, zău, nu cred, dar nu vreau ca el să... Aș prefera să nu știe.

Clipești.

— N-o să te pârăsc, zici. O idee, un târg. De fapt, nici eu n-ar trebui să fii aici. E... e complicat.

„Ești verișoara lui”, îți amintești. „În mintea ei, ești verișoara lui. Verișoara lui singuratică, cea care a hotărât, din motive necunoscute lumii, să nu participe la petrecerea din curte. Ești ocupată. Timidă. Genul de persoană care preferă să fie singură”.

— Suntem o familie complicată, îi spui.

Ea zâmbește.

— Care familie nu este?

Încuviințezi.

Umbra unei încruntări pe fața ei frumoasă.

— Dar e totul în ordine?

Înghiți în sec.

— Totul e în ordine. E bine. Numai că, știi cum e. Chestii de familie.

Încuviințează din cap.

— Probabil că acum ar trebui să te las să folosești baia, zici.

— Da.

Zăbovește o clipă, apoi se întoarce iar spre ușa din spatele său.

Două femei care își păstrează una alteia secretele. Două femei care cad de acord pe tăcute să se lase în pace una pe alta.

Poate că o să priceapă și ea. Poate că o să știe că ai făcut totul și pentru ea.

Dar acum vine partea care o să te distrugă pe veci.

Asta-i singura parte pe care o poți trăi doar din afara trupului tău. Ăsta-i momentul când închizi toate locurile din tine în care simți durere, tristețe, orice.

Asta-i partea în care înveți de la el. Un soldat. Cineva care respectă planul.

Scara.

Bați la ușa Ceciliei.

Nu-ți spune să intri. Vine ea să deschidă ușa. Te poștește înăuntru. Cățelușa doarme în culcușul dintr-un colț. Departe de musafiri și pălăvrăgeală.

Asta-i momentul în care te lepezi de o parte din tine, o închizi pe vecie între pereții acestei case. Poate că oamenii o vor auzi peste ani. O să iasă la iveală noaptea, cerând iertare, implorând să fie iubită.

— Nu mi-am dat seama că ești aici, zice ea. Tata a spus că o să fii plecată în seara asta.

Închizi ușa în spatele tău.

Asta-i partea în care începi să te prefaci. Trebuie să pară adevărat, altfel nu ține. Trebuie să pară adevărat, altfel muriți cu toții.

— Să nu țipi, zici.

Se uită la tine, apoi zărește pistolul din mâna ta. Trupul i se crispează. Face un pas în spate. Când se uită iar la tine, e un fascicul de frică și nedumerire.

Poate că o parte din ea știa. Poate că o simțea, gonind prin țevi ca aburul fierbinte, șerpuind prin temelia casei. Ideea de violență.

Poate că o parte din ea se aștepta la asta, dar nu și-a închipuit niciodată că o să vină de la tine.

— Dacă țipi, o să fie de rău, zici.

Cuvintele, ale lui, ca o murdărie în gura ta. Trebuie să le smulgi de pe limbă, fiecare parte din trupul tău împotrivindu-se.

— Ce se întâmplă? întreabă ea, un vaier.

„Nu pot spune”, îți zici. Simți cum începi să cedezi, o durere în stomac, cuvinte îngrămădindu-se în gâtlee. Ai vrea să-i spui totul. Ai vrea să înțeleagă. Ai vrea să știe că niciodată n-ai fi...

Nu.

— Plecăm la o plimbare, îi spui.

Nu întrebare. Nu cerere. Cineva care privește în viitor.

Ea încuviințează din cap. Să fie așa de ușor? Îndrești un pistol spre oameni și ei fac ce le spui?

— Să nu scoți vreun sunet, zici. Să nu fugi. Să nu țipi.

Apoi singurul adevăr pe care îl poți oferi:

— Fă întocmai cum spun eu și totul o să fie bine.

Altă înclinare a capului.

Ce nu-i spui: că acesta este singurul fel în care poți să te asiguri că ea e în siguranță. Să n-o scapi din ochi.

Mai târziu, când o să se gândească la seara asta, speră că o să-și amintească: o mare zguduire. Tu făcând ceva rău și tatăl ei îndepărtându-se de ea.

O să se creadă victima unei mari nedreptăți. N-o să greșească în această privință. Într-o bună zi o să înțeleagă toată povestea. Într-o bună zi o să afle. Dar nu acum.

Faci semn spre ușă cu mâna liberă.

— Să mergem, zici.

Ochii ei se îndreaptă spre cățelușă. Te pregătești să-i spui iar „Să mergem, am zis”. Dar se răzgândește, își face curaj singură.

Ce nu-i spui: „Mi-aș dori să poată veni și câinele. Sper că o să ajungă înapoi la tine”.

Coboară scara și nici măcar nu trebuie s-o zorești. Nu trebuie să tragi sau să smucești, nu trebuie să-i înfigi pistolul în coaste. Are treisprezece ani și tu ești un adult cu un pistol și te sfâșie, te distruge la fiecare pas gândul la cât de ușor merge cu ea.

— Stai, zici.

O pauză la jumătatea scării ca să te uiți în living.

E pustiu.

— Să mergem, zici.

Ajungeți la ușa din spate.

— Uite cum o să fie, îi spui.

În șoaptă, gheboșându-te, dispărând. El ar putea să fie oriunde.

— O să mergem la camionetă. Tu o să mă urmezi. Să nu încerci nimic, bine?

E o notă de implorare în vocea ta. Nimic din toate astea nu-ți stă în fire.

— Am încredere în tine, zici.

Ea scoate un vaiet. Lacrimi i se rostogolesc pe obraji. „E în ordine”, ai vrea să-i spui. „Sincer, sunt surprinsă că ți-a trebuit așa de mult timp”.

În loc de asta, îi spui să fie tare.

— Am nevoie să fii curajoasă. Înțelege?

Își șterge obrajii cu dosul mâinilor și încuviințează din cap.

Strângi mai tare pistolul. O privire rapidă pe fereastră. Nimic. Toți sunt în curtea din față, petrecând, fără să-și dea seama de marea evadare care se petrece înăuntru.

Hai să lăsăm așa lucrurile.

Asta-i partea în care sari.

Asta-i partea în care nimic nu-i sigur.

Asta-i partea în care planetele se aliniază și tu te eliberezi.

73. EMILY

Mă uit prin baie – săpunul, o marcă de la supermarket, prosoapele, proaspăt spălate. Într-un dulăpior de sub chiuvetă, flacoane cu soluție cu clor. Îi place să-i fie casa la fel de curată cum îmi place mie să fie bucătăria.

Ies.

Ea a plecat. Sunt din nou singură.

Ușa de sub scară. Ea venea de acolo.

Ce făcea?

O deschid și dau de trepte de ciment.

La poalele scării, un comutator. Îl răsucesc.

E o pivniță. Curată, dar urâtă, mobilier pliant și o lanternă.

Miroase frumos. Ca fularul lui, ca scobitura gâtului lui. Miroase a el.

E un banc de lucru, cu geanta lui de sport vârată dedesubt. Sunt cutii. Teancuri, îngrămadite în partea din spate a încăperii. Rămășițe de la mutare, presupun.

Cu vârful unui deget urmăresc literele mari, strâmbe, pe care el le-a scris în grabă. BUCĂTĂRIE, CĂRȚI și, ca o incantație, CAROLINE, CAROLINE, CAROLINE.

Soția lui. Cea cu care se presupunea că va fi până la capăt. Cea care a făcut un jurământ și a primit unul în schimb. Cea care a purtat în pântec copilul lor, care i-a dat ceea ce-mi închipui că au fost cele mai fericite zile din viața lui. Cea care...

Un sunet în spatele meu. Un hârșăit – tălpi pe ciment.

Rahat!

Nu l-am auzit deschizând ușa. Nu l-am auzit coborând scara. Dar e aici, chiar aici, la câțiva centimetri de mine, cu ochii lui frumoși atât de pătrunzători, că aș vrea să-i spun să se uite în altă parte, să mă lase în pace. Dar nu pot, pentru că eu sunt intrusa. N-am ținut cont de rugămintea lui. M-am dus unde n-ar fi trebuit să mă duc și mi-am pierdut toată puterea de a negocia.

— Cum ai ajuns aici? întreabă.

E calm. Are pe față o umbră de zâmbet. E curios, îmi spun, doar curios să știe ce naiba fac aici.

— Căutam baia, mint eu.

— Și ai crezut că o s-o găsești la subsol?

O tăcere atârnă între noi. Apoi cel mai frumos sunet: râde, și râd și eu de mine, de minciuna mea evidentă, de senzația minunată de ușurare care mă încălzește din creștet până-n tălpi.

— M-ai prins, zic.

El înclină capul într-o parte. Mă studiază ca și cum nu m-ar mai fi văzut niciodată, de parcă aș fi o statuie dintr-un muzeu și vrea să-și întipărească în minte toate adânciturile și fisurile mele. De parcă ar vrea să afle, și să nu uite niciodată, care părți din mine luminează și care sunt umbră pură.

Mă foiesc sub privirea lui.

— Îmi pare rău, zici.

Din nou serioasă.

El deschide gura, poate ca să mă asigure că e în ordine, că nu vrea ca toți cei de la petrecere să vină înăuntru, dar nu-i nicio problemă dacă nu-i decât o persoană, nicio problemă dacă nu-s decât eu, însă...

Ochii îi sunt tulburați. Sar de la mine la ceva de dincolo de umărul meu drept. Înapoi la mine, înapoi la acel obiect. Îi urmăresc privirea de la mâneca hainei mele la...

Teancul de cutii?

E un reflex. Un instinct rămas din copilărie, când copilul care stătea lângă mine la școală își ascundea foaia cu testul și asta mă făcea să vreau și mai mult să mă uit.

Trupul meu se mișcă înainte să-i spun s-o facă. O schimbare imperceptibilă – spatele se răsucesc un pic de tot, cușca pieptului se rotește, gâtul se întinde spre cutiile din spatele nostru.

O mână îmi prinde brațul. El mă ține. Nu așa cum a făcut odată, cu delicatețea afecțiunii, cu caracterul imperios al pasiunii. Asta este control.

Trasez cu ochii o linie invizibilă de la mână cu vene groase și încheieturile degetelor albite de pe mâneca mea, până la fața lui. Fața frumoasă pe care am cuprins-o în căușul palmelor în noaptea aceea, la restaurant. Buzele pe care le-am gustat, nasul pe care l-am sărutat în fugă, sfios, când s-a terminat.

E ceva ce nu recunosc. O duritate, un gol. Un hău care se deschide sub picioarele noastre. Brusca înțelegere a faptului că nu-l cunosc. Nu cu adevărat. Că n-am stat niciodată la taifas toată noaptea. Că nu mi-a vorbit

niciodată despre copilăria lui, despre părinți, despre speranțele și visurile lui și ce s-a ales din ele.

E un bărbat care ascunde lucruri în pivniță.

E o gamă de posibilități infinită, de la cea mai nevinovată până la cea mai stânjenitoare.

„E în ordine”, aș vrea să-i spun. „Cu toții avem secrete. Adevărul e că mi-am urât părinții – nu, stai, nici asta nu-i adevărat. Adevărul – adevărul este că nimeni nu m-a iubit vreodată necondiționat. Nimeni nu mi-a dat atenție înainte s-o faci tu, și am crezut că mi-e bine singură în colțișorul meu, dar nu mi-e. Cu adevărat nu mi-e.

Adevărul e că nu mi-a fost bine de multă vreme.

Adevărul e că vreau să ocup un loc. Vreau să fiu în centrul vieții cuiva. Adorată, admirată. Adevărul e că vreau să râdă cineva la glumele mele, mai ales la cele prostești, și vreau pe cineva care să mă vadă și să n-o ia la fugă în direcția opusă”.

„Adevărul”, aș vrea să-i spun lui, „adevărul e că te-aș urma oriunde”.

El clipește. Strânsoarea de pe brațul meu slăbește, îmi dă drumul, încet, de parcă de-abia cum și-ar fi dat seama că m-a înșăcat.

Își drege glasul.

— Îmi pare rău. Eu... Scoate un mormăit și o spune din nou, ca pe o rugăciune învățată pe dinafară: Îmi pare rău.

Îmi ating pielea pe sub canadiană și pulover, încă fierbinte de la strânsoare, un pic dureroasă.

— Nu-i nimic, îi spun.

Mâna mea se întinde și plutește cu stângăcie, pentru că nu mă pot hotărî ce să fac – o îmbrățișare, o bătaie ușoară, o strângere a mâinii?

— Vino încoace, zice el. Vreau să-ți arăt ceva.

Arată spre bancul de lucru. Spre capătul întunecat al pivniței, unde nu răzbate de-a binelea lumina becului fără abajur.

„Te-aș urma oriunde”.

— Nu-i decât ceva la care lucrez, îmi spune și face semn cu mâna să mă duc lângă el.

Apoi o bufnitură, mai degrabă o izbitură care vine de sus și un motor ca un tunet. Aproape de noi. Chiar lângă casă, dacă e să ghicesc. Unde nu-i parcată decât mașina lui. Toți ceilalți au găsit locuri pe stradă.

Capul lui, întregul corp se răsucesc spre sunet. O mișcare încețoșată –

mă uit cum silueta lui țâșnește, apoi dispare în sus pe treptele de ciment.

O frântură de clipă sunt iar singură. În pivnița lui, în pânțele casei lui.
Cu mâinile tremurând. Cu urechile țiuind.

Afară e huruitul motorului. Vocea lui care se ridică peste el.

În cele din urmă, trupul meu își amintește.

Fug. Fug după el.

74. FEMEIA DIN CAMIONETĂ

Nu scoți niciun sunet. În afară de vaietele slabe care vin dinspre Cecilia, în afară de lipăitul picioarelor voastre pe iarbă – ale tale desculțe; ale ei, în teniși. Nimic din toate astea nu-i destul ca să vă dea de gol. E o petrecere. Oamenii sunt ocupați, orbiți de luminițe, cu creierul încetoșat de ceea ce miroase a vin fiert cu mirodenii.

Nu-l vezi nicăieri. Ideal ar fi fost să-l vezi cu coada ochiului, prezent acolo, departe. Dar va trebui să te descurci și așa.

Deschizi portiera pasagerului.

— Urcă, îi spui fiicei lui.

Știi cum să faci asta.

Îți aruncă acea privire pe când se așază pe scaun, cu țeava pistolului la câțiva centimetri de ea. Rănită. Privirea unei fete care n-o să te ierte niciodată. Nu știe că pistolul nu-i încărcat. Că asta te îndurerează poate că la fel de tare cum o îndurerează pe ea.

Închizi portiera ei cât mai încet posibil. Pe undeva, înainte să-și poată da seama, el ciulește urechile. O perturbare în univers. Se întâmplă ceva ce el n-a plănuit.

Încă nu știe, dar în câteva clipe o să vină după tine.

Te duci în partea șoferului. Astea sunt secunde primejdioase. E o situație pe care n-ai putea s-o explici, degetele tale în jurul unui pistol care nu-ți aparține, o fată prinsă în capcană care nici ea nu-ți aparține.

Ăsta-i momentul care o să te omoare dacă nu merge cum trebuie.

Ești într-un vehicul. Ești pe locul șoferului.

— Centura de siguranță.

Cecilia îți aruncă o privire nedumerită.

— Centura de siguranță, zici iar și fluturi pistolul.

Ea își prinde centura. Pui pistolul la loc sub curea.

Camioneta se trezește la viață trepidând.

Concentrează-te.

O să scapi de aici dacă exiști doar în clipa de față, în cabină, cu mâinile pe volan. Nu te gândești decât la ce ai nevoie să te gândești, nu vedea decât ce

ai nevoie să vezi. Ți se pare că auzi ceva – pe cineva zbierând în depărtare, confuzie, începutul unui tumult.

Concentrează-te.

Apasă pedala de accelerație.

Ceea ce se întâmplă în casă nu mai e problema ta.

75. EMILY

El intră în panică. Fuge afară, se uită prin curte. Sălbatic. Înnebunit.

— Nu-i aici, zice.

Intră înapoi, nu se mai ostenește să închidă ușa din față, urcă scara sărind câte două și trei trepte. La etaj, niște uși sunt deschise și izbite de perete. Se întoarce găfâind.

— Cece nu-i aici.

Mi-o spune mie și oamenilor care au început să se adune în living și la intrare, alarmați. E prima dată când îl văd așa. Un tată rănit, căruia i s-a smuls ceva vital.

— Mi-a luat copilul, zice. În camionetă.

Nimeni nu pricepe exact ce vrea să zică, dar înțelegem esențialul. Camioneta a plecat cu fata în ea. Sânge din sângele lui, carne din carnea lui.

— Îmi trebuie o mașină, zice el.

Oamenii se scotocesc prin buzunare, însă eu sunt mai iute. Alerg la el, îi vâr în mână cheia Hondei.

Fuge spre mașină fără să se uite la mine.

Mă strecor pe scaunul pasagerului. Asta-i mașina mea, lumea mea. N-am nevoie de invitație.

Răsuște cheia în contact. Oamenii se feresc din cale. Motorul Hondei huruie. Cauciucurile scrâșnesc pe asfalt.

Ne îndepărtăm de casă.

76. FEMEIA ÎN MIȘCARE

Ești pe drum. *Ești* drumul. Cu ochii la el, strânsoare fermă pe volan. Conduci. Conduci ca el în ziua aceea, când te-a cules de pe un petic de iarbă, când te-a scos din lume.

Te-a învățat bine.

Un suspin ajunge la tine din partea pasagerului. O privire – ea este încă unde ar trebui să fie. Încă participă la asta.

„Totul o să fie bine”, ai vrea să-i spui. „Asta-i doar spectacol, însă spaima e adevărată, și pentru asta n-o să înceteze niciodată să-mi pară rău”.

Stânga, stânga, dreapta. Nu-i mult de mers, însă timpul zboară. Poate conduci timp de zece minute și poate conduci timp de un an întreg. Poate că tu și Cecilia faceți o călătorie. O femeie și o fată într-un film post-apocaliptic, hoinărind prin America în căutarea unei vieți mai bune, a unei noi vieți, a oricărei vieți.

Tocmai când să treci de Butcher Bros și cireada lor, ceva în oglinda retrovizoare. O sclipire, un logo Honda îndreptându-se spre tine. Apeși mai tare pe accelerație. Te aștepți ca Honda să dispară pe fundal, dar rămâne lipită de tine. Curând e bară la bară. Nu poți s-o scuturi ca pe o albină de pe buza unei doze de suc, vara.

În oglindă, o fulgerare albă. E ea. Stă în canadiana ei pe locul pasagerului din Honda. Dacă nu ea conduce, atunci trebuie să fie el. Venind după tine, urmându-te. Cerând înapoi ceea ce e în mod legitim al lui.

După vaci, drept înainte. Pensiunea pe stânga. Biblioteca pe dreapta. Și inima tuturor acestora, o clădire după alta. Centrul orașului.

Trebuie să ajungi acolo. Chiar și cu Honda ținându-se scai de tine. Nu-l poți lăsa să te prindă.

Cecilia suspină. Îi simte prezența, atât de aproape, chemând-o înapoi la lumea pe care o cunoaște, la tot ce tocmai ai luat de la ea. Iei o mână de pe volan și bâjbâi după a ei. O apeși blând, așa cum ai făcut în bucătărie când i-ai salvat câinele – când ați salvat câinele împreună, voi două împotriva lui.

— Ssst, îi spui. O intonație liniștitoare, pe care ai învățat-o de la mama ta când erai mică, atunci când lumea te nedreptățea și te prăbușeai în brațele ei. Ssst.

Ține ochii asupra drumului. Trebuie să mergi cât de repede poți fără să pierzi controlul. Trebuie să conduci cum n-ai mai făcut-o niciodată până acum.

Încerci. Încerci să faci cum trebuie. Apăsarea piciorului drept pe accelerație, strânsoarea vitală a mâinilor pe volan.

Honda începe să se piardă în depărtare. Reușești cumva să pui distanță între voi și el.

Însă au trecut cinci ani. Și nici înainte de asta nu erai un conducător auto grozav. Erai un copil de la oraș. Nu cunoșteai numele copacilor, sunetele păsărilor. Ai învățat să conduci în Manhattan, cu treizeci de kilometri pe oră.

Ceva îți prinde privirea. O formă se îndreaptă spre tine, săgetând de-a curmezișul geamului.

Virezi brusc. Nu vrei asta – e ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci – însă în acest moment nu-ți controlezi mâinile.

„Era o pasăre”, îți spune creierul, și o vezi zburând mai departe. Un soi de pasăre de pradă, cu gheare încovoiate, ciocul ca un desfăcător de conserve. Zburând prea aproape de tine, prea aproape de camionetă. Și totuși, nevătămată.

„Cui îi pasă de pasăre?”

Mașina derapează. Pe locul pasagerului, Cecilia țipă. Bâjbâie după un mâner, orice suprafață de care să se țină.

Încerci să recapeți controlul, să ajungi înapoi pe drum, însă camioneta nu te mai ascultă. De parcă și-ar fi amintit, în cele din urmă, că tu nu ești adevăratul ei proprietar. Că rostul ei n-a fost niciodată să te slujească pe tine.

O cădere. Tu, fata și camioneta, căzând împreună, în acest moment nu aparțineți decât legilor fizicii, forțelor care vă trag spre pământ și celor care vă lasă să vă scufundați.

Deschizi ochii. Când i-ai închis?

Nu știi. Ceea ce știi e că nu le-ai spus niciodată să se închidă.

Ceea ce știi: că tu, fata și camioneta nu vă mai mișcați. Că sunteți într-un șanț.

Ceea ce știi: că el e pe acolo. Încercând să vă prindă.

77. EMILY

Conduce ca un nebun. Ca un tată alergând după fiica sa.

Honda i se supune până când nu i se mai supune. El apasă pe accelerație, însă mașinii îi este greu să țină pasul. Se aude un bâzâit.

Transmisia.

El înșfacă schimbătorul, încearcă să-l pună cu o smucitură în viteza a patra.

E înțepenit.

Mașina se târâie și se oprește. În fața noastră, camioneta accelerează.

— La dracu'!

Zgâlțâie schimbătorul la stânga și la dreapta. Nu cunoaște secretele Hondei, ale transmisiei ei manuale.

Mai încearcă o dată s-o forțeze, însă mașina nu se clintește.

— *La dracu'!* Pumnul lui izbește bordul. Ticăloasa aia, zice cu o voce pe care nu i-o recunosc. Ar fi trebuit s-o omor de mult.

Înainte să pot întreba. Înainte să pot formula un singur gând. Înainte să mi se crispeze stomacul. Înainte să mă pot gândi măcar că mi se face greață, să pun sub semnul întrebării tot ce credeam că știu, să aud aerul năpustindu-mi-se afară din plămâni de parcă n-aveau să se mai umfle niciodată, el a plecat.

Sare din mașină și o ia la fugă.

„După ea”, e tot ce pot să gândesc.

După femeia pe care am văzut-o.

Și fiica lui.

E ancora speranței, posibilitatea unei neînțelegeri.

Cu toții spunem unele lucruri, nu? La mânie. Lucruri pe care nu le gândim. Lucruri pe care le regretăm.

Fuge după ea, hotărâsc eu.

Fuge după fiica lui.

78. FEMEIA, APROAPE REUȘIND

— Trebuie să mergem.

Te doare gâtul. Durerea îți zvâcnește în ceafă. Rahat! Trebuie să se fi întâmplat în timpul căderii, când v-ați răsturnat în șanț.

N-ai timp de durere. N-ai timp să verifici dacă trupul îți funcționează așa cum trebuie.

— Acum trebuie să plecăm, îi spui.

Pistolul. Încă mai ai pistolul. Întinzi mâna după el sub pulover. Fața îți ia o expresie dură.

În câteva clipe, el o să vă ajungă din urmă.

— Ieși, zici.

Ea se supune. Ai pistolul, așa că se supune.

Cobori din mașină. E frig afară. iată-te – afară, fără el. Cu pistolul în mână. Un scurt inventar: gheață pe drum, țurțuri picurând din copacii care îl mărginesc.

Simți arsuri în tălpile desculțe pe pământul înghețat. N-ai voie să aluneci. N-ai voie să cazi. O cădere ar duce tot acest plan îndrăzneț la un sfârșit tragic.

„Grăbește-te”.

Îți înfășori degetele pe încheietura mâinii fetei. Voi două, una.

— Haide!

Nu-i timp, nu-i deloc timp. Ieși din șanț, o tragi după tine pe asfalt.

Un pas, apoi doi.

Îți găsești ritmul. O îmboldești să înainteze și te urmează fără împotrivire, maleabilă, nu pentru că are încredere în tine, ci pentru că ai un pistol și ea e o fată într-un corp sensibil și vulnerabil.

Curând alergați. Trupul tău vă propulsează pe amândouă. Cu fiecare pas orașul e tot mai aproape.

Caută. Ai văzut-o în ghiduri. Pe hartă. O mică pictogramă ca insigna unui polițist. În pivniță ai urmat drumul cu degetul, de la Butcher Bros, până la Fântâna Dorințelor și până în centrul orașului. Trebuie să ai încredere că ai înțeles corect.

Undeva, departe, Honda scrâșnește. Portiere se trântesc. Un urlet. Vocea

lui. Te-a găsit, întocmai așa cum promisesse s-o facă.

Alergi pentru tine și alergi pentru ea și asta trebuie să fie destul. Poate că ea se uită în spate. Poate că încearcă să pornească în sens opus, fiecare fibră din ea trăgând-o înapoi la camionetă, înapoi la el. Înapoi la mâinile care au ținut-o când s-a născut și au hrănit-o când îi era foame, la ochii care o priveau pe terenul de joacă și la urechile care îi ascultau plânsul noaptea.

Gravităm spre corpurile care ne țin în viață.

El o strigă. Recunoști silabele, numele ei în gura lui, și asta e o veste proastă. Dacă poți să deslușești ce spune, atunci e prea aproape.

Ceva cedează. E o ușurare în stânga ta, în același loc în care o simțeai pe fiica lui trăgându-se înapoi cu doar câteva clipe înainte.

Ai pierdut-o. El trebuie să te fi prins din urmă, s-o fi smuls de la tine.

Atât de aproape.

Strângi pistolul, te gândești la gloanțele pe care le-ai lăsat în casă, la încărcătoarele din cutia de carton. Regreți că n-ai încărcat pistolul. Regreți totul.

Nu.

Ea e încă aici. Lângă tine, unde ar trebui să fie.

Nu se mai smucește, nu se mai împotrivește. Pasul ei îl copiază pe al tău.

Ea se uită în spate. Nu știi ce vede. Cea mai bună presupunere: tatăl ei, furios, cu fața, o mască a trădării. Un bărbat pe care îl cunoaște, dar nu-l recunoaște.

Asta-i partea pe care n-o înțelege decât ea.

Din motive care sunt doar ale ei, o face. Pașii tatălui ei se apropie de voi. Iar fata aleargă. Aleargă împreună cu tine.

79. EMILY

Pornesc din nou Honda.

E rapid. Cel mai rapid alergător pe care l-am văzut.

Le ajunge. Femeia aceea și fiica lui, fugind de el. Împreună.

Sunt la vreo zece metri când se întâmplă asta. Se desfășoară la lumina farurilor Hondei.

Întâi fata. Se întinde spre ea, o smucește înapoi.

Gata, îmi spun. Acum el se oprește și o ține strâns și îi spune cât de îngrijorat a fost, aproape a murit de spaimă, așa de îngrozit că aproape a omorât pe cineva.

Însă o părăsește.

După ce a luat-o înapoi, a smucit-o de încheietura mâinii, a despărțit-o de femeie, el pornește iar.

Ca un bărbat care nu va mai auzi niciodată alt sunet. Ca un bărbat care nu va mai avea niciodată alt gând.

Aleargă după această femeie de parcă ea ar fi singurul lucru care contează.

Opresc Honda.

— Aidan! Sunt afară din mașină. Strigând numele lui cu toată forța plămânilor, forțându-mi corzile vocale. *Aidan!*

El se răsucesc. Întâi fața, apoi partea de sus a trupului.

— Aidan, întoarce-te!

N-are importanță ce zic, doar că o zic.

El încetinește pasul, apoi se oprește. Pentru o frântură de secundă, însă destul. Destul ca să se întrebe. Ca să se gândească la mine.

Răsuflarea mi se poticnește. Gâfâi, deși n-am fugit. Este groaza acestui lucru, hăul căscat de el.

Speranța este că el se va întoarce. Că n-o va mai urmări pe ea.

Speranța, îmi dau seama, este că va începe să mă urmărească pe mine.

Picioarele îi zvâcnesc. Umbra unui sprint, începutul unui plan secundar. Primul cuvânt al unei povești în care el se răzgândește. În care, pur și simplu, alege. Pe mine. În care, pur și simplu, mă alege pe mine.

Realitatea îl trage înapoi. Sau e speranța? Speranța că o va prinde? Că o

va opri, oriunde s-o fi ducând ea?

Nu eu sunt cea pe care o vrea. Nu sunt cea pe care o caută.

Dar am câștigat niște timp pentru ea. Oricine o fi, i-am câștigat câțiva metri între el și ea.

El îmi întoarce spatele și o ia din nou la fugă.

80. FEMEIA, FUGIND

După toate, este vorba despre două trupuri.

Al tău și al lui.

Alergi.

Nu-i vorba să înaintezi repede. Asta-i dincolo de repede.

Alergi așa cum alergai în viața ta dinainte, când tânjeai să-ți simți picioarele topindu-se sub tine. Când jinduiai la bubuitul din cușca toracică, la vâlvătaia plămânilor căutând aerul.

Alergi spre ea. O clădire mică, izolată. Așa de banală sub cerul înstelat. Chiar aici, la vreo sută de metri de tine.

Poți să alergi o sută de metri. Te-ai pregătit pentru asta. Ți-ai simțit mușchii picioarelor, încordarea din coapse, duritatea gambelor.

O faci și nu privești înapoi și el e chiar în spatele tău și poți să-l auzi și poți să-l simți, să-l simți în oasele tale și în creierul tău și sub pielea ta și în spatele ochilor tăi și în fiecare ungher din tine, în fiecare crăpătură a lumii.

Așa că alergi.

Regula supremă pentru a rămâne în viață: alergi, pentru că așa te-ai salvat întotdeauna.

81. FEMEIA LA SECȚIA DE POLIȚIE

E sfârșitul lumii. Un haos așa de mare, că nu te poți aștepta ca planetele să se mai alinieze vreodată.

Ceea ce știi: că încă mai respiri. Ești un trup, două brațe și două picioare, un cap și un trunchi.

Ce ai lăsat afară: frig, gheață și zăpadă. Pistolul, aruncat în ultima clipă. Drapelul fluturând pașnic în vântul de decembrie. O clădire din cărămidă și sticlă. Acum ești înăuntru, în inima ei. Un șobolan de laborator sub lumina fluorescentă. Prea mult zgomot, prea multe voci.

Ți-e capul plin. Tot ce auzi e inima ta bubuind în piept. Zvâcnetul sângelui în urechi.

Nu s-a terminat. El e aici. Tatăl virtuos. Bărbatul în care toată lumea are încredere. Bărbatul care știe că lumea e pregătită mereu să-l sprijine. Care nu poate decât să urce în societate.

— Mi-a răpit copilul, zice el, iar și iar. Mi-a răpit copilul.

Bărbatul ăsta. Te duci undeva și el te găsește. E un hotel din care nu poți niciodată să pleci.

Și fiica lui, Cecilia. E și ea aici. Ai pierdut-o și ea te-a găsit.

Pe el, îți dai seama. L-a găsit pe el.

Întotdeauna e vorba despre el.

Stai la câțiva metri înăuntru secției de poliție. El e la intrare. Un bărbat în albastru stă între voi doi.

— Aidan, zice bărbatul în albastru. Aidan, știm. Liniștește-te.

El nu se liniștește.

— Mi-a răpit copilul.

Vocea lui ricoșează prin încăpere. Țopăie pe pereți, ascuțită și plângărească.

O dată. Doar o dată ai luat ceva de-al lui.

Vrea ca ei să știe. Înainte să poți spune tu ceva. Vrea să ajungă acolo primul, să se asigure că vocea lui e auzită și a ta piere pe vecie.

Nu-i doar vocea. E și trupul lui, înalt și suplu și încercând să se înghesuie pe lângă bărbatul în albastru.

Bărbatul în albastru se întoarce pe jumătate spre tine. Un polițist. Tânăr,

cu rotunjimi copilărești și obraji bucălați. Un agent. Două urechi și un creier. Trebuie să îi atragi atenția.

— Aidan, zice tânărul polițist ca un apel la rațiune.

El nu ascultă.

— Mi-a răpit copilul.

Indignarea. Pur și simplu, nu-i vine să creadă.

Cecilia ridică un braț.

— Tată, zice, un ecou la litania lui. Tată. Tată.

Poate că e vocea ei, anii de creștere a unui copil l-au predispus să sară când aude cuvântul. *Tată, tată, tată*. Miezul esenței ei, deșteptând miezul esenței lui.

— Lasă-mă să trec, zice, încercând să vină spre tine.

Tânărul polițist rămâne pe loc.

— Aidan, încearcă el, potolește-te, nu vreau să trebuiască să...

O încăierare. Voci se înalță, trupuri se ciocnesc. Ochii tăi închiși, un reflex. Îți închești pumnii. „Respiră. Inspiră, expiră. Rămâi în viață”.

— Îmi pare foarte rău, Aidan, zice polițistul.

Se aude un țăcănit metalic, cătușe care se închid. Când deschizi iar ochii, tatăl Cecilei stă cu brațele la spate, cu încheieturile mâinilor încrucișate, cu capul aplecat. Tăcut. În sfârșit.

— Și tu, zice polițistul.

Bărbatul întinde mâna după ceva și simți o arsură în umeri. Mâinile la spate, metal rece pe pielea ta. Iarăși. Poate că asta e viața ta pe veci. Oriunde te duci, o să te aștepte un bărbat cu cătușe, cerându-ți să întinzi mâinile.

— Bine, zice polițistul. Acum putem să vorbim.

Se apropie altă siluetă în albastru.

— Tu o iei pe ea, eu îl iau pe el, îi zice tânărului polițist.

El încuviințează din cap și te împinge ușor să pornești.

Întorci capul. Cecilia. Trebuie să știi ce vor face cu ea.

Cu coada ochiului o vezi că încearcă să-și urmeze tatăl. Un al treilea polițist – mai bătrân, aproape prea bătrân ca să fie tatăl ei – o oprește. „Așteaptă aici”, zice, și ți se pare că auzi „scumpo”. Auzi „tata” și auzi „câteva întrebări”. Cecilia încuviințează din cap în vreme ce polițistul mai bătrân arată spre un scaun gol.

Din cealaltă parte a încăperii, și el întoarce capul. Tatăl. Bărbatul cu

cătușe.

Privirea lui o întâlnește pe a ta.

E acolo o recunoaștere, un aer de „Desigur”. De parcă se aștepta la asta. De parcă așteptase tot timpul să-l trădezi.

„Așa trebuia să se termine”, ai vrea să-i spui.

„Amândoi înlănțuiți de noi înșine și, la mijloc, fata. Liberă”.

82. FEMEIA CU NUME

Camera e mică și fără ferestre. Un birou, lumină fluorescentă, un plic cafeniu. Plutesc mirosuri de transpirație și nes.

Adori asta. Totul. O cameră în care aerul nu-i aparține lui.

— Ia loc, zice polițistul.

Te așezi.

— Trebuie să-ți spun, zici, și el te întrerupe.

— Ce s-a întâmplat acolo? vrea să știe. Cine ești? De unde îl cunoști pe Aidan?

Tragi aer în piept. Te furnică pielea. „Încerc”, ai vrea să zici. „Încerc să-ți spun. Țin asta în mine de cinci ani și acum a venit vremea și trebuie să mă ascuți.

Trebuie să mă crezi.

Jură-mi că o să mă crezi”, ai vrea să-i spui. „Jură-mi că după ce îți spun, toate astea se termină”.

Felul în care tocmai i-a rostit numele. Felul în care s-a scuzat când i-a pus cătușele. „Îmi pare rău, Aidan”. Amici. Doi bărbați care se cunosc de o vreme.

„Aidan Thomas?” o să zică la televizor tânărul polițist. „Era, pur și simplu, un tip tare cumsecade. Genul de om pe care toată lumea îl place. Politicos. Dacă ți se oprea mașina, se înființa cu cabluri. Niciodată n-am avut vreo problemă cu el. Se împăca bine cu toată lumea”.

Iei o înghițitură de aer îmbâcsit. „Ascultă”, ai vrea să zici. „Hai să facem un târg. O să-ți dau cazul secolului. O să-ți schimb viața, câtă vreme o schimbi și tu pe a mea”.

Uită-te la el. Cuvintele care urmează trebuie să le spui cu spatele drept, cu capul sus. Fără șovăială. Ai așteptat cinci ani asta. O încăpere fără prezența lui, două urechi care să te asculte, vocea ta în mijlocul tuturor acestora.

— Domnule polițist, începi.

Vocea ți-e ca siropul, falca se trudește să rostească fiecare silabă.
Trebuie să-l rostești.
Amintește-ți-l. Sunetul lui, senzația pe care ți-o provoacă în gură.
Numele tău.
Ilicit, ca o înjurătură.
Nu l-ai rostit timp de cinci ani.
Părea greșit până și să te gândești la el. În magazie. Ori de câte ori era el în preajmă. Erai îngrijorată că ar putea auzi silabele în capul tău. Că ar simți înșelăciunea, o parte din tine pe care o țineai departe de atingerea lui.
— Numele meu, zici.
Ia-o de la început. N-ai voie să ratezi acum.
Când rostești aceste cuvinte, trebuie să le dai forța de a descuria uși și de a le ține deschise pentru totdeauna.
— Domnule polițist, zici din nou, și de data asta nu te mai oprești.
Numele meu este May Mitchell.

83. EMILY

Oriunde mă duc, privirea lui mă urmărește.

Abandonată pe bănci din parc. Lângă casa din farmacie. Acasă, pe masa din living, unde Eric a lăsat ieri ziarul. M-am întors înainte ca Yuwanda să-i spună să-l ia de acolo.

Cele mai multe ziare au folosit fotografia lui de la arestare. Două dintre ele, ziare de scandal din orașul mare, au pus mâna pe două fotografii de familie. Una a fost făcută acum câțiva ani, la o petrecere de Halloween, când fata lui era mică. El poartă un pulover cenușiu pufos, o ține de mijloc în vreme ce ea încearcă să prindă cu gura mere dintr-un vas cu apă, în piața orașului, fața ei e încețoșată. Copilul invizibil al celui mai vizibil bărbat.

Cealaltă fotografie e și mai veche. E tânăr, pozând alături de soție în fața fostei lor case, cea mare din pădure. Amândoi zâmbesc spre aparat. Ea are capul rezemat pe umărul lui; el o cuprinde cu brațul. Pe atunci priveau în viitor și le plăcea ce vedeau.

Au trecut zece zile. La început n-a crezut nimeni. Articolele din ziare continuau să apară și oamenii continuau să clatine din cap. Apoi el a mărturisit. O parte, nu tot. Dar suficient.

Polițiștii au încercat să-mi pună întrebări în prima seară. La început am așteptat afară, în mașina mea. Nu s-a întâmplat nimic. Am intrat și nu l-am văzut nicăieri. Fata era singură, așezată pe un scaun. Am pornit spre ea, însă o polițistă m-a oprit. M-a dus într-o cameră separată.

— Îl cunoști pe tatăl fetei? a întrebat. Îl cunoști pe Aidan Thomas?

Și apoi a rostit cuvinte care pentru mine n-aveau niciun sens. Încă n-au. A tot încercat, dar eu nu eram bună de nimic. Nedumerită. Înfrigurată. Ea s-a dat bătută și mi-a spus să mă duc acasă, că o să treacă pe la mine a doua zi.

— Pot să vin eu, mai bine? am întrebat.

Nu voiam să vină în casa noastră. Nu voiam să-i târăsc pe Eric și Yuwanda în nimic din toate astea. Polițista a zis da, sigur.

M-am ținut de cuvânt. M-am întors a doua zi. Deja sosiseră cei de la FBI. Blestematul de FBI. Ajutau la anchetă, a zis polițista. Aș putea, oare, să vorbesc cu ei?

I-am spus polițistei că da. N-avea importanță cu cine vorbeam. Ea s-a prezentat ca agenta Cutare. Nu i-am reținut numele când s-a prezentat și apoi era prea târziu să mai întreb.

Nu contează cum o cheamă. Contează doar ce i-am spus, și acele fapte rămân neschimbate. Vor rămâne neschimbate pe vecie.

Într-o cămăruță cu încălzirea dată prea tare, am stat cu agenta Cutare și i-am predat tot ce fusese al nostru, fiecare frază era o trădare. Mesajele. Noaptea aceea din cămară. Mi-am ales cu grijă cuvintele, dar sunt lucruri care nu sună bine, oricât de mult te-ai gândi la ce rostești.

Agenta Cutare și-a notat. Telefonul meu trebuie să rămână acolo, a zis. La fel și lăntișorul. A luat și fularul.

— Nu-i decât un fular, i-am spus. Ce poate să aducă în plus?

Ea a clătinat din cap.

— Nu știm, mi-a spus. De aceea trebuie să verificăm. Ar putea să fie o probă. Orice ar putea să fie o probă.

Mi-am scos fularul și i l-am dat. Pe gât mi s-a furișat o pală de aer.

— Încă ceva, a zis. I-am percheziționat casa în timpul nopții. Am găsit niște lucruri care îți aparțin.

Asta era o noutate. Nu i-am dat niciodată nimic, în afară de o cutie cu fursecuri.

Agenta Cutare s-a aplecat peste masa dintre noi.

— Ai vrea să știi? a întrebat.

A fost rândul meu să clatin din cap.

— Nu mai contează acum, am zis.

Ea a încuviințat din cap și a întors o foaie din carnet. S-a uitat pe ea ca și cum ar fi căutat ceva, dar nu știa prea bine ce.

— Ascultă, a zis, punând mâna înapoi pe pagină. M-ai putea ajuta să înțeleg. Toți cei cu care am vorbit până acum spun că acest bărbat era iubit. Sau, cel puțin, le plăcea foarte mult tuturor celor care îl cunoșteau. Nimeni nu-și poate aminti o singură ceartă, un singur moment neplăcut. Și am înțeles că tu erai... foarte atașată de el.

A așteptat. Eu n-am zis nimic.

— Mi se pare, a continuat, că oamenii îl iubeau și aveau încredere în el pentru că era un bărbat normal. Pentru că era un tată care își ducea fata la școală și o îmbrăca și o hrănea și ajuta oamenii din oraș. S-a foit pe scaun, și-a potrivit pistolul care îi atârna la centură. Nu știu dacă o femeie aflată în

aceeași situație s-ar fi bucurat de tot atâta simpatie. Asta-i tot.

„Nu știi nimic”, aș fi vrut să-i spun. „Nu știi nimic, pentru că nu l-ai cunoscut ca noi, și acum n-o să-l mai cunoști niciodată. Nu s-a uitat la tine în așa fel încât să te facă să simți că nu vei mai fi niciodată singură. Nu te-a încălzit niciodată râsul lui, nu te-a alinat fierbințeala pielii lui pe a ta.

Nu l-ai iubit niciodată, așa că n-o să știi niciodată. N-o să înțelegi niciodată cum putea să fie el”.

— Presupun că ai dreptate, i-am spus.

Ea a scos un mic oftat și mi-a spus că pot să plec.

Chiar înainte să-mi deschidă ușa s-a oprit cu mâna pe clanță.

— Ar fi în ordine să te mai căutăm? a întrebat.

Am încuviințat din cap.

Cooperare. Asta era ceea ce am făcut. Spunându-le tot ce știam. Arătându-le tot ce puteau vedea.

Știu ce gândesc ei. Că trebuie să fi știut. Cum am putut să nu știu? Cum am putut să privesc în ochii lui, cum am putut să-l țin atât de strâns și să nu știu?

Ei vor să creadă că am știut. Au nevoie să-și spună asta, pentru că, dacă n-am știut, înseamnă că n-ar fi știut nici ei.

•

Timp de trei zile, mă ascund. Nu mă duc la restaurant. Nu-l deschid. Nu-l închid. Nimeni nu întreabă. Nimeni nu vrea să se apropie de mine.

În a treia zi, Yuwanda intră în camera mea cu o cană cu ceai și o cană cu cafea.

— N-am știut ce preferi, zice. Am impresia că sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine.

Mă crispez. Ea zice că-i pare rău. Îi spun că e în ordine.

Vorbim. Doar un pic. Eric vine și el și se așază pe marginea patului. Nu vor să întrebe prea multe, iar eu n-am multe răspunsuri de dat. Le spun de mesaje. Le spun că Aidan și cu mine ne întâlnim. Nu mă întreabă ce înseamnă asta, că ne întâlnim.

Într-o zi, rapoartele poliției vor fi date publicității. Ei le vor citi. Oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată – sute – le vor citi.

Nimic din toate astea nu-mi mai aparține.

Yuwanda clatină din cap.

— Ai fost singură cu el, zice. Nu-mi vine să cred că ai fost singură cu el

în tot acest timp și noi n-am avut habar.

Ridic mâna. Ea tace. Nu vreau să vorbesc despre el. Nu vreau să vorbesc despre motivul pentru care nu vreau să vorbesc despre el. Nu vreau să încerc să explic.

Nu pot să explic.

Eric schimbă vorba.

— Restaurantul, zice. Ai vreo idee ce-o să se întâmple cu el?

M-am gândit la asta timp de trei zile. Dar înainte să iau vreo hotărâre am nevoie să mai încerc o dată.

Era restaurantul tatălui meu. Era acasă, cam așa ceva. Era imperfect, și adesea mă călca pe nervi, și totuși era acasă.

În a patra seară îmi pun o cămașă curată și șorțul stacojiu și merg cu mașina în centru.

Mă prefac că nu observ privirile care zăbovesc asupra mea când mă duc după teigheaua barului. Eric și Yuwanda stau pe aproape ca niște bodyguarzi. Gesturi pe care mi le amintesc: să cojesc o lămâie, să umplu măslina cu brânză cu mușcăi și să înfig în ele o scobitoare pentru cocktail. Ceea ce vreau: să dispar în munca mea. Să mă concentrez atât de tare, încât să uit să aud șoptele, să nu observ numărul neobișnuit de clienți care vor în seara asta să mănânce la bar. Încercând să se uite mai bine la mine. Căutând indicii, orice din felul în care mă mișc, care ar explica de ce el m-a ales pe mine.

Aerul e greu. Cămașa mi se lipește de spate, learcă de transpirație. Întâlnesc privirea Corei când îi dau două cocktailuri Old Fashioned – obișnuite, nu din cele fără alcool. Nimeni nu le mai comandă acum. Cora îmi mulțumește. Se îndepărtează de bar mai repede decât ar fi nevoie, mi se pare.

Totul e o întrebare. Fiecare amănunt e îngreunat de bănuială.

Continui. Întâlnesc greoi prin tura de cină. Am dreptul să fiu aici. Această parte a lumii a fost a mea cu mult, mult timp înainte să fie a lui.

Însă după aceea. Mi se termină lămâile. Mi se termină portocalele. Mi se termină cireșele confiate. Asta înseamnă două lucruri: pentru citrice, camera frigorifică. Pentru borcanul cu cireșe, cămara.

Îmi spun că nu-i nimic. Spatele mi se îndreaptă. Unul dintre dinții din față mi se înfige în buza de jos, Mă silesc să mă destind. Să intru în cămară ca și cum ar fi orice altă încăpă. Trebuie s-o fac. Trebuie să fac totul ca și

cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Borcanul e pe raftul de sus. Ridic brațul și cămașa îmi iese din betelia pantalonilor.

Sunt el. Sunt silueta lui în acea zi, ziua cursei de cinci kilometri, ziua cu ciocolata caldă. Când a luat zahărul chiar de pe acest raft și cămașa de flanelă i s-a ridicat, dezgolindu-i burta.

Când am devenit a lui, iar el a devenit un pic al meu. Îmi vin în minte cuvintele pe care le-am citit în ziare. Victime. Număr de cadavre. Pândă. Crimă. În serie.

Pământul se clatină. N-am dormit de zile întregi. Poate că n-o să mai dorm niciodată.

O să vomit.

*

Nu vomit.

Ies din cămară și îmi termin tura. A doua zi dimineață hotărârea e luată.

Asta a fost ultima mea tură.

N-am habar cum se vinde un restaurant. Părinții nu m-au învățat niciodată partea asta. Doar cum să conduc unul.

Internetul îmi spune că pentru vânzarea unui restaurant e nevoie de strategie, gândire atentă și planuire amănunțită.

Un proprietar de restaurant din orașul mare îmi spune că vrea să cumpere localul. Prețul lui nu sună complet insultător.

Accept oferta.

•

Am în continuare nevoie să muncesc. Să-mi plătesc facturile până să primesc banii. Chiar și după ce îi primesc, vânzarea unui restaurant nu e un fond de economii.

Trebuie să muncesc.

Yuwanda îl sună pe un prieten care îl sună pe un văr al cărui frate are nevoie de un barman. Slujba e în orașul mare, restaurantul e pe o stradă de lângă Union Square. Salariu de rahat, program și mai de rahat. Accept imediat.

N-am visat niciodată la orașul mare, dar acum e un lucru care mi se întâmplă. Găsesc ceva de subînchiriat în Harlem, văd locul pe Skype. Camera e mică, are doar o fereastră. Chiria o să-mi înghită mai mult de jumătate din salariu. Semnez un contract virtual și îi virez noului meu proprietar garanția.

Asta o să fiu eu. Această slujbă, această cameră. O să iau metroul până la locul de muncă, o să rătăcesc printre clădiri așteptând să înceapă tura mea. Dacă am noroc, orașului n-o să-i pese de mine. O să dispar.

•

N-a fost ușor să găsesc adresa. Presa n-avea voie s-o divulge. Și nici polițiștii. Însă un prieten de familie, care trecuse să lase un pachet cu bunătăți, a rămas să cineze. Yuwanda a prins destul din discuții. A doua zi dimineața mi-a transmis informația.

— Fă ce vrei cu ea, a zis. M-am gândit doar că poate ai vrea să știi. Se pare că părinții ei s-au mutat acolo după ce a dispărut. E aproape de locul în care a fost văzută ultima oară. N-au încetat niciodată s-o caute.

E chiar în următorul oraș – restaurante și magazine de cartier și cafenele, genul de loc pe care îl vizitezi doar în cazul în care cunoști pe cineva de acolo. Casa e destul de frumoasă. E la poalele unui deal, modernă, cu ferestre din podea până în tavan, cu genul de mobilier de verandă pe care nu-l poți cumpăra de la Walmart. O casă în care locuiesc pierderea și tragedia, și totuși dovedind atât de mult bun-gust.

Cum a fost pentru ei să afle că fuseseră la depărtare de numai câțiva kilometri? Așa de aproape, în tot acest timp?

Parchez după colț și merg până la capătul aleii. E presărată cu pietriș greblat cu grijă.

Un pas, apoi doi. Mă silesc să merg mai departe, până ce ajung la ușa din față. E momentul. Trebuie să fie.

Degetele îmi zăbovesc deasupra soneriei. Înainte să pot apăsa pe ea, ușa se deschide un pic. O femeie, destul de bătrână ca să-mi fie mamă, se uită la mine.

— Pot să vă ajut?

Pe fundal, o fulgerare de culoare, blugi și un pulover negru și acel păr, lung și curat, cu șuvițe albe. Ochii ei rotunzi îi prind pe ai mei chiar și de departe.

— E în ordine, mamă, zice ea. Las-o să intre.

Femeia privește peste umăr, apoi se supune, călcându-și pe inimă. Intru cu un zâmbet împăciuitor, la care ea nu-mi răspunde.

— Îmi pare rău că vin neanunțată, zic. Tocmai plecam. Din oraș, vreau să zic. Plec.

Ce fac aici? Bătând la cap aceste două străine cu micile mele planuri de

viață, când au de muncit la atâta vindecare, atât de multe de construit?

Caut privirea persoanei pe care am venit s-o văd.

— Cred că voiam să-mi iau rămas-bun. Cuvintele mele, grele și nesigure. Și îmi pare rău.

Vocea îmi tremură. Mi-o urăsc, sunetul ei. Ce drept am eu să fiu cea traumatizată? Sunt bine. El nu m-a vătămat. Îi plăcea de mine, poate, în felul ciudat în care poate că era în stare de asta.

Ea vine spre mine. Amintirea ultimelor noastre clipe atârnă în aer. Presiunea situației, ea în casa lui, pe cale de plecare, și eu, oarbă ca Oedip care își înfige în ochi țepușe de aur.

— Nu știai, zice ea. N-aveai habar.

Nu e în întregime o scuză în gura ei. Doar un adevăr: eu n-am știut și m-am purtat ca atare.

— Îmi pare foarte rău, repet.

Ceva sclipește în ochii ei.

Mi-aș dori să avem mai mult timp. Mi-aș dori să fim doar noi două și să putem vorbi ore în șir. Mi-aș dori să-mi poată spune ale ei și eu să-i pot spune ale mele. Mi-aș dori să ne putem uni puterile, să le împletim într-o forță de neoprit.

— Nu cred că...

Stau pe muchia prostiei. Ce am de pierdut? Ce credibilitate mi-a mai rămas? Ce demnitate, ce intimitate? Și, dacă am fost despuiată de toate astea, atunci nu-i drept să încerc cel puțin să mă înfășor în altceva?

— Nu cred că mi-ai îngădui... să te îmbrățișez de rămas-bun?

Tăcere. Ecoul vorbelor mele, grotesc, izbindu-se de zidurile holului. O consolă în stânga mea, o oglindă, un vas de lut cu mărunțișuri, chei, nasturi, hârtii împăturite.

— E în ordine dacă nu, îi spun. Înțeleg perfect. Știu că e ciudat. Eu doar...

Atunci femeia vorbește, cea mai în vârstă, care nu poate fi decât mama ei.

— Fiica mea, zice. Vorbește cu greu, de parcă n-ar ști exact cum să explice. Fiica mea nu...

Însă ea îi taie vorba. May. I-am citit numele în ziar. A sunat vag cunoscut – amintiri îndepărtate despre știri, poate un afiș la benzinărie cu o persoană dispărută. E greu de spus cât de mult îmi amintesc cu adevărat și cât de

mult a completat creierul meu.

May se reazemă de consola de lângă mine. Ochii ei, încercănați, sunt pătrunzători în lumina zilei. Căutând în mine ceva. Dacă aș ști ce anume, i-aș da imediat.

— Mamă, zice. E în ordine.

84. MAY MITCHELL

Ea intră și îți dai seama că a fost distrusă. Ca submarinele între ele pe radar, vă recunoașteți una pe alta. Cele care au trecut prin niște lucruri.

Zile întregi lumea s-a agățat de tine. Salutându-ți întoarcerea. Mâini care se întindeau spre tine, brațe care te cuprindeau. Gâturi care suspinau lângă tâmpile tale. Voci, răgușite, spunându-ți cât de dor le-a fost de tine. O nouă casă. Nu în orașul mare. Încă nu. Alte voci – lângă tine, la telefon, amintiri înregistrate, și apeluri video, și cărți poștale, și pachete cu bunătăți.

Mama, tatăl. Fratele. Julie. Chiar și Matt, aproape-iubitul tău, a trimis un e-mail. „Sper că ești bine”, a scris, „În fine, cât de bine se poate. Îmi pare rău dacă asta sună prostește”.

Nimeni n-are habar cum să se poarte și tuturor le pare rău.

Noaptea vocile dispar. Stai culcată în patul despre care mama zice că-i al tău. Asculți dacă sunt pași pe coridor, dar nu-i decât tăcere. Și totuși, asculti mereu, pregătită să fie ceva care sparge liniștea. Ațipești abia dimineața, când familia se trezește și mirosul de cafea umple casa și lumea începe să stea de strajă.

Cecilia.

Te gândești tot timpul la ea. Ziarele te asigură că e bine, „în siguranță și în grija rudelor”. Și polițiștii. Suni în fiecare zi și în fiecare zi ei îți spun același lucru.

Și-a recăpătat cățelușa? ai întrebat în a treia zi. Au zis că da. Un agent a găsit culcușul în timp ce era percheziționată casa. Le-au dat câinele bunicilor fetei.

Ea stă la ei, a spus agentul. Nu e singură. O să fie bine.

„O să fie bine”.

Ai nevoie ca ei să tot spună asta. Dacă o auzi de destule ori, poate că într-o bună zi o s-o crezi.

Și acum cealaltă femeie e aici. Femeia din living. Cea care purta lăntișorul tău. Emily.

Stă în noua casă, și poate că ea e singura care înțelege. Cum era să

trăiești într-o lume în care el era centrul.

Ea nu știe cum să existe. Cum să stea în picioare, cum să vorbească. Cum să o privească pe mama ta. Cum să te privească pe tine.

Vrea o îmbrățișare.

Mama ta încearcă să intervină. Știe că acum ești ciudată în privința unor astfel de lucruri, că ți-e tare greu să te lași atinsă. Că nu-ți place să te ia cineva prin surprindere. Că nu suporti să fii ținută în brațe prea strâns sau prea mult timp. Că uneori ai nevoie să fii singură și nu-i nimic de făcut, doar să aștepte până trece.

Ce nu știe mama ta: că această femeie din casa ei este singura persoană care ți s-a părut cunoscută după zile întregi. Că înseamnă ceva pentru tine. Că ai văzut-o atunci și o vezi acum. Că această femeie e ca tine, trupul ei e o punte între două lumi.

Îți dorești s-o poți ține aproape pentru totdeauna, îți dorești ca ea să poată rămâne și să vorbești amândouă despre toate sau să stați alături ore în șir fără să spuneți nimic.

Oamenii au încercat să înțeleagă. Jurnaliștii au pus întrebări și au transmis răspunsurile. Și polițiștii. Strâng dovezi, scormonesc în trecutul lui, caută motive și metode, îi reconstituie pașii, încercând să pună un nume femeilor din pivniță.

Fiecare se repede la orice bucățică, dar nu vor ști niciodată.

Ea, tu și fiica lui. Voi trei. Poveștile voastre îmbinate. Lucrul cel mai apropiat de adevăr la care va ajunge vreodată cineva.

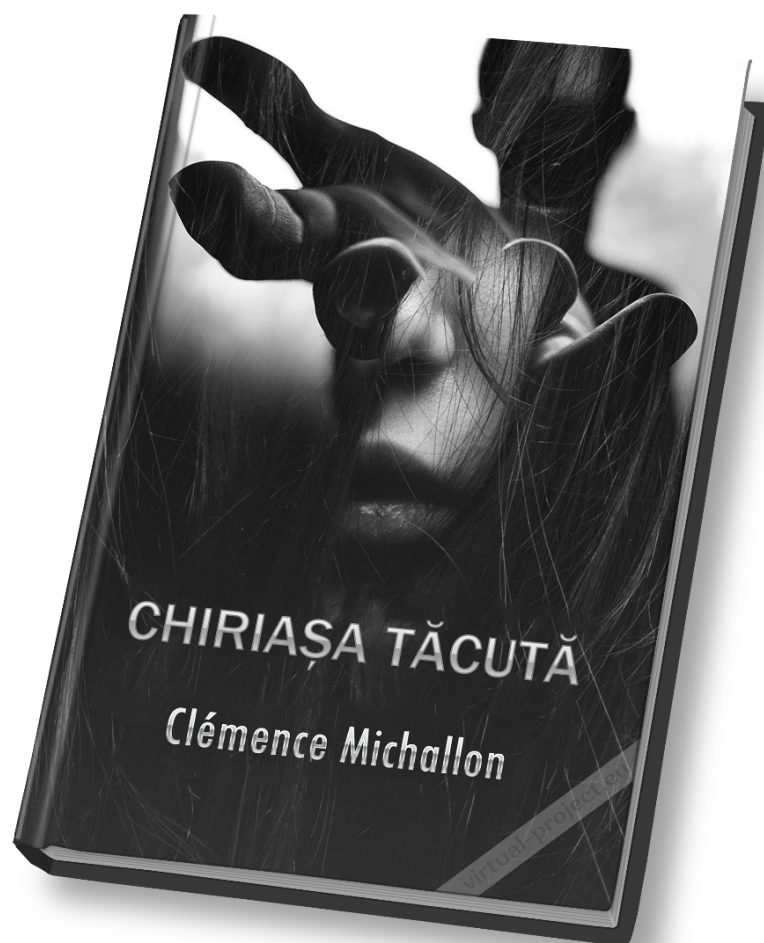
— Mamă, zici. E în ordine.

Mama se dă deoparte. Nu-i vine de la sine în zilele astea să te lase la cheremul lumii.

Cealaltă femeie așteaptă, îmbrăcată în canadiana albă care amenință s-o înghită, cu blugi și cizme, cu părul șaten îndesat sub o căciulă cu clape. Nouă-nouță. Cumpărată de curând, probabil. Un obiect nou pentru o viață nouă.

Vrea o îmbrățișare. A cerut-o și acum stă cu brațele pe lângă corp, deja cu un aer de regret.

Îți desfaci brațele.

virtual-project.eu

violin

^[11] *Sirloingate* – aluzie la Watergate

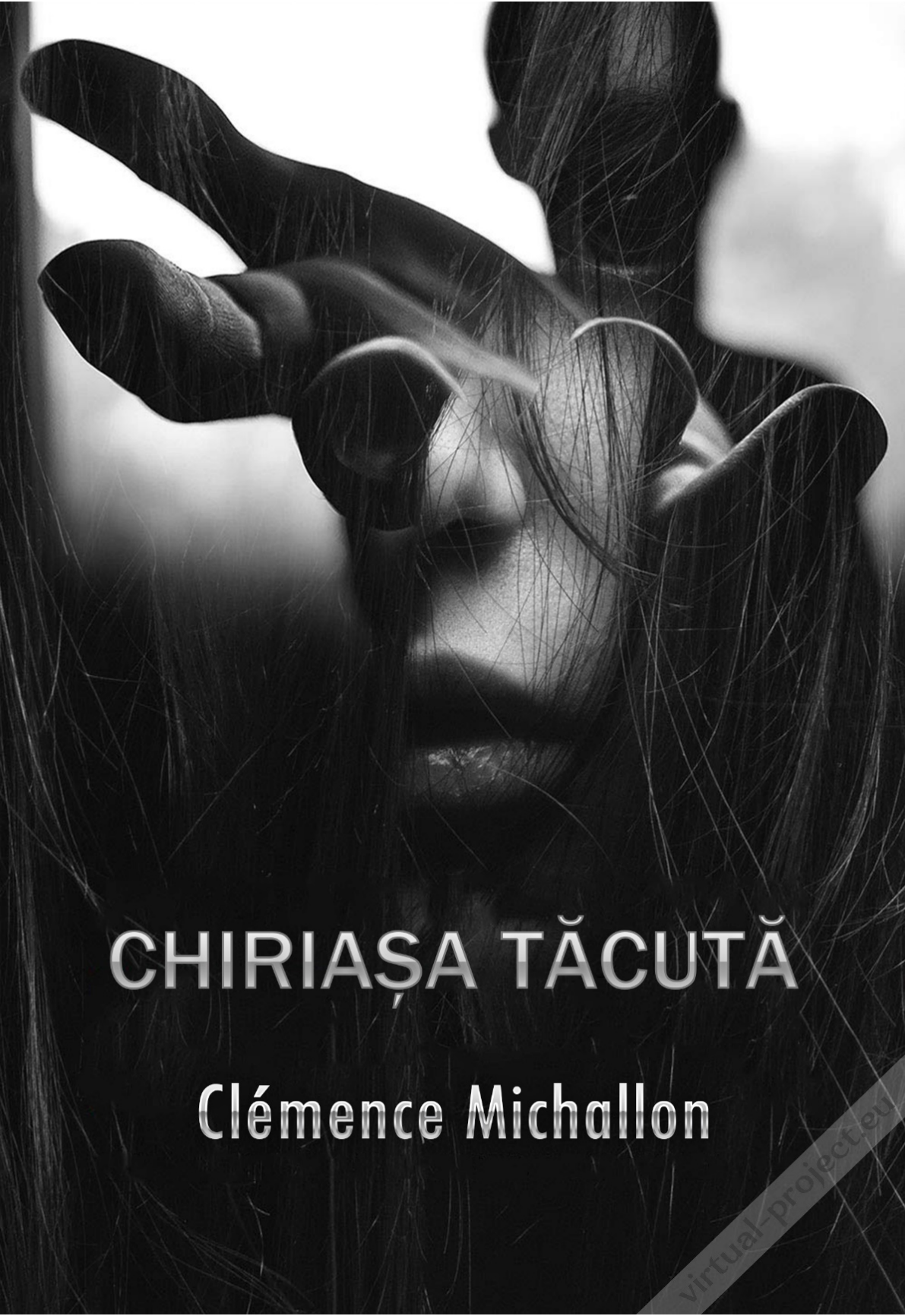
^[12] Tip de cocktail fără alcool (*virgin*).

^[13] Doi biscuiți glazurați cu umplutură dulce, congelați, care se încălzesc în prăjitorul de pâine.

^[14] New York University.

^[15] În original, *murder*; omonim pentru cârdul sau stolul de ciori.

^[16] Joc de cuvinte intraductibil: *holidays* – *holidaze* (*daze*: „amețeață”, „zăpăceață”).

CHIRIAȘA TĂCUTĂ

Clémence Michallon

virtual-project.eu

